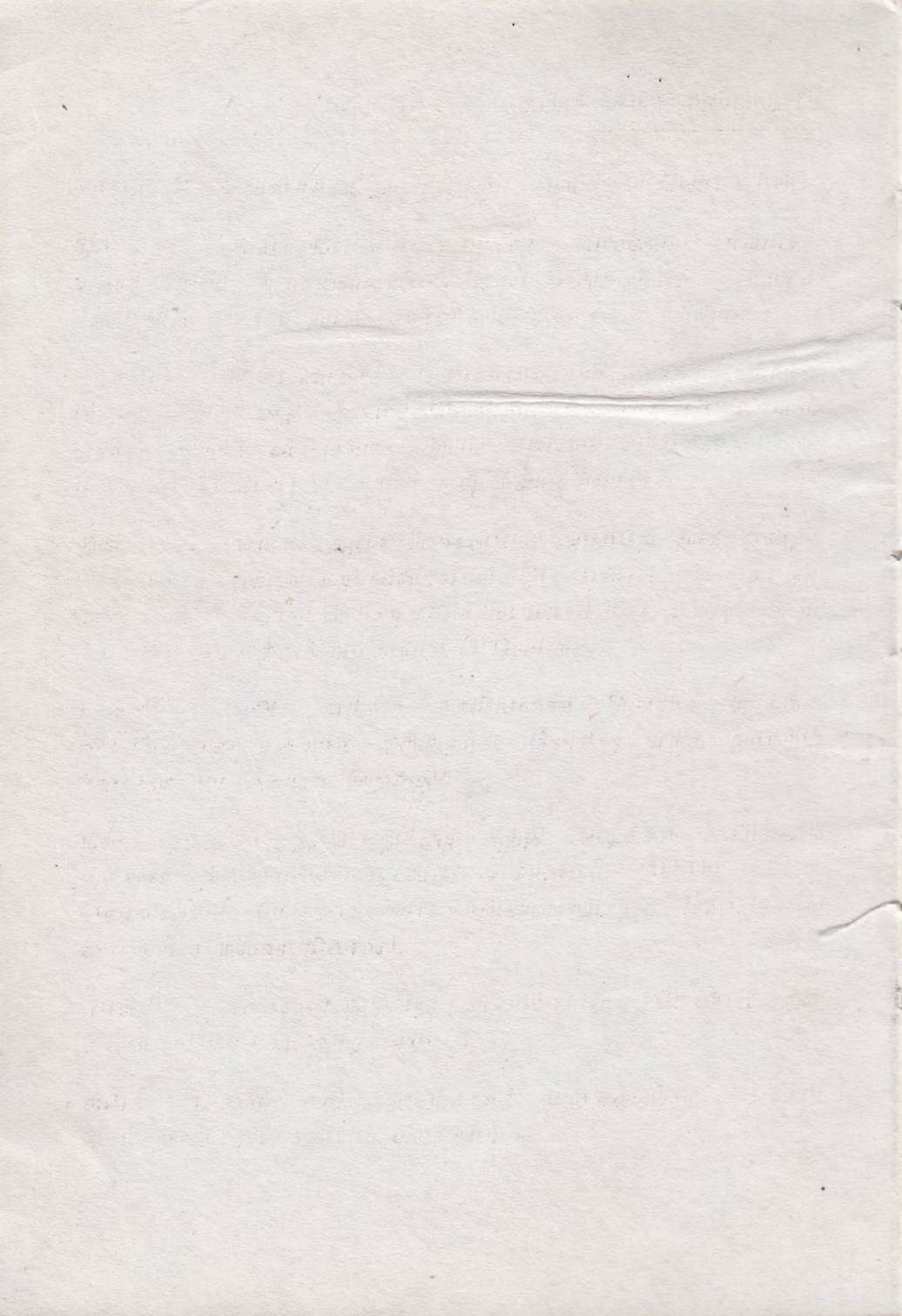

தங்கச்சி கொழுப்புக்கொ பொகறாய் ?

சின்னையா சிவநேசன்

Faint, illegible text at the top of the page, possibly a header or title.

Second block of faint, illegible text.

Third block of faint, illegible text.

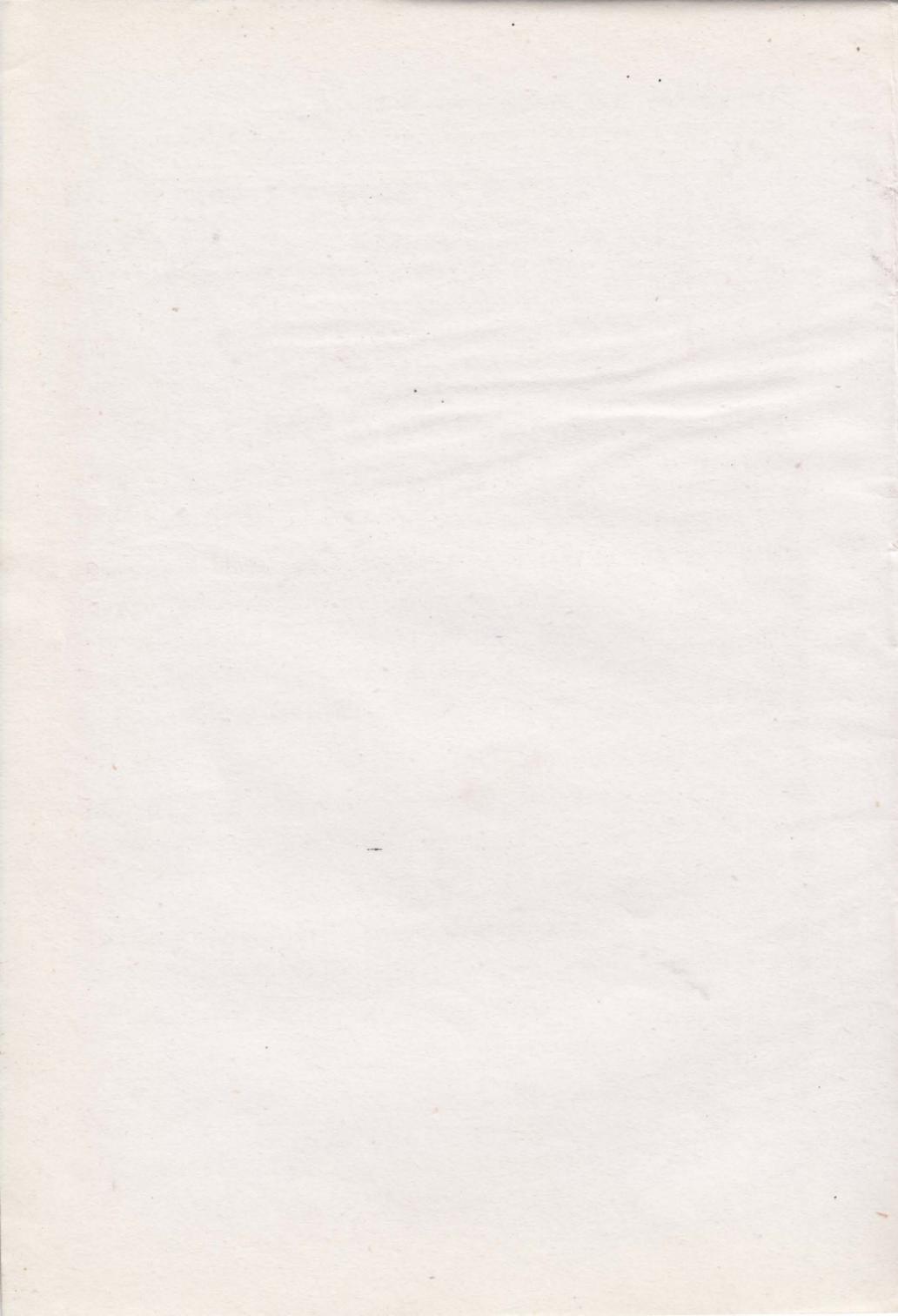
Fourth block of faint, illegible text.

Fifth block of faint, illegible text.

Sixth block of faint, illegible text.

Seventh block of faint, illegible text.

Eighth block of faint, illegible text at the bottom of the page.

ஊழல்கள்

தங்கச்சி கொழும்புக்கோ போகிறாய்?

(முழு நீள நகைச்சுவை நாடகம்)

கதை, வசனம், நெறியாள்கை
சின்னையா சிவநேசன்

மணிமேகலைப் பிரகரம்

தபால் பெட்டி எண் : 1447,
புதிய எண் 7, பழைய எண் 4,
தணிகாசலம் சாலை, தியாகராய நகர்
சென்னை - 600 017.
தொலைபேசி : 4342926
தொலைநகல் : 044-4346082
ஈமெயில் - manimegalai@eth.net

நூல் விவரம்

நூல் தலைப்பு	● தங்கச்சி கொழும்புக்கோ போகிறாய்?
ஆசிரியர்	● சின்னையா சிவநேசன்
மொழி	● தமிழ்
பதிப்பு ஆண்டு	● 2001
பதிப்பு விவரம்	● முதற் பதிப்பு
உரிமை	● ஆசிரியருக்கு
தாளின் தன்மை	● 11.2 கி.கி.
நூலின் அளவு	● கிரௌன் சைஸ் 12½ x 18½ செ.மீ.
அச்சு எழுத்து அளவு	● 10 புள்ளி
மொத்த பக்கங்கள்	● 120

நூலின் விலை : ரூ. 28.00

அட்டைப்பட ஓவியம்	● திரு. சாய்
லேசர் வடிவமைப்பு	● லேசர் சிஸ்டம், சென்னை-17.
அச்சிட்போர்	● G.P. PRINTS 159/1, V.M. Street, Royapettah, Chennai-600 014.
நூல் கட்டுமானம்	● தையல்

என்னுரை

'தங்கச்சி கொழும்புக்கோ போகிறாய்' என்ற இந்த மேடை நாடகம் 1971ஆம் ஆண்டு முதன் முதலாக கொழும்பு, பம்பலப்பிட்டி சரஸ்வதி மண்டபத்தில் மேடையேற்றப் பட்டது. அரங்கு நாடக மன்றம் அதனை மேடையேற்ற உதவியது. மண்டபம் நிறைந்த மக்கள் கூட்டம் நாடகத்தை நன்கு இரசித்துப் பாராட்டியது. அதன் பின் இரண்டாவது தடவையாக பலரது வேண்டுகோளுக்கிணங்க வெள்ளவத்தை இராமக்கிருஷ்ண மண்டபத்தில் மேடையேற்றப்பட்டது. பின்னர் 1972ஆம் ஆண்டில் யாழ்வைத்தீஸ்வரர் வித்தியாலய கட்டிட நிதிக்காக யாழ்வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் மூன்றாவது தடவையாக மேடையேற்றப்பட்டது. யாழ் மக்கள் இந் நாடகத்தைப் பார்த்து விழுந்து விழுந்து சிரித்ததைப் பார்க்க மிக்க மகிழ்ச்சியாக இருந்தது.

இந் நாடகத்தின் முக்கிய பாத்திரமான கந்தையாவாக, தபால் தந்தித் திணைக்களத்தில் பணியாற்றிய பரராசிங்கம் நடித்தார். நடித்தார் எனக் கூறுவதிலும் பார்க்க அப் பாத்திரமாகவே மாறிவிட்டார் என்பதே சாலப் பொருத்தம். அவரது தோற்றமும் பேச்சும் பாத்திரத்துக்கு மெருகூட்டின என்றால் மிகையாகாது. இந் நூலிலுள்ள படங்களில் அவரை நீங்கள் பார்க்கலாம். அடுத்து கணக்காளராக நடித்தவர் என்னோடு கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களத்தில் வேலை பார்த்த துரையப்பா கந்தசாமி. இவர் இப்போது ஒஸ்ரேலியாவில் வாழ்கிறார். பெண் பாத்திரங்களில் நடித்த சந்திராவும் விஜயாவும் இப்போது எங்குள்ளார்கள் எனத் தெரியாது. அவ்வாறே சில்வாவாக நடித்தவரும் மிகவும் தத்ரூபமாக நடித்தார்.

இந் நாடகம் இப்போது 30 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் கொழும்பு, யாழ்ப்பாண வாழ்க்கையை ஓரளவுக்குப் படம் பிடித்துக் காட்டும் காலத்தின் கண்ணாடியாக விளங்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. இதை எழுதி நெறிப்படுத்தியபோது ஏற்பட்ட அனுபவங்களை ஒரு கதையாகவே எழுதலாம். அப்போதைய காலகட்டத்தில் பெண்கள் மேடையேறப் பயந்து ஒதுங்கினர். அதனால் பெண் பாத்திரங்களைக் குறைத்தும் இல்லாமலும் நாடகங்கள் மேடையேற்றப்பட்டன. இந்த நாடகத்தில் பங்கேற்ற பெண்கள் இருவரும் பாராட்டப்பட வேண்டியவர்கள். இதனை மேடையேற்ற விரும்புவவர்கள் என்னோடு தொடர்பு கொள்ளலாம். இந்நூலுக்கு அணிந்துரை வழங்கிச் சிறப்புச் செய்த பேராசிரியர் பாலசுந்தரம் அவர்களுக்கும், தட்டச்சில் பொறித்த உஷா தண்டிகை விசாகேசனுக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றி உரித்தாகுக. அண்மையில் ஸ்காபரோ மல்வேண் நூல் நிலையத்தில் மேடையேற்றிய “ஒரே தோணியிலை” என்ற ஓரங்க நாடகத்தையும் இந் நூலில் சேர்த்துள்ளேன். இது புலம் பெயர்ந்த எமது தமிழ்ச் சமூகத்தின் போக்கினை ஓரளவுக்கு எடுத்துக் காட்டுவதாய் அமைந்துள்ளது.

இந் நூலினை அழகாக அச்சிட்டு புத்தக வெளியீட்டில் சாதனை படைத்துவரும் மணிமேகலை பிரசுரத்தாருக்கும், முக்கியமாக திரு. ரவி தமிழ்வாணனுக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றி உரித்தாகுக.

சின்னையா சிவநேசன்

(துறையூரான்)

ஆடி 30, 2001.

அணிந்துரை

கலாநிதி. இ.பாலசுந்தரம்
(யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக
முன்னாள் தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர்)

ரொறன்றோ மாநகரில் கல்வி, சமூகம், சமயம், வானொலி, கலைப்படைப்பு எனப் பல துறைகளிலே அயராது உழைத்து வரும் நண்பர் சின்னையா சிவநேசன் அவர்களின் 'தங்கச்சி கொழும்புக்கோ போகிறாய்?' என்ற இந் நகைச்சுவை நாடக நூலுக்கு அணிந்துரை வழங்குவதில் மகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

தமிழர் பண்பாட்டில் நாடகக் கலை மிகப் பழங்காலத்திலிருந்தே சிறப்புடன் வழங்கி வந்துள்ளது. நாடக அரங்குகள், நடிகர் குழுக்கள், நாடகங்கள் என்பன ஒவ்வொரு காலச் சூழலுக்கும் தேவைக்கும் ஏற்பச் செல்வாக்குடன் திகழ்ந்தன. நடிப்புடன் ஆடலும் பாடலும் இணைந்திருந்தன. பண்டை நாட்களின் நாடகக் கலையில் வல்ல பாணர், விறலியர், கூத்தர், பொருநர் என்போர் நாடகக் கலையை வளர்த்து வந்தனர். தொல்காப்பியர் மெய்ப்பாட்டியலிலே கூறும் மெய்ப்பாடுகள் நடனக் கலைக்கு மட்டுமன்றி நாடகக் கலைக்கும் பொதுவானவையாகும். நடனமும் நாடகமும் வேத்தியல், பொதுவியல் என இருவகைத்தனவாக விளங்கின. சயந்தம், செயிற்றியம், முறுவல், மதிவாணர் நாடகத்தமிழ் நூல், விளக்கத்தார் கூத்து, செயன்முறை, குணநூல், கூத்தநூல் என்னும் நாடக நூல்களின் பெயர்களைப் பழந்தமிழ் இலக்கிய, இலக்கண உரை நூல்கள் வாயிலாக அறிகிறோம். ஒருமுகஎழினி, பொருமுகஎழினி, கரந்துவரல் எழினி என மூவகையான திரைச் சீலைகள் நாடக அரங்குகளிற் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன.

அரசர்களும், கோயில் நிர்வாகத்தினரும் நாடகக் கலைக்கு ஊக்கமளித்து வந்துள்ளனர். பல்லவ மன்னன் மகேந்திரவர்மனே நாடகக் கலைஞனாகவும் நாடக நூலாசிரியனாகவும் திகழ்ந்திருக்கிறான். சோழப் பெருமன்னர்கள், தஞ்சை நாயக்க மன்னர்கள் தொடர்ச்சியாக நாடகக் கலைக்கு ஊக்கமளித்துள்ளனர். இராம நாடகம், நந்தனார் சரித்திரம், நொண்டி நாடகம், பள்ளு, குறவஞ்சி முதலியன 17ஆம் 18ஆம் நூற்றாண்டுகளின் அதிசிறந்த நாடகங்களாகத் திகழ்ந்தன. 19ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பிற்பட்ட காலங்களில் மனோன்மணியம் பெ. சுந்தரம்பிள்ளை, சங்கரதாஸ் சுவாமிகள், இலட்சுமணப்பிள்ளை, பம்பல் சம்பந்த முதலியார், சூரியநாராயண சாஸ்திரியார் என்போர் நாடக நூல்களை எழுதி நாடகக் கலைக்குப் பெருந்தொண்டாற்றினர்.

1960களுக்குப் பின்னர் ஈழத்தில் தமிழ் நாடகத்துறை புதிய பரிமாணங்களுடன் வளர்ச்சிப் பாதையில் காலடி எடுத்து வைத்தது. அக் காலப்பகுதியில் சிங்கள நாடகத்துறை அடைந்த வளர்ச்சி தமிழ் நாடக வளர்ச்சிக்குத் தூண்டுதலாகவும் முன்னோடியாகவும் அமைந்தது என்ற உண்மையை இத்துறை வல்லார் ஏற்றுக் கொள்வர். யாழ்ப்பாணம், கொழும்பு, மட்டக்களப்பு ஆகிய நகரங்களை மையமாகக் கொண்டு தமிழ் நாடகத்துறை மறுமலர்ச்சியடைந்தது. அக்காலப் பகுதியில் தமிழ் நாடகத்துறையில் முனைப்பாக ஈடுபட்டவர்களில் சின்னையா சிவநேசன் அவர்களும் குறிப்பிடத் தக்கவராவர்.

திரு. சிவநேசன் அவர்கள் இளமைக் காலத்திலிருந்தே நாடகத்துறையில் ஈடுபாடுடையவராகக் காணப்பட்டாலும் 1960களுக்குப் பின்னாலேயே நாடக ஆசிரியர் என்ற ஸ்தானத்தைப் பெறலானார். சிங்கள

நாடகத்துறையில் புகழ்பூத்த தயானந்த குணவர்த்தனாவின் Nari Banaa என்ற சிங்கள நாடகத்தைத் தழுவி, இவர் எழுதிய “நரிமாப்பிள்ளை” என்ற நாடகம் பல இடங்களில் மேடை ஏறியதோடு, 1966இல் நாடக இலக்கியமாக நூல் வடிவமும் பெற்றது. அடுத்து ஈழத்துத் தமிழ் அரசியற் பின்னணியைக் கருத்திற்கொண்டு அவர் எழுதிய “ஒன்றுபட்டால்” என்ற நாடக நூல் 1995இல் வெளிவந்தது. இவரது மூன்றாவது நாடக நூலே “தங்கச்சி கொழும்புக்கோ போகிறாய்?” என்ற இந் நூலாகும்.

நகர நாகரிகத்திற்கும் கிராமியப் பண்பாட்டுப் பாரம்பரியங்களுக்கும் இடையேயுள்ள முரண்பாடுகள், குறைபாடுகள் ஆகியனவற்றை கருவாகக் கொண்டு இந்த நாடகம் எழுதப்பட்டுள்ளது. யாழ்ப்பாணத் திலிருந்து கொழும்பு மாநகரிலேயுள்ள பல்கலைக் கழகத்திற்குப் படிக்க வரும் ஒரு கிராமப்புறத்து மாணவியே “தங்கச்சி”. நகர நாகரிகத்திற்கும் பருவ உணர்வுகளுக்கும் அடிமையாகி, தனது குடும்ப விழுமியம், குடும்ப உறவு, பண்பாடு என்பவற்றிலிருந்து பிறழ்ந்து நிலைதடுமாறிச் செல்லும் ஒரு கிராமிய இளம் பெண்ணின் செயற்பாடுகளே இந் நாடகத்தின் கதையாக அமைந்துள்ளன.

இந்த நாடகம் யாழ்ப்பாணப் பேச்சுத் தமிழின் ஒரு பதிவேடு எனலாம். சிவநேசன் அவர்கள் யாழ்ப்பாணப் பேச்சுத் தமிழுக்கு இந் நாடகத்தில் உயிர் வடிவம் கொடுத்துள்ளார். யாழ்ப்பாணப் பேச்சுத் தமிழில் வழங்கும் மரபுத் தொடர்கள், அடுக்குத் தொடர்கள், பழமொழிகள், உச்சரிப்பு முறைகள் முதலானவற்றை மிகச் சரளமான முறையில் நாடகத்தில் கையாண்டிருக்கும் மொழிநடை உத்தியானது, பார்வை

யாளர்களையும் நாடக நூலைப் படிப்போரையும் மிகவும் ஈடுபாடு கொள்ளச் செய்கின்றது.

தாயகத்தில் பாடசாலை அதிபராகவும் சமூக நலன் விரும்பியாகவும் விளங்கியவர் சிவநேசன். அவர், தான்கால் ஊன்றி நிற்கும் பண்பாட்டுத்தளத்தைப் பேணும் கோட்பாடும், ஏனைய பண்பாட்டுக் கோலங்களால் கவரப்பட்டு, அதன் பாதிப்புக்களாலும் மாற்றங்களாலும் அடிபட்டுச் செல்லுவோரை சொல்லால் நையப்புடைக்கும் போக்கும் இந்நாடகத்தில் இழையோடுகின்றன.

கனடாவில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் சிவநேசன் ஆசிரியர் அந்நிய நாடுகளில் வாழும் எம்மவர் அடையும் பண்பாட்டுப் பிறழ்வுகளைக் கண்டு அவற்றினைச் சுட்டிக் காட்டும் வகையில் தக்கதொரு காலக்கட்டத்தில் இந்நாடகத்தை நூலாக்கம் செய்துள்ளார். புலம் பெயர்ந்து பிற நாடுகளில் வாழும் தமிழ் வாசகர்களுக்கு இந்நூல் காலத்தின் தேவையாக அமைகிறது. பல்லினப் பண்பாட்டுப் பாரம்பரியங்கள் கொண்ட கனடா நாட்டிற்குத் தமிழீழத்திலிருந்து புலம்பெயர்ந்து வந்தோரிற் சிலர் (ஏன் பலர் என்றும் கூறலாம்) அந்நிய நாகரிகமோகத்தில் அடியுண்டு குடும்பச் சிதைவுகளுக்கும் பண்பாட்டுச் சீரழிவுகளுக்கும் ஆட்பட்டிருக்கிறார்கள். இத்தகையோர் எமது பண்பாட்டுப் பாரம்பரியங்களை இதனூடாக நினைத்துப் பார்க்க இந்நாடக நூல் வாய்ப்பு அளிக்கின்றது.

திரு சின்னையா சிவநேசன் அவர்களின் பணிகள் மேலும் தொடர வேண்டுமென வாழ்த்துகின்றேன்.

கலாநிதி. இ.பாலசுந்தரம்

பாடசாலை குடியமர்வுச் சேவை அலுவலர்

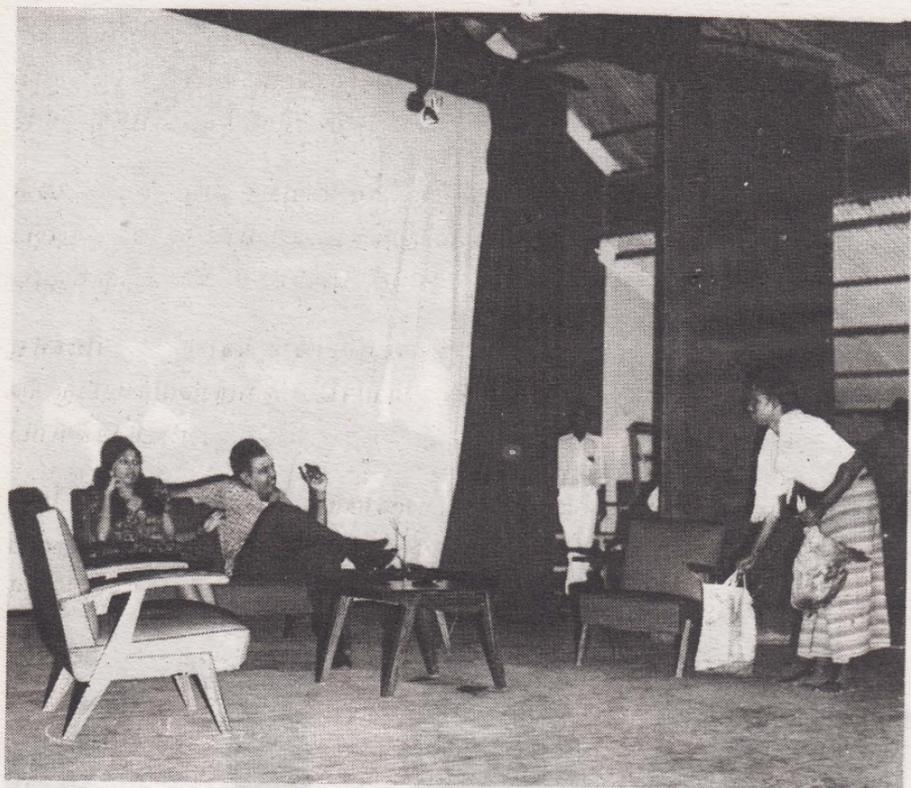
ரொறன்ரோ

30.06.01

கந்தையாவும் மகளும் தொடர்வண்டி நிலையத்திலிருந்து
மண்டபத்துக்குள் நுழைகிறார்கள். (ஆரம்ப கட்டம்)

படம் - 1

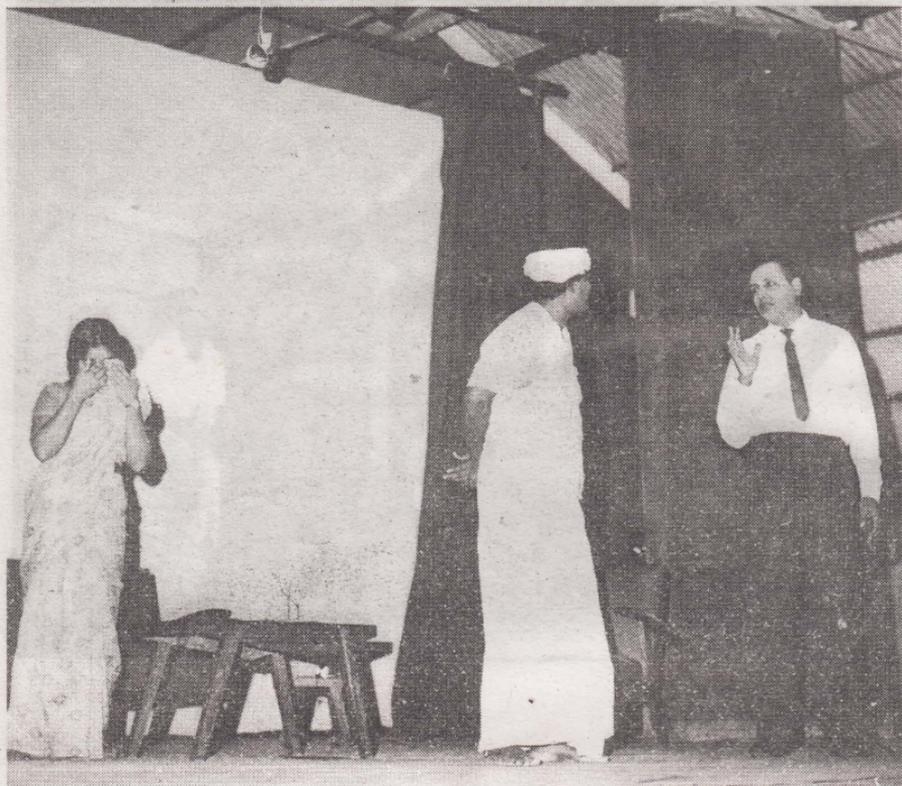
தில்லைநாதன் மகள் விஜயாவுடன் வீட்டில் இருக்கும்போது
சில்வா மரக்கறி, கோழியுடன் வரல்.

படம் - 2

தில்லைநாதன் வீடு சில்வா சமையலுக்குத் தயாராகும் காட்சி.

படம் - 3

கந்தையா தில்லைநாதனுடன் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்.
மகள் அழுது கொண்டு நிற்கிறாள்.

படம் - 4

இறுதிக் கட்டம் ஆத்திரமடைந்த
கந்தையா மகளைக் குடையால் தாக்க முற்படுகிறார்.

படம் - 5

“தங்கச்சி கொழும்புக்கோ போகிறாய்?”

காட்சி - 1

பாத்திரங்கள்

1. கந்தையா
2. கமலம்
3. தில்லைநாதன்
4. விஜயராணி
5. சில்வா
6. பாஸ்கரன்

(காலை நேரம். மண்டப விளக்குள் அணைக்கப்பட்டதும் ஒலிப்பதிவு செய்யப்பட்ட கோட்டை புகையிரத நிலைய ஒலிகளும், “ரக்ஷி” என்றொருவர் கூப்பிடுவதும், “வெள்ளவத்தைக்குப் போ” என்று கூறுவதும், கார் கூப்பிடுவதும் கேட்கின்றன. பின்னர் கார் நின்றல், கதவு சாத்தல்.)

கந்தையா : எவ்வளவு, ஒன்பது இருபதோ, இது பகல் கொள்ளை! நல்ல கதையிது. உன்ரை மீற்றர் கள்ள மீற்றராக்கும். அஞ்ச ரூபாவுக்கு மிஞ்சி கூடத் தரமாட்டன் ஒரு சதமும் - என்னைப் பற்றி உனக்கு விளங்கவில்லை. கலட்டிக் கந்தையர் என்றால் யாழ்ப்பாணமென்ன இலங்கைச் சிலோன் முழுக்கத் தெரியும். ஓ...

ரக்சிக்காரன் : கறதற நத்துவ சல்லி தென்ன

கந்தையா : என்ன புறுபுறுக்கிறாய். எனக்கும் விளங்கும் உன்ரை பாஷை. ஏமாத்த ஏலாது. ஓ... அப்படியெண்டால் வா பொலிசுக்கு. என்னை என்ன பேயன் என்று நினைச்சுக் கொண்டியே... கள்ள மீட்டரும் போட்டுக் கொண்டு வெள்ளைச் சறம் கட்டியிருக்கிறீரோ...

ரக்சி : மாத்தையா காலம்பறக் கரைச்சல் கொடுக்க வாணாங். ரக்சிக் காசு தென்ன - நமக்கு மிச்சங் வேலை இருக்கிறான்.

கந் : என்ன வேலை உனக்கு? கள்ள வேலையோ - இந்தா அஞ்ச ரூபா... இதுவும் கூடிப் போச்சு.

ரக்சி : என்ன விளையாட்டா. செல்லங்கறண்ணைப்பா.

கந் : என்ன காசைச் சுழட்டி எறியிறியோ. அப்ப அதுவும் கிடையாது... போ - போட்டுவா...

கமலம் : என்ன கரைச்சல்... குடுக்கிறதைக் குடுத்திட்டு வாருங்கோ அப்பு.

ரக்சி : பிள்ளை உனக்கு விளங்காது. அங்கை உள்ள ரக்சிக்காறருக்கு கேட்கிறதைக் கொடுக்காதமு நான் இவனுக்குக்

கொடுக்கிறதோ... (ரக்சிக்காரன் பேசியபடியே கதவைச் சாத்துவதும் கார் புறப்பட்டுப் போவதும் கேட்கிறது)

கந் : போகட்டும்! காசு மிச்சம். யாழ்ப்பாணத்திலை விட்ட விளையாட்டு இங்கையும் வேலை செய்திருக்கு. சரி நட. (தலையில் கடதாசிப் பெட்டி, பாய் தலைகணி, கையில் குடை, ஓலைப் பாய். பிற தட்டு முட்டுச் சாமான்களுடன் கந்தையா புறுபுறுத்துக் கொண்டே முன்னே வர, பின்னால் அவர் மகள் ஒரு பயணப்பையுடன் இரசிகர்கள் மத்தியில் இருக்கும் வழியால் நடந்து வருகிறார்.)

கந் : நல்ல விளையாட்டு. எனக்கெல்லே சேட்டை விடுகிறான் சேட்டை - கள்ள மீற்றர் போட்டு பத்து ரூபா அடிக்கப் பாத்தான் இப்ப ஒரு சதமும் இல்லாமல் போய்விட்டான். கலட்டிக் கந்தையரிலை அவன்ரை பருப்பு அவியவில்லை. ஏதோ யாழ்ப்பாணத்திலை இருந்து வாறவங்களெல்லாம் பேயர் என்ற நினைப்பு இவையளுக்கு. பொலிஸ் என்றவுடனை பயந்து போனான்... பேய்ப்பயல்.

கமலம் : ஐயா சத்தம் போடாதேங்கோ ஆட்கள் எல்லாரும் பார்க்கினம்.

கந் : பிள்ளை நீ ஏன் பயப்படுகிறாய். ஆட்கள் என்றால் என்ன. அவையும் மனிசர்தானே. உள்ளதைச் சொல்லுறத்துக்கு ஏன் பயப்பட வேணும்! கொழும்பிலை உள்ளவை அவங்கள் கேட்கிற காசைப் பயந்து உடனே கொடுக்கிறதாலைதான் அவங்களும் பேய்க்காட்டுறது. என்னைப் போலை இரண்டு பேர் திருப்பிக் கேட்டால் பேய்க்காட்டுவாங்களோ இவங்கள்... ஆ... நல்ல கதை (மேடையில் ஏறுகிறார்கள்).

(கணக்காளர் தில்லைநாதன் வீடு - வேலைக்காரன் சில்வா நின்று வீட்டைக் கூட்டிக் கொண்டு நிற்கிறான். கந்தையா விறு விடுவதற்கு உள்நுழைந்து போய்.)

கந் : டேய் மோனை தில்லைநாதன் வீடு இதுதானே. 20ஆம் நம்பர் என்ன.

சில்வா : நீ யாரு... மோன் சொல்றான். ஆளைப் பார்த்தா அசல் கொடியா மாதிரி...

கந் : என்ன கொடையோ... குடை வேணுமோ குடை, என்னத்துக்கடா குடை... மழை பெய்யுதே... இல்லையே... ஒ ஒவ்வொன்றா வாங்கி வைக்கவோ. சரி சரி முதலிலை இதைப்பிடி... (தலையில் இருக்கும் பெட்டியைக் கொடுக்க சில்வா வாங்காமல் நிற்க வழுவழுப்பான நிலத்தில் கந்தையா வழக்கி விழ பெட்டி பிய்ந்து உள்ளுக்கிருந்த மரக்கறி உடுபிடவை முதலியன வெளியே கொட்டப்படுகின்றன. சில்வா சிரிக்கிறான்.)

கந் : நல்ல கெட்டிக்காரன். பிடியடா என்டால் விட்டிட்டுப் பார்த்துக் கொண்டு நிக்கிறாய். என்ன... பிடிக்கத் தெரியாத மடையன், உனக்கு என்ன பிடிக்கத் தெரியும். கோழி பிடிப்பாய் என்ன... (நாரியைப் பிடித்துக் கொண்டு) போச்சு நாரி போச்சு இது கண்டறியாத நிலம் வழுவழுவுவென்று.

சில்வா : என்ன நீங் ஓ கழுதை. யாரு... போங் வெளியே.

கந் : (சாமான்களைப் பொறுக்கிக் கொண்டே) என்ன நீ நான், வாய் நீழுது. 32 பல்லு ஒரு அடியிலை கொட்டுவன் ஓ... சுன்னாகச் சந்தையிலை முந்தியொருக்கால் ஒருத்தனுக்குக்

கொட்டினனான் தேவையெண்டால் உனக்குங் கழட்டி விடுகிறன் காசில்லாமல்.

சில்வா : என்ன சொல்லுறது நீங்... சுன்னாகன் பல் கொட்டுறதா... இதிங் கொலம்பு... இங்கே பல் வேலை செய்யுறது சீனாக்காரன். உங்களுக்கும் பல் வேலை செய்யிறதா.

கமலம் : அப்பு அவனோடை உங்களுக்கென்னத்துக்கு வீண் கதை. அவர் வீட்டுக்காரறைக் கூப்பிடச் சொல்லுங்க.

கந் : டேய். எங்கை ஐயா...அவரை வரச் சொல்லு; கலட்டிக் கந்தையர் வந்து நிற்கிறாரென்று சொல்லு.

சில் : ஐயா. மகே ஐயா... கெதர வீட்டிலை.

கந் : ஓம். வீடென்று எனக்கும் தெரியும் போய் வர சொல்லு. ஓ.. வந்த அலுப்புத் தீர இல்லை இவன் அறுவானுக்குச் சொல்லிறதும் விளங்கயில்ல போடா போ...

சில் : போட வாடா சொல்லவாணாங் நமக்கு கோபங் போறான்.

கந் : என்ன கோபமோ... (நாடியைத் தடவி) என்றை குஞ்சு போய் கூட்டிக் கொண்டு வாடி... புழுக்கைப்பயல் அவருக்குக் கோபம் போகுதாம் கோபம். உன்றை கோபம் போற வழியாலை போகட்டும். நீ முதலிலை தில்லையை கூட்டிக் கொண்டு வா. நான் உன்னோடை கத்திக் களைச்சுப் போனன்...

சில் : மாத்தையா. புதி... தூங்கிறது சத்தம் போட வாணாங்...

கந் : இப்ப எத்தினை மணி, ஆறுக்கு மேலையிருக்கும் என்னம் எழும்பவில்லை... நல்ல கொழும்புச் சீவியம்! சரி சரி போய் எழுப்ப... அந்தாள்மு கொடுத்து வைச்சது நல்லாய் கொள்ளுது... ம் சத்தம் போட வேணாம் என்று சொல்லுறத்துக்கும் ஆள் வைச்சிருக்கு...ம்.

சில் : ஹரி கொடயா தமாய்... (போகிறான்)

கந் : (காலைத் தூக்கி செற்றியில் போட்டுக் கொண்டு) சீ... கொழும்பு றயிலிலும் மனிசன் வருவானா. ஆடு, மாடு அடைச்ச மாதிரித்தானே சனம்... சீச்சி. என்ன நரகலப்பா. இருக்க முடியாது, நிக்க முடியாது, கால் நீட்ட முடியாது. எங்கை இருந்து இவ்வளவு சனமும் வருகுது. எங்கை போகுது... சீச்சி. இறங்க விடுகுதுகளோ ஏற விடுகுதுகளோ! சாப்பிட்டிட்டுக் கை கழுவித் தண்ணியில்லை. கக்கசுப் பக்கம் தலை காட்ட முடியாது... ஒரே நாத்தம். அதுக்குள்ளை கோதாரி விழுவார். றயிலிலை வெளிச்சமும் இல்லை. கள்ளருக்கு நல்ல வாசி... அது மட்டுமே கால் விடுகிற வைக்கும் நல்ல வாசிதான். ம்... எல்லாம் தலை கீழாய்ப் போச்சு... (தில்லைநாதன் படுக்கை உடுப்புடன் வரல்).

தில்லை : எப்படி மிஸ்டர் கந்தையா, சுகமோ.

கந் : சுகமாய் இருந்தபடியால்தானே றயிலிலை கொழும்புக்கு வந்தனான். ஆனால் அந்த அறுந்த றயிலிலை நிண்டு வந்தபடியால் காலெல்லாம் விறைச்சுப் போச்சு. நல்லாய் நோகுது உடம்பெல்லாம். அது கிடக்கட்டும். இதென்ன உடுப்பு இந்த பாதிரிமார் போட்ட மாதிரிப் போட்டிருக்கிறாய். நீயும் வேதத்திலை சேர்ந்திட்டியோ...

தில் : அப்பிடி ஒன்றும் இல்லை. இதுதான் ‘நைற்றெஸ்’. இரவிலை படுக்கைக்குப் போறபோது போடுறது.

கந் : ஏன் இப்ப குளிரோ இங்கை...

தில் : சாய் அப்படி ஒன்றுமில்லை இங்கை இப்படித்தான். (தில்லையின் மகள் ராணி வரல்)

கந் : இதார் இது. உன்ரை மகளே. ம்... சின்னனிலை கை தூப்பிக் கொண்டு திரியேக்கை பார்த்தது. ம். எத்தனை வருஷம்... ம் பிள்ளையும் கால் முட்டத்தான் போட்டிருக்குது... நல்ல உடுப்புத்தான். ஆனால் வெளியிலை போகேக்கை முழங்காலுக்கு மேலை போட்டுக் கொண்டு போகினம். வீட்டிலை படுக்கைக்குப் போகேக்கே கால் முட்டப் போடுகினை. எனக்கென்றால் இதைப் பற்றி ஒன்றுமாய் விளங்கயில்லை.

ராணி : டடி இவை ஆரென்று நீங்கள் இன்றடியூஸ் பண்ணயில்லை.

கந் : அடியடா படலையிலை என்றானாம். பிள்ளை தடிபிடி, பிடிக்கடி என்றுதான் கூப்பிடுது உன்னை... ம்... கொழும்புக்கு வந்தால் தமிழ் வராதாக்கும் என்ன.

தில் : அதெல்லாம் கிடக்கட்டும். இதார் மகளே... இரும் அப்படி... ராணி இவர்தான் மிஸ்டர் கந்தையா எங்கடை ஊர்தான். இது அவற்றை மகள் பேரென்ன சொன்னீங்கள்.

கந் : என்னஞ் சொல்லையிலை. இனித்தான் சொல்லப் போறன். இவளுக்குப் பெயர் கமலம்... பல்கலைக் கழகத்தில் படிக்க வந்திருக்கிறா. படிப்பிலை கெட்டிக்காரி... என்னுடைய மகளென்றால் சொல்ல வேணுமே.. உன்ரை மகள் என்ன செய்யுது.

தில் : அவ மனேஜ்மென்ட் அக்கவுண்ட்டிங் படிக்கிறா.

கந் : அதென்ன சாமான் அது... விளக்கமாகச் சொல்லும்.

தில் : கணக்குப் படிக்கிறா கணக்கு.

கந் : ஓ அப்படியே! அப்ப நல்லாய் கணக்கும் விடுவா என்ன...

ராணி : டடி எக்ஸ்கியூஸ் மீ... (உள்ளே போகிறாள்)

கந் : பிள்ளைக்குக் கோபம் வந்திட்டுதாக்கும் என்ன. சரி அது கிடக்கட்டும்... தில்லை இப்ப கமலத்துக்கும் இங்கை இருக்கிறதற்கு ஒழுங்கு செய்ய வேணும். எல்லாம் உன்ரை பொறுப்பிலைதான் விடப் போறன். உன்ரை பிள்ளை மாதிரிப் பார்த்துக் கொள்ள வேணும் என்ன... (உள்ளேயிருந்து ராணி கூப்பிடல்).

ராணி : டடி.. டடய் ஒருக்கா வாங்கோ.

தில்லை : இருங்கோ வாறன் (உள்ளே போகிறார்)

(உள்ளிருந்து பேசுவதை கந்தையர் எழும்பிப்போய் சுவருக்கருகே காது வைச்சுக் கேட்கிறார்).

ராணி : டடி அதுகள் சரியான பட்டிக்காடுகள், நோ மனர்ஸ். அதுகளை இங்கை இருக்க விட்டால் எங்கடை மரியாதை எல்லாம் போய்விடும்... ஓம்.

தில்லை : ராணி வீட்டுக்கு வந்ததுகளை அடிச்சுக் கலைக்க ஏலாது. அவருக்கு வேறை ஒருத்தரையும் தெரியாது, ஒரு கிழமைக்கு மாணேஜ் பண்ணுவம். பிறகு நான் ஒரு மாதிரிச் சொல்லி வேறை இடம் பார்க்கச் சொல்லுறன்.

ராணி : டடி எனக்கென்றால் கொஞ்சங் கூட விருப்பமில்லை. வந்ததும் வராததுமாய் அந்தக் கிழநு ட்ரை ஜோக்ச் அடிக்குது. அது இங்கை இருந்தால் வீட்டைத் தலைகீழாகத் திருப்பிவிடும். அசல் கன்றி புறாட்ஸ்...

தில்லை : நான் சமாளிக்கிறன் நீ பயப்படாதே.

(கந்தையர் ஒன்றும் தெரியாத மாதிரி வந்திருக்கிறார். தில்லை வருகிறார்)

தில்லை : சரி விஷயத்தைச் சொல்லுங்கோ...

கந் : விஷயந்தானே சொல்லிப் போட்டன்... பிள்ளை கூப்பிட்டுது ஏதேனும் அவசரமான விஷயமோ?

தில்லை : சாய் அப்படி ஒன்றுமில்லை நீங்க சொல்லுங்கோ.

கந் : எங்களாலை ஏதேனும் இடைஞ்சலென்றால் நாங்கள்...

தில்லை : சாய் அப்படி ஒன்றுமில்லை... இது உங்கடை வீடு மாதிரி...

கந் : ஓம் அப்படி நினைச்சுத்தான் நானும் வந்தனான்.

தில்லை : தங்கச்சி ஆர்ட்ஸ் ஓ சயன்ஸோ செய்தவ?

கந் : அது பிள்ளையைத்தான் கேட்க வேணும், எனக்கிந்த சட்டுப் புட்டொன்றுந் தெரியாது. மேற்படிப்புக்கு எடுபட்டிருக்கிறாள் என்று மட்டும் தெரியும். இந்தா கமலம் மாமா ஏதோ கேட்கிறார் சொல்லு பிள்ளை.

கமலம் : (நாணிக் கோணி) நான் ஆர்ட்ஸ்தான் செய்யப் போறன்.

தில்லை : இந்த நாளையிலை ஆர்ட்ஸ் செய்து போட்டு என்ன செய்யப் போறாய்... இப்பவே எத்தனையோ ஆர்ட்ஸ் கிராஜுவேட்ஸ் வேலையில்லாமல் இருக்கினம்.

கந் : அது தான் எனக்கென்றால் பிள்ளை இங்கை படிக்கிறத்துக்கு வாறது துண்டாய் விருப்பமில்லை. ஆனால் என்ரை மனிசி காமாட்சி, ஒரே பிடியாய் கொண்டையிலை பிடிச்சுக் கொண்டுது. பிள்ளை படிக்கத்தான் வேணும். நாங்கல்தான் படிக்காமல் இங்கை குசினியிக்கை கிடந்து மாரடிக்கிறமென்றால் படிக்கக் கூடிய பிள்ளை. படிச்சால் என்ன. எங்கடை குடும்பத்திலை ஆர் படிச்சவை, கூட்டிக் கொண்டு போங்கோ என்று கொடுக்குக் கட்டிக் கொண்டு நின்றது. இந்த நாளையிலை பீ.ஏ. படிச்சவை கூட எம்.பி.யைப் பிடிச்சுத்தான் பீப்பிள் டிச்சரோ என்னவோ என்று 200 ரூபாவுக்குப் படிப்பிக்கினம்.

தில்லை : ஓம். நிலமை மோசந்தான். எல்லாம் கஷ்டமாகத்தான் இருக்குது.

கந் : இந்த நாளையிலை பெண்பிள்ளையள் இராச்சியந்தானே! பின்னை என்ரை நாச்சியாற்றை கட்டளைப்படி கூட்டிக் கொண்டு வந்தன் என்று சொல்லுங்கோவன்... (சில்வா கோப்பி கொண்டு வரல்)

சில்வா : மாத்தையா கோப்பி (தில்லையிடம் நீட்டல்)

தில்லை : அங்கை கொடு (கந்தையாவைக் காட்டல்)

கந் : சாய்ச் சாய்... இன்னும் முகங் கழுவவில்லை. திருநீறு பூசிச் சாமி கும்பிடாமல் என்னென்று கோப்பி குடிக்கிறது?

தில்லை : அப்படியே சங்கதி - அப்ப முகத்தைக் கழுவுங்கோவன்.

கந் : நீங்களெல்லாம் முகங் கழுவாமலே கோப்பி குடிக்கிறனியள்?

தில்லை : ஓம். தெரியாதே பழகிப் போச்சு...

கந் : அது நல்ல பழக்கம் இங்கை உள்ளவைக்கு, ஆனால் எங்களுக்கு இதெல்லாம் ஒத்து வராது... ம... கிணறு எந்தப் பக்கம்... இவனெங்கை பொடியன் உமிக்கரி கொண்டரச் சொல்லு.

தில்லை : (சிரித்துக் கொண்டே) இங்கை கிணறு, கரி ஒன்றுங் கிடையாது.

கந் : அப்பிட்யே விஷயம்... அதுதான் நீங்களெல்லாரும் முகங் கழுவாமல் கோப்பி குடிக்கிறியள் ஆக்கும்.

தில்லை : இங்கையெல்லாம் பைப்பிலை தண்ணி வரும்.

கந் : ஓ... பைப்பிலை தண்ணி வருகுதோ... அதுவும் நல்லதுதான் தம்பி. நீ எந்த பம்பு பாவிக்கிறாய். இப்ப இறைப்புக்குக் கூட பம்பு கிடையாது.

தில்லை : இங்க பம்பு தேவையில்லை. தண்ணி தானாக வரும்.

கந் : ஓ அதுவும் அப்பிட்யே. அது சரி அப்ப கக்கூச எங்கை?

தில்லை : அது பக்கத்து அறையிலைதான். குளிக்கிற அறையிலேயே அதுவும் இருக்குது.

கந் : என்ன கக்கூசு குளிக்கிற அறைக்குள்ளையோ. இதென்ன கோதாரி இது... அதுவும் வீட்டுக்குள்ளையோ. அங்கையெண்டால் அடி வளவிலை இருக்கும் கக்கூசு. இங்கை குளிக்கிற அறைக்குள்ளையாம்... அப்ப எங்கை வைச்சுச் சாப்பிடுகிறீங்கள்?

தில்லை : (மேசையைக் காட்டி) அதோ அங்கைதான்... அதுதான் டைனிங் டேபிள்.

கந் : எல்லாம் ஒன்றுக்கைதான். நல்ல சீவியம்... இதுதான் கொழும்புச் சீவியம்... முந்தியும் ஆரோ ஊரிலை இதைப்பற்றிச் சொன்னவை நான் நம்பவில்லை... ம்...

தில்லை : சில்வா! சில்வா!

சில்வா : எனவா மாத்தையா... (வருகிறான்)

தில்லை : இந்தா இந்த ஐயாவுக்கு, ஸரோர்றாம் பென்னன்னை காட்டிவிடு... இந்தச் சாமானெல்லாம் உள்ளுக்குக் கொண்டுபோய் வை... கமலம் நீ போய் கால் முகத்தைக் கழுவு.

கந் : ஓம் பிள்ளை நீ போய் கழுவு நான் வாறன்...

(சாமான்களைத் தூக்கிக் கொண்டு சில்வா முன்னே போகிறான். கமலம் தயங்கிக் கொண்டே நிற்கிறான்.)

கந் : அதொரு வெக்கறை... நான் கூட்டிக் கொண்டு போறன்... (எழுந்து போகிறார். கமலம் பின்னால் போகிறார்.)

(தில்லை கோப்பி குடிக்கிறார். கந்தையா வருகிறார்.)

கந் : இதென்ன தம்பி... அறைக்குப் பக்கத்திலேயே குளிக்கிற அறையிருக்கு. ஆனால் கக்கூசைக் காணயில்லை.

தில்லை : (சிரித்துக் கொண்டே) அதுவும் அதுக்குள்ளை தான் இருக்குது. சில்வா காட்டுவான்.

கந் : ஓ அதுவும் அப்படியே. சரி அது கிடக்கட்டும். பிள்ளைக்கு நீதான் சாப்பாடும் கொடுக்க வேணும். இங்கேயே எல்லாம் செய்து கொடு. எல்லாத்துக்கும் மாதம் எவ்வளவு அனுப்ப...

தில்லை : இந்தா பாருங்கோ நான் இங்கை போடிங் வைக்கிற நோக்கமில்லை. வந்தபிள்ளை கொஞ்ச நாளைக்கு இங்கை இருக்கட்டன். பின்பு வசதியான ஒரு இடம் கிடைச்சவுடனை மாறட்டன்.

கந் : ச்ச்சி. இதென்ன கதையிது. நான் நல்லாய்த் தெரிந்த எங்கடை ஊர் மனிசன் என்றுதான் இங்கை வந்தது. இந்தப் பெரிய வீட்டிலை நீங்கள் மூன்று பேர்தானே இருக்கிறியள். எங்களைப் போலை ஆட்களுக்கென்றுதானே ஒரு அறையும் நல்ல வசதியாய்க் கட்டி வைச்சிருக்கிறாய். இந்த இடத்திலும் பார்க்க வசதியான இடம் வேறொரு இடத்திலும் கிடையாது.

தில்லை : நான் சொல்ல வந்தது என்னவென்றால், நாங்கள் மட்ச மாமிசம் எல்லாஞ் சாப்பிடுவம் - உங்கடை மகள் சுத்த சைவம் அதுதான் பிரச்சனையாய் இருக்குமென்று.

கந் : சாய் - அதொரு பிரச்சனை இல்லை. அவளுக்கு இரண்டு மரக்கறி இருந்தால் போதும். உங்களுக்கு வேலைக்காரன் இருக்கிறான். அவன் இரண்டு சைவக் கறியை பிறம்பாய் காய்ச்சி விட்டால் எல்லாம் சரியாய் போம்.

தில்லை : அவனையும் கேட்டுத்தான் செய்ய வேணும்...

கந் : என்னை வேலைக்காரனைக் கேட்டே, வேலை கொடுக்க வேணும், சொன்ன வேலையைச் செய்ய மாட்டானோ?

தில்லை : சாய் அப்படியில்லை. வேலை கூடவென்றால் சம்பளம் கூடக் கேட்பான்.

கந் : அதுவும் அப்பிடியே. நல்ல வேலைக்காரரும் நல்ல சீவியமும். இன்னொரு விஷயம். உங்கடை பாத்திரங்களிலை சமைச்சால் தங்கச்சி சாப்பிடாது. நீங்கள் மட்சம் மரக்கறியெல்லாம் ஒன்றாய்தானே புழங்குவியள். அதுதான் நான் வரயிக்கை மூன்று நாலு சட்டி கொண்டு வந்தனான். அதை அவனிட்டைக் கொடு. மரக்கறியும் கொண்டு வந்தனான்... (மகளிடம்) பிள்ளை அந்தச் சட்டியளையும் மரக்கறியையும் கொண்டா...

தில்லை : இங்கை எல்லாம் காஸ் அடுப்பிலைதான் சமைக்கிறது. சட்டி ஒன்றுந் தேவையில்லை...

கந் : அதென்ன புதுமை அது... காஸ் என்றால் என்ன சாமான்...?

தில்லை : வாயு - அதிலைதான் சமைக்கிறது.

கந் : அதுதான் கொழும்புக்கு உள்ளவைக்கு வாய்வுச் சேட்டை கூட வாக்கும்.

(கமலம் சட்டி, மரக்கறி எல்லாம் கொண்டு வரல்)

தில்லை : சமையலைப் பற்றி நீங்கள் கவலைப்பட வேண்டாம் அதற்குத்தானே சில்வா இருக்கிறான்.

கந் : சாய் அப்படிச் சொல்லக்கூடாது. அவனுக்குச் சொல்ல வேணும் மரக்கறி புறிம்பாயும் மட்சம் புறிம்பாயும் சமைக்க வேணும். மற்றது மட்ச அகப்பையை மரக்கறிக்குள் வைக்கக் கூடாது. அவனைக் கூப்பிடுங்கோ, இதுகளைக் குடுக்க.

தில்லை : அது தேவையில்லை... ம் சில்வா...

சில்வா : எனவா மாத்தயா (வரல்)

கந் : இந்தா இந்தச் சட்டிக்குள்ளைதான் இனி நீ எங்கட பிள்ளைக்குச் சமைக்க வேணும். அகப்பையும் வைச்சுக்கொள். இரண்டையும் கலந்து போடாதை. இந்தா மரக்கறி ஒரு கிழமைக்கு காணும். (கொஞ்ச மரக்கறியை வைத்துக் கொண்டு மிகுதியை கொடுக்கிறார்.)

சில் : இதிங் என்ன மாத்தயா - இதில் நமக்கு சரிவரான் - சமையல் எப்படிச் செய்யிறது. அந்த அம்மாவைச் சமைக்க சொல்லுங்கோ. (சட்டியைக் கீழே போட்டு விட்டுப் போகிறான்)

கந் : டேய் டேய் படுபாவி. சட்டியை உடைச்சுப் போட்டான்... ம் சுண்ணாகத்திலை இருந்து வீட்டை காவி வீட்டிலையிலிழுந்து கொழும்பு வரைக்கும் காவிக் கொண்டு வந்ததை, இப்படி எறிஞ்சு போட்டுப் போறான். திமிர் அவனுக்கு... இஞ்சேர் தம்பி - இவங்களுக்கு இப்படி இடங் கொடுக்கக் கூடாது. தலையிலை ஏறிவிடுங்கள். ஓ. வேலைக்காரனை வேலைக்காரன் மாதிரி வைச்சிருக்க வேணும். ஓ... காசு கொடுத்தல்லே வாங்கினது.

தில்லை : எவ்வளவு கொடுத்தனீங்கள்?

கந் : அவன் 60 சதத்துக்குக் குறையாது என்று சொல்லிப் போட்டான். பின்னை ஒரு மாதிரி அவனை வளைச்சுப் பிடிச்சு 40 சதப்படி வாங்கினனான்.

தில்லை : சரி உங்களுக்கு அவன் உடைச்ச சட்டிக்குக் காசு தரலாம்.

கந் : சீ... காசு வேண்டாம். அது பெரிய காரிய மில்லை. இவன்ரை போக்குத்தான் எனக்குப் பிடிக்கயில்லை, வயித்துப்போக்கு.

தில்லை : சரி அவனை விட்டுப் போட்டு நீங்கள் முகம் கழுவிப் போட்டு வந்து கோப்பியைக் குடியுங்கோ. காலமை வெறும் வயிற்றிலை கொதி கிளம்பப் போகுது.

கந் : ஓம். அதுவும் சரிதான். ரெயிலுக்கை ஒரு சொட்டுத் தண்ணி கூடக் குடிக்கயில்லை. (போகிறார்)

(ராணி வருகிறாள்)

ராணி : திஸ் இஸ் ரூமச் டடி. (This is too much daddy).

தில் : என்ன விஷயம்.

ராணி : சில்வா ஏதோ என்னாலை வேலை செய்ய முடியாது. இந்தக் கிழடு தேவையில்லாத பேச்செல்லாம் பேசுதாம். வந்ததும் வராததுமாய் அதைச் செய், அப்படிச் செய், இப்படிச் செய் என்று சொல்லுதாம். அதுதான் போகப் போறானாம்...

தில் : நீ அவனைப் பற்றிக் கவலைப் படாதை. நான் சமாளிக்கிறேன். உரத்துப் பேசாதை மனிசனுக்குக் கேட்கப் போகுது... (கந்தையா வரல்)

கந் : எனக்கு எல்லாம் வடிவாய்க் கேட்டது. எனக்கென்ன தோட்டந்துலையிலையே. நீங்கள் வேலைக் காரனுக்குப் பயப்படுகிறியள் போலை கிடக்குது. உங்களை அவன் நல்லா வெருட்டி வைச்சருக்கிறான் போலை...

தில்லை : இல்லைப் பாருங்கோ, இந்த நாளையிலை நல்ல வேலைக்காரர் பிடிக்க ஏலாது. இவனிட்டை பொய், களவு ஒன்றுங் கிடையாது. வேலையெல்லாம் ஒழுங்காய்ச் செய்வான். அதனாலை நாங்கள் அவன்ரை பாட்டுக்கே விட்டு விடுகிறது...

கந் : அதுதானே கூடாது... உங்களுக்கு வேலைக்காரன் எத்தனை பேர் வேணும்? நான் பிடிச்சக் கொண்டு வாறன்.

ராணி : தாங்க்ஸ். எங்களுக்கு நீங்கள் வேலைக்காரன் பிடிக்கத் தேவையில்லை. உங்கடை அலுவலை நீங்கள் பாருங்கோ. (வேகமாக உள்ளே போதல்).

கந் : தங்கச்சி கோப்பி குடிக்கவில்லைப் போலை கிடக்குது.

தில் : சாய் அவள் பெட்டிலையே கோப்பி குடிச்சுப் போட்டுத்தான் எழும்புகிறது.

கந் : அப்படியிருந்தும் கொதி அடங்கவில்லை. இஞ்சேர் தம்பி சொல்லுறன் என்று குறை நினைக்கக் கூடாது. பெண்பிணைப் பிள்ளையளை இப்படி வளர்க்கக் கூடாது. தாயில்லாப் பிள்ளையென்று செல்லம் கொடுக்கலாம் ஆனால் பழக்க வழக்கம் நல்லாய் இருக்க வேணும். பிறகு மாப்பிள்ளை தேடப் போனால்தான் சங்கடம் வரும். அடக்க ஒடுக்கமாய் இல்லாட்டில் ஒருதரும் வரான்.

தில் : எனக்கு ஒரு முக்கிய அலுவல் இருக்குது. நீங்க கோப்பியைக் குடியுங்கோ வாறன். (எழும்பிப் போகிறார்).

கந் : (கோப்பியைக் குடித்துவிட்டு துப்பிக் கொண்டே) சீய் - தண்ணியாய் ஆறிப் போச்சு. இதென்ன கோப்பியோ தேத்தண்ணீயோ. ஒன்றுமாய்த் தெரியவில்லை. சீனி மருந்துக்குக் கூட இல்லை.

(கமலம் வரல்)

கமலம் : அப்பு இதென்ன இது, நீங்கள் ஏன் அவையினர் விஷயங்களிலை தலைப் போடுகிறியள். நாங்கள் வந்தது அவைக்கு விருப்பமில்லைப் போலை. அதுதான் இப்பிடி நடக்குது.

கந் : பிள்ளை உனக்குத் தெரியாது விஷயம். இவையெல்லாம் பிறக்கேக்கை பணத்தோடையே பிறந்தவை. ஊரில் தில்லையின்ரை குடும்பம் அன்றாடச் சாப்பாட்டுக்கு வசதியில்லாமல் பட்டபாடு எனக்கெல்லே தெரியும். எவ்வளவு உதவிகள் நான் செய்திருப்பன் தெரியுமே.

கம : அதனாலை உங்களை அவை, இங்கை உபசரிக்க வேண்டுமென்ற கட்டாயமில்லையே.

கந் : பிள்ளை உனக்கு விளங்காது. வீட்டுக்காரன் தில்லை நல்லவன். அவன் என்னைப் போவென்று சொன்னால்தான் நாங்கள் யோசிக்க வேணும். அவன் அப்படிச் சொல்லான். ஏன் சொல்லு பார்ப்பம் அவன் முதன் முதலிலை கிளறிக்கலிலை எடுபட்டுக் கொழும்புக்கு வந்து நிண்டது எங்கை தெரியுமே?

கம : எங்கை?

கந் : என்றை தம்பியின்றை மச்சான் வீட்டிலைதான். நான்தான் காயிதம் கொடுத்து விட்டது. அஞ்ச வருஷம் அங்கைதான் இருந்தவன் கொட்டாஞ்சேனையிலை... அதை அவனாலை மறக்க முடியாது. இப்ப ஏதோ பட்டம் பவுசு வந்தாப்போலை அவர் பெரிய கொம்பே. இல்லை கேட்கிறன் அவன் கொம்பே.

கம : சரி சரி மெதுவாய் பேசுங்கோ...

கந் : அப்படி அவரும் சேட்டை விட்டால் இதுகளைக் கேட்டுப் போட்டுத்தான் இந்த இடத்தை விட்டுப் போறது. கிழி கிழியென்று கிழித்துப் போட்டுத்தான் போவன். என்னைப் பற்றி விளங்கயில்லை இந்தப் பொடிசுகளுக்கு. கலட்டிக் கந்தையர் என்றால் இலங்கைச் சிலோன் முழுக்கத் தெரியும். ஓ. (குடுமியை அவிழ்த்து முடிகிறார்).

கம : சரி அப்பு. நீங்கள் வந்து குளித்துப் போட்டு உடுப்பை மாத்துங்கோ... பிறகு பார்ப்பம் விஷயங்களை...

கந் : நீ முதலிலை குளி பிள்ளை... இவன் வேலைகாரப் பெடி வேணுமென்று இடக்குப் பண்ணுறான் போலை கிடக்குது. நான் ஆளை மெதுவா ஐஸ் வைச்சு அமர்த்தப் போறன். நீ போ... அவனுக்கு என்னைப் பற்றி விளங்கயில்லை... (சில்வா வருகிறான்)

கந் : எப்பிடி தம்பி... சரியா வேலை போலை கிடக்குது.

சில் : (முறைத்தபடி) என்ன வேணுங்...

கந் : அப்பிடி ஒன்றுமில்லை. நீ போட்ட கோப்பி வலு திறம். ஆனால் ஆறிப் போச்சு... இந்தா இதை வைச்சுக்கொள். கனக்கக் கொண்டரயில்லை அவைக்குக் காட்டாதை.

சில் : வாணாங் மாத்தயா... வாணாங்.

கந் : அதைப் பற்றிப் பறுவாயில்லை நீ வச்சுக் கொள். அடுத்த முறை கனக்கக் கொண்டாரன் (கைக்குள் பனங் கிழங்கைத் திணித்து விடுகிறார்)

சில் : மாத்தயாவுக்கு கோப்பி சூடு வேணுமா...

கந் : ஓம் மோனை நல்ல பிள்ளை. சூடு காட்டிக் கொண்டு வா. கொஞ்சச் சீனியும் போடு.

சில் : ஹொந்தாய்...

கந் : (தோளிலை தட்டி) இஞ்சேர் நான் சும்மா தமாசுக்குச் சொல்லுகிறதை பெரிசா எடுக்கக் கூடாது. தெரிஞ்சுதே. அடுத்த முறை வரையிக்கை உனக்கு மாம்பழம். எங்கடை பழம் கொண்டு வந்து தாறன்.

சில் : மாம்பலங் - அதிங் அம்பவா...

கந் : அம்பாவோ.. என்ன இழவா இந்தப் பாஷை வாய்க்கையும் நுழையாது. கொண்டு வாறன்.

சில் : எனக்கு அம்ப என்றால் மிச்சங் ஆசை...

கந் : ஓ. அது தெரியாதே எனக்கு உங்கடை ஆக்களை விழுத்திறத்துக்கு எங்கடை பெடியள் அதுதான் கொண்டு வந்து கொடுக்கிறது. வேலை எடுக்கிறதுக்கு அதுதான் கொடுக்கிறது. பதவி உயர்வுக்கும் அதுதான் கொடுக்கிறது. நீ பயப்படாதை நான் கட்டாயம் கொண்டு வாறன்.

சில் : நல்லது இருங்கோ கோப்பி கொண்டு வாறன்.
(போகிறான்)

கந் : சரி அவன் விழுந்தான். சாப்பாட்டுப் பிரச்சனை இனி இல்லை. சொல்ல முன்னமே எல்லாம் வந்து சேரும். இனிப் பெட்டை அதையும் விழுத்திப் போட்டால் விஷயஞ் சரி. கமலத்தை விட்டுப் போட்டு நான் நிம்மதியாய் வீட்டுக்குப் போகலாம்.

(இந்நேரம் போன் மணியடிக்கிறது. கந்தையர் எதென்று தெரியாமல் விழிக்கிறார்.)

கந் : இதென்ன இழவு எது அடிக்குது... இது மணிக்கூடில்லை.. வாசலிலை யாராவது வந்து நிற்கினமோ.

(சில்வா ஓடி வரல் - போனை எடுத்தல் - கந்தையர் உற்றுப் பார்த்தல்)

சில் : ஹலோ... யார் பேச வேணுங்... பேயியா இன்ன மாத்தயா (ரிசீவரை வைத்து விட்டு) பேயி... பேயி... உங்களுக்கு ரெலிபோன் கோல் பேயி.

கந் : இதாரடா பேயி. புது ஆளாயிருக்கு... இதுவும் இருக்குதோ முந்தி பேயி என்றொரு சின்ன மேளம் இருந்தது. அதேன் இங்கை (ராணி வரல்)

கந் : எட பிள்ளையே... பேயி... நான் இதாரடா புது ஆளென்று யோசித்தன்.

ராணி : (ரிசீவரை எடுத்து) ஹலோ.. யேஸ்... ஓ பாஸ்கர்... ஓ... ஒம்... எப்ப வாறியள்? நான் வரவோ... ஓ யேஸ், ஓ யேஸ், தற் இஸ் குட்... பின்னேரம்... ஓ... நோ கிளாஸ்... யேஸ்... ஒகே மேற்னி ஷோ... யேஸ்... ஐ வில்

வெயிற் போர் யூ... ஓகே... சரியோ. (வைத்து விட்டுப் போதல்)

கந் : (அவள் பேசியது மாதிரி கையைக் காதுக்குக் கிட்டப் பிடித்துக் கொண்டு) ஹலோ... ஓ.... ஒம்... யேச்... யேசு.... ஓகே... யேசு.... வெறிகுட். என்ன கண்டறியாத பேச்சுக்களோ எனக்குத் தெரியாது. ம்... பேசுகினை அவைக்கு விளங்குதோ தெரியவில்லை... ம் கொழும்பு படுகிற பாடு... அதிலை எங்கடை ஆட்கள் பெரிய பாடு. பனங் கொட்டை சூப்பினவைக்கெல்லாம் பட்டர் இல்லாமல் பாண் இறங்குதில்லையாம். அதனாலை சீமைக்குப் போகினமாம் சிலபேர். என்ன உலகமப்பா இது... ம்... சரி இன்னும் கோப்பி சுட வைக்கப் போனவனைக் காணயில்லை. வயிற்றைக் கிளறது... ம்... வாறான் வாறான். பின்னை நான் கொடுத்த மருந்து வேலை செய்யாமல் விடுமோ (சில்வா கோப்பியுடன் வரல்)

சில் : இந்தாங்க மாத்தயா கோப்பி...

கந் : ஓ மிச்சம் சந்தோஷம், நல்ல பிள்ளை... (குடித்து விட்டு) நல்லாயிருக்கு நல்லாயிருக்கு. ஆனால் இஞ்சி போடல்லைப் போலை கிடக்குது. அதைப் பற்றிப் பரவாயில்லை... நீ வலு கெட்டிக்காரன். (குடித்து விட்டு கோப்பையை வைத்துக் கொண்டே) அப்ப நான் குளிச்சிட்டு வாறன் நல்ல சாப்பாடாய் செய்து வை... வாறன். (உள்ளே போகிறார்).

- திரை -

காட்சி - 2

(தில்லைநாதன் வீடு. அதே தளபாட ஒழுங்குகள். மாலை நேரம் கந்தையா சுருட்டுப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறார். ராணி மினி உடையில் வெளியிலிருந்து வரல்)

கந் : (உடனே துள்ளி எழுந்து மறுபக்கம் திரும்பி நின்று கொண்டு) சீச்சீ இதென்ன பிள்ளை எனக்கே வெட்கமாயிருக்கு. உடனே போய் வேறை சட்டைப் போடு... இதென்ன இது எங்கடை கலாச்சாரத்திற்கு ஒத்து வராத உடுப்புகள், இப்ப ஆரைப் பார்த்தாலும் இப்பிடி எல்லாந் தெரியப் போடுதுகள். சீ நாங்கள் ஆம்பிளையள் கால் முட்ட வேட்டி கட்டுகிறம் அல்லது கழிசான் போடுகிறம். இது ஆர் மூடி மறைக்க வேணுமோ அவைதான் காத்துப் பிடிக்க விட்டிட்டுத் திரிகினம்.

(ராணி கந்தையாவைக் கவனியாமல் உள்ளுக்குப் போய்விடுகிறாள். சில்வா வருகிறாள்)

சில்வா : மாத்தயா - நீங் யாரோடு பேசறது... இங்கை ஆரு நிக்கிறது... ஒருத்தருமில்லைதானே... என்ன ரொம்பப் பேசறது.

கந் : (திரும்பி) ஓ நீயே - பிள்ளை போட்டுதாக்கும்... ம்... அதையேன் கேட்கிறாய் அந்த அலங்கோலத்தை... இன்னங் கொஞ்ச நாளையிலை எங்கடை கண் கெட்டாலும் கெட்டுப் போகும்... அதுசரி இரவைக்கு என்ன சாப்பாடு போடப் பேறாய்?

சில் : இரவுக்கு இங்கை பாண்தான் போடுறது -
ஒவ்வொரு நாளுங் பாண்தான்...

கந் : இதென்ன இழவு. காலையும் பாண்தானே
சாப்பாடு. அப்ப காலமைக்கும் இரவைக்கும் பாணா சாப்பாடு
நல்லாய் மிச்சம் பிடிக்கிறான் தில்லை. மத்தியானம்
மட்டுந்தான் சோறு. உன்பாடு யோகந்தான்.

சில் : என்ன சொல்றது...

கந் : இல்லை உனக்கு வசதி என்றனான்... ம... இது
சரிபட்டு வராது பெடிச்சி சமைச்சு சாப்பிட்டால்தான்
நல்லது... ஒ... இவ்வளவு நேரமாச்சு பிள்ளையைக்
காணயில்லை. காலமை பல்கலைக் கழக வாசலிலை
கொண்டுபோய் விட்டு எல்லாஞ் சொல்லிப் போட்டு
வந்தனான். இன்னும் ஆளைக் காணயில்லை. என்ன
விஷயமென்று விளங்கயில்லை.

சில்வா : (செற்றி எல்லாம் துடைத்தபடி) பின்னேரங்
மிச்சங் ஆட்கள் பஸ்சிலை போறது. அதுதான் பஸ் பிடிக்கக்
கரைச்சல். ஹறி செனக.

கந் : ஒம் ஒம். சனந்தான். இப்ப எங்கை போனாலுஞ்
சனந்தானே. சனமும் பெருகப் பெருக பிரச்சனையளுங்
கூடுது. (கமலம் வரல்)

கமலம் : ஐயா நான் வாசிற்றிக்குப் போக மாட்டன்.
வாருங்கோ ஊருக்குப் போவம்.

கந் : ஏன் பிள்ளை என்ன விஷயம்? நீதானே மேல்
படிப்பு மேல் படிப்பு என்று ஒற்றைக் காலிலை நிண்டு

இங்கை வந்தனி. இப்ப முதல் நாளோடு வெறுத்துப் போச்சோ?

கம : அங்கை பெடியள் பகிடி பண்ணுறாங்கள். நான் போகவில்லை. (அழ ஆரம்பிக்கிறாள்.)

கந : என்ன பகிடி பண்ணுறாங்களோ... அவங்கள் பகிடி பண்ணட்டன் நீ உன் பாட்டிலை போவன். நாய்கள் குலைத்துப் போட்டிருக்கட்டன். அதுக்கு நீ ஏன் பிள்ளை அழுகிறாய்.

கம : (சிணுங்கிக் கொண்டே) அது மட்டுமில்லை ஐயா, சேட்டை விடுறாங்கள், பெட்டைகளுஞ் சேர்ந்து சேட்டை விடுகுதுகள்.

கந : என்ன சேட்டையோ, பெடியளும் பெட்டைகளும் சேர்ந்து சேட்டை விடுகுதுகளோ. பள்ளிக் கூடத்துக்குப் படிக்கப் போறதோ சேட்டை விடப் போறதோ. இது நல்ல கதை. நீ பயப்படாதே. நாளைக்கு நானும் வாறன். என்னைக் கண்டவுடனே பயந்திடுவாங்கள் பெடியள்.

கம : நீங்கள் வரவுந் தேவையில்லை. நான் போகவுமில்லை. இன்றைக்கே வீட்டை போவம். காணும் படிச்சது.

கந : ஏன் பிள்ளை இப்படித் திடீரென்று... (வெளியிலிருந்து தில்லை வரல்)

தில்லை : என்ன கந்தையா அண்ணை? என்ன விஷயம் இதேன் கமலம் அழுகுது. பிரச்சனையோ?

கந் : ஓம் தம்பி. பள்ளியிலை பெடியள் பகிடி விடுறாங்களாம். அதுதான் தான் படிக்கப் போகவில்லையாம். வீட்டை போகப் போறாளாம், மடப் பெட்டை.

தில்லை : ஓ அப்படியா விஷயம். அது வாசிற்றியிலை அப்படித்தான் புதிசா வாறவையை இப்படிச் செய்யிறதுதான் வழக்கம். இதை “றாக்கிங்” என்று சொல்றவை. இதையெல்லாம் பெரிசா எடுக்கக் கூடாது.

கந் : என்ன றாங்கியோ. இது நல்ல றாங்கி. பெம்பிளைப் பிள்ளைகளோடு பெடியளுக்கு என்ன சேட்டை?

தில் : அதண்ணை அப்படித்தான். முதல் நாள் அவ்வளவு மோசமாயிராது. போகப் போகத்தான் விஷயங்கள் விளங்கும். அதாவது முந்தி வந்தவை புதிசா வந்தவையை வரவேற்கிற முறையிது...

கந் : எட அப்பிட்யே சங்கதி... ஓ வரவேற்பென்றால் அதுக்குப் பிள்ளையேன் பயப்படுறாள்?

கம : வரவேற்பா? நல்ல வரவேற்புதான். பின்னாலை பிடிச்சு இழுக்கிறதும், கெட்ட வார்த்தைகளால் ஏசுவதும் வரவேற்போ? எத்தனை மோசமான செய்கையெல்லாம் செய்யினம்.

தில்லை : அவை அப்படித்தான் செய்வினம். நீங்கள் அதற்கெல்லாம்விட்டுக் கொடுக்கவேணும்.

கந் : என்ன! அவை செய்யிறதுக்கெல்லாம் விட்டுக் கொடுக்க வேணுமோ? நல்ல கதையிது. அவங்களுக்கு நான்

ஒரு பாடம் படிப்பிக்கத்தான் வேணும். நான் வாறன் நாளைக்கு. அவைக்கு என்னைப் பற்றி விளங்கயில்லை. கலட்டிக் கந்தையரைப் பற்றி அவங்களுக்குத் தெரிய வைக்கிறன்.

தில்லை : என்ன நீங்களும் மகளோடு போகப் போறியளோ? நல்ல கதையிது. அவங்கள் எல்லாருஞ் சேர்ந்து காகங் குட்டிற மாதிரிக் குட்டிப் போடுவாங்கள் உங்களுக்கு. இரண்டாவது வாசிற்றி வளவுக்கை வெளியாட்கள் போக ஏலாது. கேட்டிலை வைச்சே உங்களை றாக் பண்ணிப் போடுவாங்கள். ஓம்...

கந் : அதுவும் அப்படியோ அதையொருக்கால் நானும் பார்க்கத்தான் போறன். பெண்பிளைப் பிள்ளையளோடு சேட்டை விடுகிறதை வாத்திமாரும் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறவையோ!

தில் : இதிலை பாருங்கோ ஒருதரும் திலையிடுகிறதில்லை. இது சும்மா ஒரு விளையாட்டுத்தானே.

கந் : ஓம். ஓம். நல்ல விளையாட்டு. அவன் ஆரோ சொன்ன மாதிரி பூணைக்கு விளையாட்டு சுண்டெலிக்கு உயிர் போகுதென்று. தற்செயலா ஏதாவது அபாயம் நடந்தால் என்ன செய்யிறது... நல்ல கதையிது.

தில் : அப்பிடி ஒன்றும் நடக்காது நீங்க பயப்படாதேங்கோ. இது இன்று நேற்றல்ல இப்ப எத்தனையோ வருஷமாக நடக்குது.

கந் : அது சரி தம்பி. முதல் முதலிலை மேல் படிப்புக்கென்று வாற பிள்ளைகளை இப்படி வெருட்டினால் அதுகள் என்னென்று படிக்குங்கள்.

தில் : இது வந்து வெருட்ட வேணுமென்று செய்யறதில்லை. வாழ்க்கையில் எதையும் தாங்கக் கூடிய மனோ நிலை இருக்க வேணும். எதையுஞ் சமாளிக்கக் கூடிய சாமர்த்தியம் வரவேணும் என்ற நல்ல நோக்கத்துடன்தான் இந்த மாதிரியான தமாஷ் எல்லாஞ் செய்யத் துவங்கிறவை. சில நேரத்தில சில குரங்குப் பெடியளின்ரை சேட்டை கூடிப் போறது. அதுக்காக வீட்டைப் போக வெளிக்கிடுறது விசர் வேலை.

கந் : ஓம். தம்பி சொல்லுறது சரிதான். நாங்கள் திரும்பி வீட்டை போனால் எல்லாரும் கைகொட்டி எல்லே சிரிப்பினம். நாங்கள் வெளிக்கிட்ட போது “தங்கச்சி கொழும்புக்கோ; தங்கச்சி கொழும்புக்கோ” என்று எத்தனை பேர் கேட்டினம். ஊரெல்லாம் கந்தையற்றை மகள் கொழும்புக்குப் போகுதாம் படிக்க என்று ஒரே கதை. இந்த நிலைமையில் அங்கை போனால் என்ன சொல்லுவினம். ச்ச்சி அது வேண்டாம். நீ பயப்படாதே பிள்ளை நான் அதெல்லாம் வெண்டு தாறன்.

கம : என்னவோ அப்பு எனக்குப் பயமாய்த்தான் இருக்கு அந்தப் பிசாசுகளை நினைத்தால்.

தில்லை : அண்ணை நீங்கள் பிள்ளையைக் கொஞ்சம் அடக்கி ஒடுக்கி வளர்த்துப் போட்டியள். ஆட்களோடே பழகி எதையும் சமாளிக்கிற மனத்திடம் ஏற்பட வைக்க வேணும்.

கந் : ஆட்களோடு பழகிறது நல்லதுதான் தம்பி ஆனால் உலகங் கெட்டுப் போச்சு. எந்தப் புத்துக்குள்ளை பாம்பிருக்குது என்று தெரியாமல் கிடக்குது. வயது வந்த

பிள்ளைகளை வைத்திருக்கிறதென்றால் மடிக்குள்ளை நெருப்பை வைத்திருக்கிறமாதிரி இருக்குது.

தில்லை : பிள்ளை கமலம் நீ களைச்சுப் போனாய். போய் முகத்தைக் கழுவி உடுப்பை மாத்து.

(கமலம் போகிறாள்)

கந் : இப்ப தம்பி ஊரிலை வேலி பாயிறது கூடிப் போச்சு. அதுவும் கலியாணம் முடிச்சு பிள்ளை குட்டியோடு இருக்கிறவங்கள், குமர் பிள்ளைகளைக் கிளப்பிக் கொண்டு ஓடுறாங்கள். இதை நினைச்சால் தலையைச் சுத்துது.

தில் : இப்படி நடக்கிறதற்கு உங்களைப் போன்ற ஆட்கள்தான் காரணம்.

கந் : இதென்ன இது. நாங்களே சொல்லிக் கொடுக்கிறம் அவைக்கு வேலி பாயுங்கோ என்று...

தில்லை : நீங்கள் சொல்லிக் குடுக்கவில்லை ஆனால் அவையனை அப்படிச் செய்யச் சொல்லித் தூண்டுகிறதற்கு நீங்கள்தான் காரணம்.

கந் : என்ன தம்பி பெரிய வெடி குண்டைத் தூக்கிப் போடுறீர்.

தில் : இது வெடி குண்டல்ல இதுதான் உண்மையான நிலைமை. இப்ப பாருங்கோ இந்த மாதிரியான விஷயங்கள் மேல் நாடுகளிலை ஏன் இங்கை கொழும்பிலை நடக்குதோ...

கந் : நல்ல கதை நடக்காமல் இருக்குமோ? இன்னும் கூட நடக்கும் ஆனால் வெளியிலை தெரியாமல் இருக்கும்.

தில் : சாய் அப்பிடியில்லை. நீங்கள் பிழையாக விளங்கிக் கொண்டீயள். யாழ்ப்பாணத்திலை பெண்பிள்ளையளை அடக்கி ஒடுக்கி அங்கை போகாதை இங்கை போகாதை அவரோடை கதைக்காதை இவரைப் பார்க்காதை என்று அமத்தி வைச்சிருக்கிறதாலைதான் கேவலமான செயல்களெல்லாம் நடக்குது.

கந் : நீர் சொல்வதிலும் நியாயம் இருக்குதுதான். ஆனால் எங்கடை பழக்க வழக்கப் படிதானே நாங்கள் பிள்ளைகளை வளர்க்க வேணும். மேல் நாட்டிலை அவங்கள் வயது வந்த பிள்ளைகள் தாங்கள் நினைச்ச மாதிரிச் செய்யட்டும் என்று விடுகிறார்கள் என்று நாங்களும் விடலாமோ.

தில் : நான் அப்பிடி விடச் சொல்லவில்லை. நல்லாய் தெரிஞ்ச உற்றார் உறவினரோடை பிள்ளைகளைப் பழக விடலாம். அதிக கட்டுப்பாடு கூடாது. கூண்டிலை இருக்கிற பறவையைத் திறந்துவிட்ட உடனே அது எப்படி ஆவலா வெளியிலை பறந்து திரியுமோ அது போலத்தான் எங்கடை பிள்ளையளும்.

கந் : அதுதான் உங்கை உள்ளவை எல்லாத்தையும் திறந்து விட்டிட்டினையாக்கும்!

தில் : அப்பிடியில்லை அண்ணை நாங்களும் காலத்தோட ஒத்து வாழவேணும்.

கந் : தம்பி உம்முடைய வியாக்கியானம் சரிதான் ஆனால் எதற்கும் ஒரு எல்லை வேணும். இப்ப பாறும் என்றை குடும்பியை. முந்தி இந்தக் குடும்பியோடு நான் பட்டணம் போனால் “குடும்பாஸ், குடும்பாஸ்” என்று பொடியள்

கத்துவாங்கள். நான் 'நெவர் மைண்டு' ஸ்ரைலிலை போய் விடுவன். இப்ப என்னடாண்டால் தலைமயிரை வளர்த்துப் போட்டு குடும்பி கட்டாமல் விட்டுடுத்திரியதுகள் பெடியள் - பெட்டைகளும் அப்படித்தான். இதனாலை பெட்டை எது, பொடியன் எது எண்டு தெரியவில்லை. இப்ப என்றை குடும்பிக்கு பெரிய டிமாண்ட். அண்டைக்கொருதன் "எணை அப்பு இதென்னெண்டு இப்படித் தலை மயிர் வளர்த்தனி எனக்கும் ஒருக்கால் இரகசியத்தைச் சொல்லு" என்று கேட்டான்.

தில் : நீங்கள் சொல்லிக் கொடுத்தியளோ...

கந் : நானோ நல்லாச் சொன்னனே... சீ... நான் சொன்னன் தம்பி இந்த தலைமயிர் வளர்க்கிறது லேசான காரியமல்ல. மூளை வளர வேணும். மூளை வளர்ந்தால் தலை மயிரும் தானாக வளரும் என்றன்.

தில் : நல்லாயிருக்குது உங்கடை விளக்கம்.

கந் : உடனே பெடியன் கேட்டுது அப்படியென்றால் அப்பு தலைமயிர் நீண்டிருக்கிற பெண்பிளையளுக்கு மூளை வளர்ச்சி நல்லாயிருக்குமென்று நீங்கள் சொல்லுறியளோ என்று.

தில் : அப்ப பெடியன் உங்களை மடக்கிப் போட்டான்.

கந் : சீ நானோ மடங்கிற ஆள். நான் சொன்னன் டேய் தம்பி நான் சொன்ன விஷயம் ஆம்பிளையளுக்குத்தான் பொருந்தும். பெண்பிளையளுக்கு தலைமயிர் நீளமாக வளர்ந்திருக்கிறதாலை மூளை வளர்ச்சி குறைவென்று. பிள்ளை அவன் சிரிச்சுப் போட்டுப் போட்டான்.

(சில்வா தேநீருடன் வரல். கந்தையா எழும்பி எடுத்துக் கொண்டே)

கந் : நாக்கு வரண்டு போச்சு நல்ல நேரத்திலை கொண்டு வந்திட்டாய். நல்ல பிள்ளை.

சில் : இது மாத்தயாவுக்கு நாங் கொண்டு வந்தது. நீங்கள் முந்திக் குடித்ததுதானே...

கந் : ஓ அது அப்போதை குடித்ததுதான். இந்தச் சண்டு கோப்பைக்குள்ளை கொண்டு வந்தால் ஒரு வாய்க்குக்கூட காணாது.

தில் : சில்வா இன்னொன்று கொண்டு வா.

சில் : ஹரி மாத்தயா (போகிறான்)

கந் : (கோப்பையை வைத்து விட்டு) தம்பி இன்னொரு விஷயம் அப்போதை சொல்ல வேணுமென்று நினைச்சனான் மறந்து போனன். இந்தக் கலியாண முடிச்சவை மேல் நாடுகளிலை கண்டபாட்டுக்கு நடந்து கொள்ளு வினமாம். எங்கடை தமிழ் பண்பாட்டை வெல்ல வேறொரு பண்பாடும் கிடையாது என்று சொல்லி ஊர் டாக்குத்தர் ஒருவர் சொன்னவர்.

தில் : அவருக்கு ஆர் சொன்னதாம்?

கந் : அவர் சீமையிலை ஆறெழு வருஷம் இருந்தவர். அங்க இருக்கையிக்கை ஒரு வெள்ளைக்காரப் பெட்டையைக் கலியாணம் முடிச்சிருந்தாராம். ஒரு நாள் ஆஸ்பத்திரி அலுவல் முடிஞ்சு வீட்டை வந்து பார்த்தால் ஆளைக் காணவில்லையாம்.

தில் : ம... பின்னை?

கந் : பின்னை அவர் அறையளெல்லாம் தேடிப் பார்த்து விட்டு வர மேசையிலை ஒரு காயிதம் கிடந்துதாம். அதிலை அவள் உம்மோடு வாழ எனக்குச் சரிப்பட்டு வராது. நீர் அடிக்கடி இரவலை டியூட்டிக்குப் போறீர். வீட்டிலை கொஞ்ச நேரமாவது இருக்கிறது கிடையாது. நான் பக்கத்து வீட்டு பொடியனைக் கலியாணஞ் செய்து போட்டேன். கவலைப் படவேண்டாம் என்று எழுதியிருந்ததாம்.

தில் : சரி அவள் போனால் போகட்டுமென்று இன்னொருத்தியை கலியாணஞ் செய்யிறதுதான்.

கந் : அந்தாள் அதோடை சீமை வேண்டாம் சிலோனே போதுமென்று இங்கை வந்து நிம்மதியாய் இருக்குது.

தில் : அவரிலை பிழை இருக்கும்போது நாங்கள் ஏன் அவளைப் பேசுவான். அங்கை அப்படித்தான் இங்கையெல்லோ ஒருத்தருக்கொருதர் பிடிக்காட்டிலும் என்ன செய்யிறதென்று கிடந்து ஒன்றாய் மாரடிக்கிறது.

கந் : சாய் அப்பிடிச் சொல்லாதையும், எங்கடை குடும்பம் என்றது ஒரு கோயில் மாதிரி புனிதமானது. அங்கை சண்டை சச்சரவுகளுக்கு இடமில்லை. அப்பிடியில்லை என்று வந்தாலும் பிறகு மறைந்துபோம்.

தில் : இதெல்லாம் பேச்சளவிலை. செய்கையிலை. நடைமுறையிலை நடக்காத விஷயங்கள்.

கந் : என்ன தம்பி இதெல்லாம் நடக்கிற விஷயங்களைத்தானே நான் சொல்லறன். நாங்கள் எங்கை

இருந்தாலும் எங்கடை பண்பாடு, பழக்க வழக்கத்தை கைவிடக் கூடாது. அதுதான் என்றை கொள்கை... அவன் அப்பிடித் தலைகீழாக நடக்கிறான் நான் நடந்தால் என்ன என்று சொல்லுறது விதண்டாவாதம். (சில்வா தேநீர் கொண்டு வந்து கொடுக்கிறான்.)

தில் : (குடித்துக் கொண்டே) சரி நான் கந்தோராலை வந்து உடுப்பும் மாற்றவில்லை.

கந் : ஓம் ஓம் நீர் மாற்றும். இந்த கொட்டாஞ் சேனைக்கு எத்தனையாம் நம்பர் பஸ் தம்பி?

தில் : நாலைஞ்சு பஸ் போறது 106, 102, 155இலும் போகலாம். ஏன் என்ன விஷயம்?

கந் : தெரியாதே இரண்டு மூன்று நாளாய் நல்ல தாகம். ஒருக்கால் அங்காலை போய் ஒன்று போட்டிட்டு வருவமென்று...

தில் : நீங்கள் சைவமென்று சொன்னியள்.

கந் : இதுவும் சைவச் சாப்பாடுதானே.

- திரை -

காட்சி 3

(தில்லைநாதன் வீடு. மாலை நேரம். கமலம் வெளியிலிருந்து வாசித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். இந்நேரம் ராணியைத் தேடி பாஸ்கரன் வரல்)

பாஸ் : ஹலோ ராணி இருக்கிறாவோ?

கம : (திடுக்கிட்டு எழுந்து) ஆர்... ராணி., ராணியோ அவ இல்லை வெளியிலை போட்டா... நீங்கள்?

பாஸ் : நான் ராணியைப் பார்க்க வந்தனான்... (சில்வா வரல்)

சில் : மாத்தயா... எப்படி சுகங் மிச்சங் நாலைக்குப் பிறகு வந்தீங்க... இருங்கோ இருங்கோ பேபியும் மாத்தயாவும் வெளியிலை போட்டாங்க... இப்ப வருவாங்க... நீங்க இருங்கோ... (கமலம் உள்ளே போய் விடல்)

பாஸ் : (இருந்து கொண்டே) சரி இது ஆர் இந்த பிள்ளை?

சில் : அதிங் ஏன் கேட்கிறீங்க. இங்க இப்ப தமாஷ்தானே. ஒரு ஆள். மாத்தயாவுக்கு பழக்கமாம் அவங்க ஊர்தான். வந்திருக்காங்க. இந்தப் பிள்ளை வாசிற்றி.

பாஸ் : ஓம் வாசிற்றி.

சில் : வாசிற்றிலை படிக்கிறது. இவங்க தாத்தா வெளியிலை போட்டது இப்ப வரும். சரியான கமே மினிசு... இங்கை பேபிக்குக் கோபம் போறது.

பாஸ் : ஓகோ அப்பிட்யே விஷயம். அதுதானே பார்த்தன். இதாரடா புதிசா ஒன்று வந்திருக்கே. ஒரு வேளை வீடு மாறி வந்திட்டனோ என்று கூட யோசித்தன்.

சில் : மாத்தயா இங்கை ஒரே கரைச்சல். அந்த ஆளு எல்லாத்திலையும் குறை சொல்லுறது. அதிங் அப்பிடிச் செய். இதிங் இப்படிச் செய் சொல்லுறது. நமக்கித்தான் மிச்சங் வேலை... அவங்க மாலு ஒண்ணும் சாப்பிடான். எலவலு மட்டுந்தான் சாப்பிடுறது.

பாஸ் : ஓகோ சைவக்காரர்... சரி சரி நல்ல பட்டிக்காடுகள். இந்தப் பிள்ளை என்னென்று வாசிற்றியிலை சரிக்கட்டப் போகுது...

சில் : அதிங் போமாட்டான் சொல்லி அழுததுதானே. அப்புறம் லொக்கு மாத்தயா எல்லாங் சொல்லிதான் வாசிற்றி போறது.

பாஸ் : ஓகோ அப்பிட்யே விஷயம்.

சில் : மாத்தயா இருங்கோ நான் கோப்பி கொண்டு வாறது. இப்ப பேபி வழுருங் - நீங்க இருங்கோ.

பாஸ் : ஓம் நீ கெதியாய் கொண்டு வா (சில்வா போகிறான்)

(பாஸ்கரன் பத்திரிகை வாசித்துக் கொண்டிருக்க ராணியும் தில்லையரும் வரல்)

ராணி : ஹலோ பாஸ்கர்... என்ன திடீரென்று?

பாஸ் : ஹலோ... யேஸ் I happened to pass this way so I thought of seeing you..

ராணி : Thank you, how nice of you வந்து கன நேரமோ?

பாஸ் : சாய் five minutes இருக்கும்

தில்லை : Hello how are you?

பாஸ் : Getting on well, Thank you.

தில்லை : Excuse me. (உள்ளே போகிறார்)

ராணி : (பாஸ்கரன் அருகில் இருந்து கொண்டு) சோ... என்ன விஷயம். ஏதாவது crash program. ஓ..

பாஸ் : சாய் அப்பிடி ஒன்றுமில்லை. வீட்டுக்கு வந்து அநேக நாளாய்ப் போச்சு... அதுதான் வந்தேன். எங்கே யாராவது றிலேஷன்ஸ் வீட்டுக்கு விசிற்போனீங்களா...

ராணி : நோ நோ டடியின்ரை பிறன்ட் ஒருத்தர் நர்சிங் ஹோமிலை சுகமில்லாமல் இருக்கிறாராம். அவர் பமலி பிரண்ட். அதுதான் பார்க்கப் போனோம்.

பாஸ் : இந்த வீக் எண்ட் என்ன புறோகிறாம்?

ராணி : வீக் எண்ட் ஐ ஆம் ஃபிரீ.

பாஸ் : தற் இஸ் வெரி குட்... அப்படியென்றால் ஒரு புறோகிறாம் போடலாம்.

ராணி : ஓகே. தாராளமாகப் போடுங்கோ (கந்தையர் குடையுடன் வரல்)

பாஸ் : இது ஆர் ரிபிக்கல் ஜவ்னா ஒன்று வருகுது.

ராணி : ஐயோ. இதாலை பெரிய கரைச்சல்.

கந் : (இருவரையும் உற்றுப் பார்த்துவிட்டு) இதார் பிள்ளை... இவரைத் தெரியவில்ல. தம்பி உமக்கு என்ன பேர்?

பாஸ் : (தள்ளி இருந்து கொண்டு) கட்டாயம் சொல்லத்தான் வேணுமோ?

கந் : சீச்சி கட்டாயம் ஒன்றுமில்லை. எங்கடை பிள்ளை மாதிரிக் கிடந்தது. அதுதான் பேரைக் கேட்டால் ஆள் ஆரென்று கண்டு பிடிக்கலாமென்று நினைச்சன். கேட்டால் சொல்லுறதுதான் எங்கைட பழக்கம்.

பாஸ் : (வேண்டா வெறுப்புடன்) எனக்கு பேர் பாஸ்கரன்.

கந் : ஓம் எங்கடை பழக்க வழக்கமுந் தெரியும் தம்பிக்கு. குறை நினைக்காதையும் எந்த ஊர்?

பாஸ் : கொழும்பு...

கந் : ஓகோ தம்பி கொழும்போ... அது நல்லாய் விளங்குது. எங்கை வேலை செய்கிறீர்.

பாஸ் : ஏன் இண்டர்வியூ வெக்கிறியளோ...

கந் : அதென்ன சாமான் அது... அப்படி ஒரு வியூவும் நான் வைக்கவில்லை. அறிந்தால் நல்லது என்றுதான் கேட்டேன்.

ராணி : கம் பாஸ்கர். வீ வில் கோ அப்ஸ்ரெயர்ஸ்.

பாஸ் : கிழடுகள் இப்படித்தான். (இருவரும் போதல்)

கந் : ம... அவைக்கு நான் கேட்டது பிடிக்கயில்லை. இப்ப எங்களைக் கண்டால் இளசுகளுக்குப் பிடிக்காது. அவை நெடுகலும் இளமையோடு இருப்பினமாக்கும். இந்த நாளைப் பெடியளும் பெட்டைகளும் கிழடுகளாக மாட்டிணையாக்கும். என்ன கலிகாலம். அந்த நாளையிலை பெரிய ஆட்களுக்கு முன்னாலை இருந்து கதைக்க மாட்டம் நாங்கள். இப்ப என்னடாண்டால் முன்னாலை ஒட்டிக் கொண்டிருந்து ஏதோ குச குசுக்கினம். சீ வெட்கம் ரோசமில்லை. எல்லாம் தலைகீழாய்ப் போச்சுது. பெரிய மனுசர் வாறதென்று மரியாதை வேணாம். சீச்சீ... இது கலிகாலம் (தில்லை வரல்)

தில்லை : என்ன ஏதோ புறுபுறுக்கிறியள்?

கந் : உலகம் போற போக்கைப் பார்த்து புறுபுறுக்காமல் இருக்க முடியுமே.

தில் : அது போற போக்கிலை போகட்டும் நீங்கள் பேசாமலிருங்கோவன்.

கந் : அது போகட்டுந் தம்பி, உம்மோடை ஒரு முக்கியமான விஷயமொன்று கதைக்க வேணும்.

தில் : ஒம் அதுக்கென்ன இப்பவே கதையங்கோவன்...

கந் : உம்முடைய மகளோடை மேலே போன பெடியன் ஆர்?

தில் : அது இனிமேல் மருமகனாய் வரப் போகிற பெடியன்.

கந் : இனிமேல் என்றால் இன்னும் மருமகனாக வில்லையோ?

தில் : ஓம்...

கந் : எப்ப மருமகனாக்கிற யோசனை...?

தில் : அது ராணியே தீர்மானிக்க வேணும்!

கந் : அப்ப ஆளையும் அவதானே பிடிச்சது?

தில் : ஓம்.

கந் : அப்ப நீர் மகளின்ரை விருப்பப்படி எல்லாம் விட்டுட்டீர்.

தில் : கலியாணஞ் செய்யிறது அவள்தானே?

கந் : அப்ப எல்லாத்தையும் அவ செய்யட்டும் என்று விட்டு விட்டியள். இது கொழும்புப் பிளானாக்கும். அது போகட்டும் ஒன்று மட்டுஞ் செல்லுறன். ஊர் பேர் தெரியாத ஒருதனை இப்பிடிக்க கூட்டிக் கொண்டு திரிய விடுகிறியள். தற்செயலாக ஏதாவது நடந்திட்டால் என்ன செய்வியள்?

தில் : சாய் அவன் அப்பிடியான பெடியனில்லை அப்பிடி ஒன்றும் நடவாது.

கந் : தம்பி சொல்லுறன் என்று குறைவி ளங்கப் படாது. இந்த நாளையிலை ஒருதரையும் நம்ப ஏலாது. அதுவும் கொழும்பில படு மோசம். கண்ணுக்குள்ளாலை போய் மூக்குக்குள்ளாலை வருவாங்கள்.

தில் : நீங்கள் சொல்வதிலை நியாயம் இருக்குதுதான், ஆனால் இவன் அப்பிடியான ஏமாற்றுப் பேர்வழியில்லை.

கந் : என்னவோ நானும் என்றை அனுபவத்திலை சொல்லுறன். என்ன செய்தாலும் கையெழுத்தை வைச்சப் போட்டு செய்யச் சொல்லுங்கோ. உள்ளது ஒரே மகள். உங்கடை கௌரவத்துக்கும், அந்தஸ்த்துக்கும் தக்க மாதிரி டாக்குத்தர் எஞ்சினியர் என்று எடுக்கலாம். இது பெடியைப் பார்த்தா சிம்பிள் உத்தியோகம் பார்க்கிறவன் மாதிரி இருக்குது.

தில் : இந்த நாளையிலை டாக்குத்தர் எஞ்சினியரைத்தான் நம்ப ஏலாமல் இருக்குது. அவங்கள்தான் குடியும் கும்மாளமும் கூட. இவன் நல்ல பிள்ளை மாதிரி தெரியுது.

கந் : பார்த்தால் எல்லாரும் நல்ல பிள்ளை மாதிரித்தான் நடிப்பாங்கள். காரியங் கைகூடுமட்டும் கையைக் காலை பிடிப்பாங்கள். அதற்குப் பிறகெல்லோ வினையாட்டுத் தொடங்கும்.

தில் : சாய் அப்பிடி ஒன்றும் நடக்காது.

கந் : நீர் சொல்லலாம். விஷயம் முடிஞ்ச பிறகு பாருமன் தண்ணியைப் போட்டுட்டு வருவான். பிள்ளைக்கு அடிப்பான். பிறகு உம்மிலை பாய்வான். கடைசியிலை வீடு

என்னுடையது எல்லாரும் வெளிக்கிடு என்பான். இப்பிடித்தானே இப்ப எல்லா இடத்திலும் நடக்குது. அதுதான் கவனமாய் இரும் என்று சொல்றன்.

(இந்நேரத்தில் ராணியும் பாஸ்கரனும் வரல்)

ராணி : டடி ஐ ஆம் கோயிங் அவுட், ஐ வில் கம் சூன்...

(இருவரும் போதல்)

தில்லை : ஓகே.

கந் : ம... தங்கச்சி இஸ் புஸ் என்று சொல்லிப் போட்டுப் போகுது, நீரும் ஓகே என்று விட்டு இருக்கிறீர். நாளைக்கு ஏதாவது நடந்தால் ஊர் சிரிக்கும். இங்கை ஒருத்தரும் சிரிக்க மாட்டிணையாக்கும். ஆனால் அங்கை எல்லாரும் படலைக்குப் படலை நின்று சிரிப்பான். உலை வாயை மூடினாலும் ஊர் வாயை மூட ஏலாது.

தில் : நீங்கள் இல்லாதது நடவாதது எல்லாத்தையும் நினைச்சு அப்பிடிச் சொல்லுறியள்?

கந் : நான் நடந்து முடிந்து, நடு ரோட்டிலை நிக்கிற எங்கடை பெண்பிளைப் பிள்ளைகளைப் பார்த்த பின்புதான் அப்பிடிச் சொல்லுறன். உங்களுக்கும் அந்த நிலை வராமல் நாங்கள் கவனமாக இருக்க வேணும் என்றுதான் நான் நல்ல மனசோடு சொல்லுறன். உம்மிடை பிள்ளை குடியும் குடித்தனமாக இருக்காமல் செய்வதாலை எனக்கென்ன லாபம். எதையும் வருமுன் காப்பது நல்லது.

தில் : இந்த விஷயத்திலை ராணி கெட்டிக்காரி. அவளை ஒருத்தரும் லேசிலை ஏமாற்ற முடியாது.

கந் : அப்பிடி உம்முடைய மகளிலை உமக்கு நல்ல நம்பிக்கை என்றால் மிக்க சந்தோஷம். நான் ஏதாவது தெரிஞ்சோ தெரியாமலோ சொல்லி இருந்தால் அதைப் பெரிசா எடுக்கக் கூடாது.

தில் : அதிலென்ன நீங்கள் நன்மைக்குத்தானே சொல்லுறியள்... அதைப்பற்றிக் கவலைப்படாதேங்கோ.

(கமலம் உள்ளிருந்து வரல்)

தில் : எப்படிக் கமலம் - லெக்சர்ஸ் எல்லாம் தொடங்கிட்டுதோ? றாக்கிங் எல்லாம் முடிஞ்சுதோ.

கம : லெக்சர்ஸ் தொடங்கிவிட்டது மாமா. ஆனால் இழவு றாக்கிந்தான் இன்னம் முடியவில்லை. தனியே அகப்பட்டால் ஆபத்துதான்.

தில் : சரி அப்ப நீங்கள் நாலைஞ்சு பேர் ஒன்றாய் திரிகிறது. இப்ப நீதானே பிரண்ட்ஸ் பிடிச்சிருப்பியே!

கம : ஓம் என்னோடை அங்கை யாழ்ப்பாணத்திலை படிச்ச பிள்ளையொன்று வந்திருக்குது. இப்ப ஒரு மாதிரிச் சமாளிக்கலாம்.

தில் : இனியென்ன பிள்ளையைப் பற்றி நீங்கள் கவலைப் படத் தேவையில்லை. தானே சமாளிச்சுக் கொள்ளும்.

கந் : நீர் இங்கை இருக்கும் பொழுது எனக்கென்ன பயம். ஆனால் ஒன்று உம்முடைய மகளைத்தான் ஒரு மாதிரி சமாதானப்படுத்தும். கமலம் இங்கை இருக்கிறது அவவுக்குப் பிடிப்பில்லை.

தில் : சாய் அப்பிடியில்லை.

கந் : சீ... நீர் மறைக்கப் பார்க்கிறீர். நாங்கள் பட்டிக்காடுகளாயிருந்தாலும் பண்போடு வாழ்கிற ஆட்கள். பிள்ளைக்கு இப்ப சட்புட்டென்று இங்கிலீசு பேசத் தெரியாட்டிலும் இன்னும் நாலைஞ்சு மாதத்திலை பாருங்கோ வெளுத்து வாங்குவாள்.

தில் : சீ. நீங்கள் அப்பிடி குறையாய் நினைக்கக் கூடாது. ராணி அப்பிடித்தான் சட்புட்டென்று கதைச்சாலும் இரக்கம் உள்ளவள். உங்கடை மகளுக்கு வேண்டிய உதவிகளை அவள் செய்வாள் நீங்கள் ஒன்றுக்கும் யோசியாதேங்கோ.

கந் : ஓம் ராணி சின்னப்பிள்ளைதானே. நான் அவவின்ர பேச்சை பெரிசா எடுக்கிறதில்லை. நீங்கள் இங்கை இருக்கும்போது எனக்கென்ன பயம்?

கம : அப்பு சாமான்கள் கொஞ்சம் வாங்க வேணும் அதுதான் கடைப் பக்கம் போட்டு வருவமே.

கந் : நீ என்னென்ன சாமான் என்று எழுது நான் போய் வாங்கி வாறன்.

கம : நான் போய் பாத்துத்தான் எடுக்க வேணும். எனக்கு உடுப்புகளும் வாங்க வேண்டியிருக்குது.

கந் : அதெல்லாம் நான் வாங்கிக் கொண்டு வாறனே.

தில் : நீங்கள் காசைக் கொடுத்திட்டுப் போங்கோ பிள்ளை வாங்கட்டும். இனிக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் எல்லாம் பழகத்தானே வேணும்.

கந் : கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் பழகத்தான் வேணும் ஆனால் எல்லாம் பழகக் கூடாது. தேவையானதைத்தான் பழக வேணும். கடைத் தெருவுக்குத் தனிய போகாதை ஆரையாவது கூட்டிக் கொண்டு போ. மாமா ஓய்வாயிருந்தால் அவர் கூட்டிக் கொண்டு போவார் காரிலை. கள்ளர் காடர் அதிகம். காசு வைச்சிருக்கிறது கவனம்.

தில் : சொல்லுங்கோ சொல்லுங்கோ. வீட்டை போக முன்னம் சொல்ல வேண்டியதைச் சொல்லிப் போடுங்கோ. இரயிலுக்கும் நேரமாகுது. நான் வெளிக்கிட்டுக் கொண்டு வாறன்.

(எழுந்து போகிறார்).

கந் : ஓம் நீங்கள் போய் வெளிக்கிட்டுங்கோ நான் பிள்ளையோடை கதைச்சுக் கொண்டிருக்கிறன். பிள்ளை கொழும்பு கெட்ட ஊர் கவனமாக இருக்க வேணும். பஸ்ஸிலை ஏறுறது இறங்கிறது கவனம். ஆரை நம்பினாலும் சுழிசான்காரரை நம்பாதை. படிக்கிற பெடியள் சிலர் ஆசை காட்டுவாங்கள். அது பாக்கப் போவம் இது பாக்கப் போவம் என்று கேட்பாங்கள் ஒன்றுக்கும் இடங் கொடுக்காதை. இவ்வளவு தூரம் வந்தது நீ படிக்க, ஊர் சுற்றவல்ல ஓம்.

கம : அப்பு எனக்குத் தெரியாதே எங்கடை குடும்ப நிலமை. நீங்கள் ஒன்றுக்கும் பயப்படாதேங்கோ. நான் படிப்பிலை கவனமாய் இருக்கிறன். நீங்கள் என்னைப் பற்றிக் கவலைப் படாதேங்கோ. ஆனால் அம்மாவை விட்டிட்டு இருக்கிறதுதான் ஒரு மாதிரி இருக்குது. (அழ ஆரம்பிக்கிறாள்)

கந் : சி விசர் பெட்டை அழாதை. பார்க்கிறவை சிரிக்கப் போகினம். நீ என்ன சின்னப் பிள்ளையே

அம்மா வை நினைச்சு அழ. நான் எல்லாம் அம்மாவுக்குப் போய் சொல்லுறன். நீ கிழமைக்குக் கிழமை தவறாமல் குளிப்பு முழுக்கிலை கவனமாய் இரு. தேவையானதுக்கு எழுது. தனிய ஒரு இடமும் போகாதே. வெள்ளிக் கிழமையளிலை கோயிலுக்குப் போ. உன்னோடை படிக்கிற சுந்தர வாத்தியாற்றை மகளைக் கூட்டிக் கொண்டு போ... சுடுதண்ணி வைக்கிறதுக்கு ஒரு மண்ணெண்ணெய் அடுப்பொன்று வாங்கு. நான் போனவுடனை காசனுப்புறன்.

கம : இப்ப அவசரமில்லை. தேவையென்றால் சில்வா தருவான்.

கந் : ஓம் ஓம் அவனை கைக்குள்ளை வைச்சிருந்தி யென்றால் வேண்டியதெல்லாம் செய்வான். மற்றது (அக்கம் பக்கம் பார்த்துவிட்டு) ராணியோடை புழங்கிறது கவனம். அவளின்ரை போக்கு யாழ்தேவி கடுகதி மாதிரி ஒரே போக்காய் கிடக்குது. போடுற உடுப்புக்களை பார்த்தால் கண் கெட்டுப்போம். அதிகம் பேச்சு வைச்சுக் கொள்ளாதே.

கம : அவவோடை நான் ஏன் கதைக்கப் போறன். அவவுக்குப் பெரிய எண்ணம். தனக்குத்தான் ஸ்டைலா உடுக்கத் தெரியும் என்று அவவின்ரை நினைப்பு. அவவைப் பற்றி நீங்கள் கவலைப்படாதேங்கோ அப்பு. அவ கொஞ்ச நாணையிலை வளத்திலை வருவா.

கந் : அப்படிச் சொல்லு பிள்ளை. கலட்டிக் கந்தையற்றை மகளெல்லே நீ. புலிக்குப் பிறந்தது பூனையாகுமா... மற்றது தில்லையை மாமா மாமா என்று வளைச்சுப்போடு உனக்கு ஒரு பிரச்சனையும் வராது. பெட்டை இல்லாத நேரம் ஏதாவது சின்னச் சின்ன

உதவிகளைச் செய்து குடு. அவன் உனக்கு வேண்டிய உதவியெல்லாம் செய்வான். விளங்குதே.

கம : அப்பு அந்த தேவாரப் புத்தகத்தை விட்டு விட்டு வந்திட்டன். ஆராவது வாற நேரம் கொடுத்து விடுங்கோ. வெள்ளிக் கிழமைகளிலை விரதம் பிடிப்பன். ஏலுமென்றால் கோயிலுக்கும் போவன். பக்கத்து வீட்டு அமுதாவிட்டைச் சொல்லுங்கோ கவனமாய் படிக்கச் சொல்லி. பாவம் அது இந்த முறையாவது எடு படும்.

கந் : நல்லது நீ நல்ல பிள்ளையாய் இருந்தால் போதும். நீ படிச்ச பட்டம் பெற்றால் எவ்வளவு பெருமை தெரியுமே. அவள் ராணியைப் பற்றி அங்கை ஊரிலை எப்படிக்கேவலமாகக் கதைக்கினை என்று உனக்குத் தெரியுந்தானே.

கம : ஓம்.... இப்படிக்கண்டவனோடை திரிஞ்சால் கதைப்பினந்தானே.. (தில்லை வரல்)

கந் : ஓம் தம்பியோ வாரும் வாரும். நேரமாச்சாக்கும் என்னாலை உமக்குக் கஷ்டந்தான். என்ன செய்யிறது இந்தக் கோதாரிப் பாஷை தெரியாததாலைதானே கஷ்டம். நீர் வந்து டிக்கற் எடுத்துத் தந்தால் போதும் நான் றயிலிலை ஏறிப் போவன்.

தில் : இதென்ன கஷ்டம் காரிலை போறது கஷ்டமே. ஒவ்வொரு நாளும் நான் கோல் பேசுக்குப் போறனான் அதிலை உங்களை இறக்கி விடுகிறது கஷ்டமில்லை.

கந் : என்றாலும் உமக்கு வீண் அலைச்சல்தானே..

தில் : சீ... இது ஒரு வேலையே. மகளிட்டைச் சொல்லிப் போட்டுக் கிளம்புங்கோ.

கந் : சொல்ல வேண்டியதெல்லாம் சொல்லிப் போட்டன். அப்ப நான் வாறன் பிள்ளை.

கம : ஓம் போட்டு வாருங்கோ (கண் கலங்க துடைக்கிறாள். கந்தையரும் தில்லையும் வெளியேறல்)

- திரை -

இடைவேளை

காட்சி 4

(தில்லைநாதனின் வீடு. அதே தளபாடங்கள். ஆனால் கதவுத் திரைகள் மாற்றப்பட்டுள்ளன. சில மாதங்கள் சென்று விட்டதைக் காட்டும் வேறு சில மாற்றங்கள். ஆங்கில பாடலுக்கு கமலம் மினி உடையில் நின்று கொண்டு டுவிஸ்ட் ஆடுகிறாள். சிறிது நேரத்தின் பின் போன் மணி அடிக்கிறது. கமலம் பாடலை நிறுத்திவிட்டு, ரிசீவரைக் கையில் எடுக்கிறாள்.)

கமலம் : ஹலோ... யேஸ்... who do you want to speak to... யேஸ் just a minute please.

ராணி : (வந்து கொண்டே) கமல் is it for me?

கம : நோ இற் இஸ் ஃபோர் யுவர் டடி.

ராணி : (பலமாக) ஓ ஐ சீ. டடி டடி உங்களுக்கு ஒரு கோல் டடி.

தில்லை : (வந்து கொண்டே) யேஸ்... கமிங் (ரிசீவரை எடுத்து) ஹலோ யேஸ் ஸ்பீக்கிங் யேஸ் at what time? 7 o'clock good. நான் வாறன் நீர் ரெடியாய் இரும். நான் வந்து பிக்அப் பண்ணுறன். யேஸ்... குட்... தாங்யூ... (ராணி போகிறாள்)

கம : என்ன மாமா ஏதோ மீற்றிங்கோ?

தில் : நோ கமலம். இன்றைக்கு ஷேக்ஸ்பியரின் நாடகமொன்று பார்க்கப் போகிறேன். நீ ஷேக்ஸ்பியரைப் பற்றிக் கேள்விப் பட்டிருக்கிறியோ.

கம : ஓம். கேள்விப் பட்டிருக்கிறேன். ஆனால் அவற்றை நாடகமொன்று பார்க்கவில்லை. வாசிக்கவுமில்லை.

தில் : சீ டிஸ்கிரேஸ். ஷேக்ஸ்பியரின் நாடகம் பார்க்கவில்லை என்றால் ஷேம். நீ கட்டாயம் பார்க்க வேணும். இன்றைக்கு ரோமியோவும் ஜூலியற்றும் நாடகம். நீ கட்டாயம் பார்க்க வேணும். அப்படியென்றால் நீ என்னோடு வரலாம்.

கம : பார்க்கத்தான் வேணும் அங்கிள். ஆனால் இன்றைக்கு வேறொரு என்கேஜ்மென்ட். இன்னொரு நாளைக்குப் பார்ப்பம்.

தில் : ஓ அப்படியா விஷயம். இப்ப உனக்கு என்கேஜ்மென்ற் கூடிப் போச்சு. சரி ரோமியோ ஜூலியற் கதை தெரியுமோ உனக்கு.

கம : வாசிக்கவில்லை. ஆனால் கேள்விப் பட்டிருக்கிறேன். அதொரு காதல் காவியம் என்று கேள்வி.

தில் : சீ இங்கிலீஸ் தெரிஞ்ச ஒவ்வொருவனும் கட்டாயம் வாசிக்க வேண்டிய காவியமது. என்ன வார்த்தை ஜாலங்கள். என்ன கற்பனை வளம். என்ன காதல் இரசம். சீ... நீ அதை வாசிக்க வேணும் கமலம்.

கம : அதை வாசிக்கத்தான் வேணும். ஹொலிடேஸ் வந்த பிறகுதான் வாசிக்க வேணும். இப்ப நேரமில்லை.

தில் : என்னிடம் ஒரு கொப்பி இருக்குது தாறன் வாசித்துப் பார். எந்தக் காலத்திலும் அழியாத காவியமது. கட்டாயம் நீ வாசிக்க வேணும். காதலுக்காக உயிரை விட்ட இரு உள்ளங்களின் உன்னதமான கதை.

கம : எங்கடை அம்பிகாபதி அமராவதியும் அப்பிடியான ஒரு காவியந்தானே. அதை நீங்கள் வாசித்திருக்க மாட்டியள். அதை வாசித்துப் பாருங்கோ. எனக்கு நேரமில்லை நான் வாறன். (ஹாண்ட் பாக்குடன் வெளியேறல்)

தில் : (பெருமூச்சுடன்) ம... என்ன முன்னேற்றம் என்ன முன்னேற்றம். பதுங்கிக் கொண்டு பூனைபோலத் திரிந்த பெட்டை இப்ப புலி போலப் பாயுது. நோமியோ ஜூலியற் நாடகம் நடத்துதோ தெரியவில்லை. எல்லாம் பழக்க தோஷம். வாசிற்றிக்கை போட்டால் மற்றதெல்லாம் தானாக வருமாக்கும். (ராணி வருவதைப் பார்த்து) என்ன ராணி ஒரு மாதிரியாய் இருக்கிறாய் ஏன் சுகமில்லையா?

ராணி : இல்லை டடி.

தில் : நீ பொய் சொல்கிறாய் இப்ப இரண்டு மூன்று நாளாய் நீ ஒரு மாதிரித்தான் திரிகிறாய்.

ராணி : வேறே ஒன்றுமில்லை டடி. எனக்கும் பாஸ்கரனுக்கும் சாடையான மனஸ்தாபம்.

தில் : அதுதானே பார்த்தேன். அப்படியென்ன மனஸ்தாபம்?

ராணி : நான் மினி போடுகிறதும், பெல்பாட்டம் போடுறதும் அவருக்கு விருப்பமில்லையாம். கமலத்தைப் போல சீலை கட்டட்டாம்.

தில் : அப்படியே சங்கதி. அவருக்கு நெடுகலும் மினியையும் பெல்பாட்டத்தையும் பார்த்து அலுத்துப் போச்சுதாக்கும். அப்ப அவற்றை சொற்படி நீ சீலை கட்டன்.

ராணி : நான் இப்ப கொஞ்ச நாளைக்கு இந்த உடுப்புக்களைப் போட்டிட்டுப் பிறகு சீலை கட்டுகிறேன் என்று சொன்னேன். அது அவருக்குப் பிடிக்கையில்லை.

தில் : உன்னிலை பிழைதான். நீ அவற்றை சொற்படிதான் கேட்க வேணும்.

ராணி : அவற்றை சொற்படி கேட்கிறதற்கு இன்னும் நாளிருக்கு டடி. இன்னும் ரெஜிஸ்ட்ரேஷனே முடியவில்லை. அதற்கு முன்னம் அவர் என்னென்று எனக்கு அதைச் செய் இதைச் செய் என்று ஓடர் பண்ணலாம். தட் ஈஸ் நாட் ஃபெயர் டடி.

தில் : எப்படியென்றாலும் ராணி பாஸ்கரனைத்தானே நீ கலியாணம் முடிக்கப் போவதாக முடிவு செய்திட்டாய்.

ராணி : ஓம்.

தில் : அப்படியெண்டால் அவர் சொற்படிதானே கேட்க வேணும்.

ராணி : கலியாணம் முடிக்க முன்னரே இப்படி ஓடர் பண்ணினால் முடிச்ச பிறகு எப்பிடி ஓடர் பண்ணுவார் என்று யோசிச்சுப் பார்த்திட்டு இப்ப என்னுடைய முடிவை மாத்த வேணும் போலையிருக்கு.

தில் : அப்பிட்யென்றால் நீ இப்போது பாஸ்கரனுடன் பேசுவதில்லையா?

ராணி : இல்லை டடி. நான் முதலிலை நினைச்சன் அவர் விளையாட்டுக்குச் சொல்லுறாரென்று. பின்புதான் தெரிஞ்சது அவர் சீரியசாக நான் சொன்னதை எடுத்திட்டாரென்று. இப்படி சிம்பிள் விஷயங்களுக்கெல்லாம் கோபித்துக் கொண்டிருந்தால் எப்படி வாழ்க்கை நடத்துறது.

தில் : ராணி யு மஸ்ற் திங் வெல் பிஃபோர் ஏ டிசிசன். நல்லா யோசிச்ச எதையும் செய். நீ பெண் அடங்கிப் போறது நல்லது. நீ வேண்டுமென்றால் அவனுக்கு றிங் பண்ணி அபொலஜைஸ் பண்ணி மன்னிப்புக்கேள். அவற்றை விருப்பப்படி நட. அதுதான் நல்லது. தூக்கி எறிஞ்சு பேசினால் பிறகு நீதான் துக்கப் படவேண்டி வரும்.

ராணி : நான் அபொலஜைஸ் பண்ணலாம். ஆனால் அவர் என்னோடு பேசத் தயாரில்லையே. நான் போன்

பண்ணுற ரைம் எல்லாம் ஹி இஸ் நாட் இன். இல்லை பெளியிலை போட்டார் என்று சொல்லுகினம். அப்ப வடகான் ஐ டீ.

தில் : டோன்ற் வொறி. நான் ஆளைக் கண்டு சமாதானப் படுத்திறன். நீ இதைப் பற்றி வருத்தப்படாதை. நாளைக்கு பாப்பம்.

(சில்வா கையிலை ஒரு சேவல்,
மரக்கறி முதலியவற்றுடன் வரல்)

சில்வா : மாத்தயா. ஒக்கோம தங் கணன் வடி. ரொம்ப விலையேறிப் போச்சி. எலவுலு ஒண்ணுங் வாங்க முடியாது. கோலி பத்து ரூபா... எப்பிடி சாப்பிடுறது. இதிங் பெரிய கரைச்சல்தானே மாத்தயா (கோழி சத்தம் போட அவன் அதை அடிக்கிறான்) பஸ்ஸிலை மிச்சங் கரைச்சல் கொடுத்ததுதானே. கலுத்தைப் பிடிச்சு நசுக்கப் பாத்தன் அப்புறம் பாவம் சொல்லி விட்டது.

தில் : சரி சரி. கொண்டு போய் கெதியாய் சமை.

சில் : சரிங் மாத்தயா. ஆ... பேபிக்கு இன்னிக்கு தூப் போடுறதா.

ராணி : எனக்கு தூப்பும் வேணாம் ஜீப்பும் வேணாம்.

சில் : பேபிக்கு மூட் சரியில்லே. கோபம் போறது.

தில் : சில்வா நீ போய் உன் வேலையைப் பார் (உள்ளே போகிறான்)

ராணி : டடி வட் ஷால் ஐ டீ நெள... என்ன செய்ய...

(அங்கும் இங்கும் உலாவுதல்)

தில் : நான்தானே சொன்னனான் நீ பேசாமல் இரு
நான் எல்லாம் கவனிச்சுக் கொள்ளுறான் என்று.

(சில்வா விழுந்தடிச்சு ஓடி வரல்)

சில் : மாத்தயா, மாத்தயா நாங் மறந்து போனது.
எங்கடை தங்கச்சி இங்கை இருக்குது. பஸ் ஸ்டாண்டிலை
ஹாண்ட் பாக் வைச்சிட்டு நிண்டதுதானே...

தில் : இது சொல்லவே இப்படி விழுந்தடிச்சு ஓடி
வந்தினி. போ போ. உனக்கும் வேலையில்லை.

சில் : நஹ மாத்தயா. நாங் சொல்லுறது அதிங் இல்லை.

தில் : பின்னை எது.

சில் : தங்கச்சி கமலம் பஸ் ஸ்டாண்டிலை நின்னது.
பேபியின்றை பாஸ்கரன் துரை பஸ்ஸிலை வந்து இறங்கினது.

தில் : ஏய் ஏய் சில்வா இதென்ன அலம்புறாய்? போய்
சமையலைக் கவனி!

ராணி : நோ டடி. அவனைப் பேசாதேங்கோ. சில்வா நீ
என்ன பாத்தனி அதைச் சொல்லு.

சில் : அதிங் தானே மாத்தயா சொல்ல விடுறதில்லை.
பாஸ்கரன் மாத்தயா கமலம் தங்கச்சிகிட்ட பேசினது. இரண்டு
பேரும் ரக்சியிலை ஏறிப் போனது.

தில் : போ போ. நீ ஆரையோ பாத்திட்டு என்னவோ கதைக்கிறாய்.

சில் : இல்லை மாத்தயா. அத்தட மங் கியான்னே. நான் இந்தக் கண்ணாலை பார்த்ததுதானே. நமக்கு ஷாக் அடிச்சது. கொஞ்ச நேரம் நான் மரம் மாதிரி நின்னது. நாங் நல்லா முழிச்சு முழிச்சிப் பார்த்தது தானே!

ராணி : நல்லாப் பாத்தியோ?

சில் : ஓவ் நல்லாப் பார்த்தது பேபி. கடவுல் சாட்சியா நல்லாய் பாத்தேன். பொறு இல்லே...

ராணி : கேட்டியளா டடி கதையை...

தில் : சரி நீ போ. போய் வேலையைக் கவனி (போகிறான்). இவன் ஆரையோ கண்டிட்டு கமலம் என்று சொல்லுறான். பெட்டை அப்படியான ஆளில்லை.

ராணி : டடி உங்களுக்கு ஒன்றும் விளங்காது. நீங்கள் வெளியிலை ஆட்கள் நல்லாய் நடந்து கொண்டால் நல்லவை என்று நினைக்கிறியள். அப்பிடி அல்ல இதிலை எனக்கு சந்தேகமாய்தான் இருக்குது. இதற்கு ஸ்பையிங் செய்யத்தான் வேணும்.

தில் : ராணி நீ சும்மா மனதைப் போட்டு அலட்டிக் கொள்ளாதே. இவன் பேயன் விசர்க்கதை கதைக்கிறான். இவன்ரை கதையைக் கேட்டு நீ முட்டாள் மாதிரி வேவு பாக்கப் போகாதே.

ராணி : நான் இப்ப இவன்ர கதை உண்மையா பொய்யா என்றுதான் அறியப் போகிறன். இன்னும் இரண்டு மூன்று

நாளைக்குள் நானே அறிந்து கொள்கிறேன். சில்வா அப்படி வீணாகப் பொய் சொல்ல மாட்டாள். இப்படியான பாரதூரமான விஷயத்தை அவன் இப்படி உங்களுக்கு முன்னாலை துணிவோடு சொல்ல மாட்டான்.

தில் : சரி. இன்றைக்கு ஒரு முடிவுக்கும் வர ஏலாது. நீயும் உன் கெட்டித் தனத்தைப் பயன்படுத்தி விஷயத்தை அறியப்பார். ஆனால் ஒன்று எதையும் கவனமாகச் செய்ய வேணும். இது மிகவும் பாரதூரமான விஷயம். இது பற்றி ஒருத்தருக்கும் கதைக்கப் படாது. சில்வாவைக் கூப்பிடு.

ராணி : அவனை என்னத்துக்கு கூப்பிடவேணும்?

தில் : நீ கூப்பிடன் நான் சொல்லுறேன்.

ராணி : (எழுந்துபோய்) சில்வா! சில்வா! டடி வரட்டாம்!

சில் : (வந்து கொண்டே) ஓவ் மாத்தயா.

தில் : நீ நல்லாய் பார்த்தனியோ கமலம் பாஸ்கரனோடே போனதை!

சில் : ஓவ் மாத்தயா என்னுடைய இரண்டு கண்ணாலும் நாங் பாத்தது.

தில் : நீ எங்கை நின்று பார்த்தனி?

சில் : நாங் மாக்கற உள்ளுக்குப் போட்டு வெளியே வந்தது. அப்ப கமலங் தங்கச்சி பஸ் ஸ்டாண்டிலை நின்னது.

தில் : அதாவது ரோட்டுக்கு எதிர் பக்கத்திலை?

சில் : ஓவ். அந்தப் பக்கத்திலை நின்னது.

தில் : நீ என்ன செய்தாய்?

சில் : நாங் பக்கத்துக் கடயிலை புலத் வாங்கிப் போட்டிட்டு நேரே பாத்தது. அப்ப டபுள் டெக்கர் 'பழுஸ்' வந்து பிறேக் அடிச்சது. நாலைஞ்சு மினிசு இறங்கினது.

தில் : அவையனோடை பாஸ்கரனும் இறங்கினாரோ?

சில் : ஓவ் மாத்தயா இறங்கினது. கமலங் தங்கச்சி பார்த்துக் கிட்டப் போனது.

தில் : நீ என்னென்று அதைப் பார்த்தனி? பஸ் மறைச்சிருக்குமே!

சில் : நஹா மாத்தயா. பஸ் முன்னிக்கி நிண்டது. அவங்க தள்ளி அப்புறமாத்தானே நிண்டு பேசினது. நாங் நல்லாய் பார்த்ததுதானே. அவங்க மூணு நாலு நிமிஷம் மட்டும் பேசினது.

தில் : உன்னை அவை காணவில்லையோ.

சில் : அவங்க பேசிக் கொண்டு நின்றது. ஆளை ஆளைத்தானே பாத்தாங்க நம்மை பார்க்க இல்லே. அப்புறமா டாக்ஸி கூப்பிட்டது. இரண்ட பேரும் பின்னுக்கு ஏறினது. 'புறாஸ்' என்று போனது. நமக்கு நல்ல ஷாக்க்தானே...

தில் : நீ அப்ப அவை இரண்டு பேரையும் நல்லாய் பாத்தனீ?

சில் : ஓவ் மாத்தயா. நாங் கண்ணாலை பாத்தது. என்னுடை கண்ணாலை பாத்தது.

தில் : சரி போய் வேலையைக் கவனி. இதைப் பற்றி வேறே ஒருத்தருக்கும் சொல்லக் கூடாது. சொன்னியோ தலை போயிடும்.

சில் : ஹறி மாத்தயா (தலையைப் பிடித்துக் கொண்டு போகிறான்)

ராணி : எப்படி விஷயம் இப்பவாது நம்புறியளா?

தில் : நான் அல்லது நீ நேருக்கு நேர் காணாமல் இதை நம்ப முடியாது. எதற்கும் இரண்டு மூன்று நாளைக்கு பொறுத்திருந்து பார்ப்பம்.

ராணி : எனக்கென்னவோ டடி எல்லாரிலும் ஐமிச்சமாய்தான் இருக்குது. ஒருதரையும் நம்ப ஏலாது.

தில் : சரி விடு. இதைப் பற்றி இப்ப யோசியாதே.

- திரை -

காட்சி 5

(தில்லைநாதன் வீடு. மாலை நேரம். ராணி ஆத்திரத்துடன் அங்குமிங்கும் உலாவுகிறாள். ஜீன்ஸ் போட்டுக் கொண்டு ஹாண்ட் பாக்கைச் சுழற்றியபடி ஆங்கில மெட்டொன்றை முணுமுணுத்தபடி வருகிறாள் கமலம்)

ராணி : எப்பிடி மிஸ் கமலம் களைச்சுப் போனாய் போலை கிடக்குது.

கம : ஓம்.. (அலுப்புடன் செற்றியில் அமர்தல்)

ராணி : இரவாப் பகலா ஓடித் திரிஞ்சால் களைப்பாய்த்தான் இருக்கும். நீ நல்ல ரெஸ்ற் எடுக்க வேணும். ஏன் இப்ப எக்ஸ்ரா கிளாஸ் வைக்கினையோ வாசிற்றியிலை.

கம : சீ நான் இப்ப பப்ளிக் லைப்றறிக்குப் போறனான் படிக்க. அதுதான் சிலவேளை நேரஞ் செல்லுறது.

ராணி : ஓம் பப்ளிக் லைப்றறிக்குக் கட்டாயம் போகத்தான் வேணும். அதுக்குப் பக்கத்திலைதான் பார்க்கும் இருக்குது.

கம : பார்க்கோ! எந்த பார்க்?

ராணி : என்ன தெரியாத மாதிரிக் கேட்கிறாய். நீ வழக்கமாகப் போற பார்க்தான். எத்தனையோ பார்க்குக்குப் போறனியாக்கும் அதுதான் எதென்று தெரியவில்லை.

கம : நான் பார்க்குப் போவன் பீச்சுக்குப் போவன் அதைப்பற்றி நீர் ஏன் கவலைப்படுவான்.

ராணி : நீ எக்கேடு கெட்டாலும் எனக்கொன்றுமில்லை. ஆனால் உன்னோடை கூட வருகிற ஆளைப் பற்றிதான் நான் அக்கறை கொள்ளவேண்டியிருக்குது.

கம : என்னோடை கூட வாற ஆளைப் பற்றி அக்கறை கொள்வதென்றால் அந்த ஆளைப் போய் கேட்கிறதுக்கு என்னை ஏன் கேட்பான்.

ராணி : உன்னட்டைத்தான் கேட்க வேணும். ஏனென்றால் நீதான் உண்ட வீட்டுக்கு இரண்டகம் செய்தனி. நன்றி கெட்டவள்.

கம : ஷட் அப்... பொத்து வாய். இந்த விஷயங்களை என்னோடை கதைக்க உனக்கு அருகதை இல்லை. இங்கை எனக்கு ஒருதரும் இலவசத்திலை சாப்பாடு போடவில்லை. காசைக் கொடுத்துத்தான் சாப்பிட்டனான். இங்கை இருந்தாப் போலை உங்கடை உலுத்துப் போன அதிகாரத்தை என் மேலை காட்ட வேண்டாம். ஒம்.

ராணி : யூ கன்றி புறாட். you are trying to teach me. பழக்க வழக்கம் தெரியாத பட்டிக்காடு. என்னுடைய பாஸ்கரனை மயக்கிய பிசாசு. நீ உருப்படுவியா.

கம : என்ன உன்னுடைய பாஸ்கரனோ? ஏன் அப்படி எழுதி ஒட்டிக் கிடக்குதோ. நான் ஒன்றும் அவருக்கு பின்னாலை திரியவில்லை உன்னைப்போல. அவர்தான் எனக்குப் பின்னாலை திரியுறார்.

ராணி : ஓகோ நீ மிஸ் சிலோன். அதுதான் உனக்குப் பின்னாலை திரியிறார். பனங்கொட்டைக்குக் கொழும்பு பிடிபடுகுது.

கம : நீ என்ன மாங்கொட்டையே மடைச்சி. பேசிறதை அளந்து பேசு. மாளிகையிலை வசித்தாலும் பிறவிக் குணம் போகயில்லை.

ராணி : ஒஹோ பிறவிக் குணத்தைப் பற்றி பேசிறா பிறவிக் குணத்தை. ஏதோ இங்கை கொழும்பிலையே பிறந்து வளர்ந்தவ மாதிரி பட்டிக்காடு...

கம : நீ ஏதோ பட்டணக்காரி என்ற எண்ணமாக்கும். கொப்பர் சாப்பாட்டுக்கு வழியில்லாமல் லாட்டரி அடிச்சதையெல்லாம் மறந்து போனியாக்கும்.

ராணி : அவர் லாட்டரி அடிக்கும்போது நீ பக்கத்திலை இருந்து பிச்சை எடுத்தனியோ? (சில்வா வரல்)

சில் : பேபி இதிங் என்ன சத்தம். ஏன் இரண்டு பேரும் கத்திப் பேசியது. எனக்குக் காது அடைச்சிதுதானே.

ராணி : சில்வா நீ போ குசினிக்கு. உனக்குக் காதடைத்தால் காதுக்கை பஞ்சை வை. இந்த விஷயத்திலை தலையிடாதை. பேய்கள் பிசாசுகளைக் கூட்டிக் கொண்டு வந்து சாப்பாடு போட்டு இருக்க இடமும் கொடுத்தால் இப்படித்தான் எளிய வேலைகள் செய்யுங்கள்.

கம : நாங்கள் பேய்களுமில்லை பிசாசுகளுமில்லை. நீங்கள் ஒருவேளை அப்படியிருக்கலாம். உன்ரை பாஸ்கரனோடு நான் திரிகிறென்று ஆர் சொன்னது உனக்கு.

ராணி : ஒருதரும் எனக்குச் சொல்லத் தேவையில்லை. நானே நேரிலை கண்ட பிறகுதான் கேட்கிறன். ஏன்

உல்லாசமாக இரண்டு பேரும் கை கோத்துக் கொண்டு போறியள்.

கம : உனக்கு அதைப் பார்க்க வயிறெரிஞ்சுதோ...

ராணி : எனக்கு அப்பிடியொன்றும் எரியவில்லை. அவன் போனால் போகட்டும் ஆனால் ஒன்று மட்டும் சொல்லுறன். அவன் பாஸ்கரன் ஒரு உலுத்தன். என்னைப் போல எத்தனை பெண்களை ஏமாத்தினானோ தெரியாது. அது மாதிரி உன்னையும் ஏமாத்துவான் கவனம்.

கம : உன்ரை புத்திமதிக்கு தாங்க்ஸ். ஆனால் ஒன்று மட்டுஞ் சொல்லுறன். உன்னைப் போல பேய்த்தரவழிகளை ஏமாத்தலாம் ஆனால் என்னை ஏமாத்த முடியாது. ஓம்.

சில் : பேபி பேபி. இரண்டு பேருங் இப்படிக்கத்தினால் பக்கத்து வீட்டுக்காரன் வீட்டுக்குள்ளை வந்திருவான். சத்தம் போடாதேங்கோ. லொக்கு மாத்தயா வந்தவுடனை எல்லாம் சொல்லறதுதானே.

ராணி : சில்வா. உன்னை எல்லே சொன்னனான் உள்ளுக்குப் போகச் சொல்லி. உனக்கும் வெளியிலை போக விருப்பமோ?

சில் : பேபிக்கு ‘சுர்’ரென்று கோபம் போறான். நான் உள்ளுக்குப் போறன். (போதல்)

கம : ஏன் அவனோடை பாயிறாய். நானும் வெளியிலை போறதாகத் தீர்மானித்திட்டன். நீங்கள் சொல்ல முதலே நான் போவதற்கு வேண்டிய ஒழுங்குகள் செய்திட்டன். நாங்கள் மரியாதையான ஆட்கள்.

ராணி : ஓம் ஓம். உங்கடை மரியாதைகளைப் பற்றி எனக்கு நல்லாத் தெரியும். பஸ் ஸ்டாண்டிலையும் பார்க்கிலையும் மானம் மரியாதை எல்லாம் பறக்குது.

கம : பறக்கும் அல்லது ஓடும். அதைப்பற்றி உனக்கென்ன? ஆடு நனையுதென்று ஓநாய் அழுததாம்!

ராணி : என்னை ஓநாய் என்று சொல்லுவாய்தான் நீ!

(அழ ஆரம்பித்தல்)

கம : பபா அழுகுது. சில்வா. சில்வா. பேபி அழுகுது. பால் கரைச்சுக் கொண்டா. (அறைக்குள் போதல்)

சில் : (ஓடிவரல்) பேபி அழுவாண்டாம் (தில்லை வரல்)

தில் : என்ன சங்கதி? ஏண்டா ராணி அழுகுது?

சில் : என்ன மாத்தயா போம கறதறய. பேபியும் கமலங்கும் சண்டை பிடிச்சது. வாய்ச் சண்டை. நாங் சொன்னது பிடிக்க வாண்டாங் சொல்லி கேட்காமல் சண்டை பிடிச்சது.

தில் : என்ன ராணி நீ? என்னத்துக்குக் கமலத்தோடை கதைக்கப் போனனி. என்ன விஷயம்?

ராணி : (விக்கிக் கொண்டே) டடி சில்வா சொன்னது சரி.

தில் : அதுக்காக நீ போய் ஏன் அவளோடு சண்டை பிடிக்க வேணும். பாஸ்கரனையெல்லோ கேட்டு வெளுக்க வேணும்.

ராணி : இவள்தான் பாஸ்கரனை மயக்கிப் போட்டாள்.

தில் : அப்பிடிச் சொல்லாதே. அவளும் சரியான உலுத்தனாய் இருக்கிறாள். இவளும் எங்களுக்கு இப்படிச் செய்வாள் என்று நான் கனவிலும் நினைக்கவில்லை.

ராணி : நான் அப்பவே சொன்னேன். இந்தச் சனியன் இங்கை இருந்தால் கரைச்சலென்று. நீங்கள்தான் பாவம் என்று இருக்க விட்டியள். இப்ப என்றை வாழ்க்கையிலை மண்ணைப் போட்டிட்டாள் டடி (அழுகிறாள்).

தில் : (அணைத்துக் கொண்டே) அழாதே. இனி என்ன செய்யிறது அவன் உன்னை ஏமாத்திப் போட்டான். அவன் நல்லவன் என்றால் இப்படிச் செய்ய மாட்டான். உன்னுடைய கதிதான் கமலத்துக்கும் ஏற்படப் போகுது.

ராணி : இனி அந்தச் சனியனை இங்கை இருக்க விடப்படாது. அவள் இருந்தால் எனக்கு எந்த நாளும் வேதனையாகத்தான் இருக்கும்.

தில் : சரி தகப்பனுக்குத் தந்தி அடிச்சுக் கூப்பிட்டு மகளை வேறெங்கையாவது கொண்டு போய் விடச் சொல்லுவம். பெண்பிளைப் பிள்ளையை நடு ரோட்டிலை விடுகிறது நல்லாயில்லை.

ராணி : என்னை நடு ரோட்டிலை பாஸ்கரன் விட்டதற்கு இவள்தானே டடி காரணம்.

தில் : சரி சரி. நடந்ததை மறந்துவிடு. அவன் கெட்டவன் அவனையும் மறந்துவிடு.

ராணி : எப்பிடி டடி மறக்கிறது? இப்படியெல்லாம் ஓபினாய் ஒன்றாத் திரிஞ்சு போட்டு இப்ப என்னென்று பிறண்ட்சுக்கு முன்னாலை முழிக்கிறது. எல்லாரும் கேட்கப் போகினமே.

தில் : இதுக்குப் பயப்பிடாதே. அவன் கெட்டவன். முந்தியெல்லாம் பலரை ஏமாத்தினவன் என்று கேள்விப்பட்ட உடனே பேசிக் கலைச்சுப் போட்டன் என்று சொல்லு.

ராணி : எப்படி டடி அப்படிப் பொய் சொல்லுறது. சீ இவளாலைதானே இதெல்லாம் வந்தது.

தில் : அப்படிச் சொல்லாதே. பாஸ்கரன் உன்னை ஏமாத்திநிற்கு முன்னமே திட்டமிட்டுத்தான் நடந்திருக்கிறான் போலை கிடக்குது.

ராணி : அவர் அப்படிச் செய்திருக்க மாட்டார் இவள்தான் அவற்றை மனதை மாற்றிப் போட்டாள்.

தில் : அவன் வேண்டுமென்று உன் உடுப்பிலை குறைகண்டு பிடிச்சது உன்னை மெதுவாகத் தட்டி விடுறத்துக்குத்தான்.

ராணி : அந்த எண்ணம் அவரிடம் கிடையாது. இவளைக் கண்ட பிறகுதான் அப்படி மனம் மாறியிருக்கும். இந்த வெகுளியும் அவரைக் காணும் போதெல்லாம் பல்லைக் காட்டியிருக்கும். அவரும் எடுபட்டிட்டார்.

தில் : நீ என்ன சொன்னாலும் நான் அவன் ஒரு ஏமாத்துக்காரன் என்று முடிவு கட்டிவிட்டன்.

ராணி : இவள் எங்களுக்கு இரண்டகஞ் செய்து போட்டாள்தானே.

தில் : ஓம் ஓம். அதுவும் சரிதான்.

சில் : மாத்தயா. நாங் பாஸ்கரனிக்கு ஒரு நாலைக்கு சாப்பாடு கொடுக்கட்டா.... பேபியை ஏமாத்தினதுதானே.

தில் : நீ போய் உன்ரை வேலையைப் பார். சாப்பாடு கொடுக்கப் போறாராம் சாப்பாடு... (சில்வா தலையைச் சொறிஞ்சு கொண்டு போகிறான்.)

ராணி : அவனுக்கிருக்கிற நன்றி உணர்ச்சி கூட இவளுக்கு இல்லையே டடி.

தில் : இந்த விஷயத்திலை ஒரு உணர்ச்சியைத் தவிர வேறொரு உணர்ச்சியும் வராது. அதுதானே காதலுக்குக் கண்ணில்லை என்று சொல்லுகிறது. இனி இதுகளைப் பற்றி பேசிப் புண்ணியமில்லை. நீ போய் கால் முகத்தைக் கழுவ ராணி. வீ வில் கோ ஃபோர் எ ஷோ. படம் ஒன்று பார்ப்பம்.

ராணி : ஐ டோண்ட் ஃபீல் லைக் கோயிங் டடி. வேண்டாம்.

தில் : இல்லை. வெளிக்கிடு போவம். நீ இதைப் பற்றி யோசிக்கக் கூடாது. (ராணி போதல்)

- திரை -

காட்சி - 6

(தில்லைநாதன் வீடு. தில்லை ஏதோ வாசித்துக் கொண்டிருக்கிறார். வீட்டில் ஒரே அமைதி. சில்வா மெதுவாக வந்து எஜமானுக்குப் பக்கத்தில் நின்று கொண்டு)

சில் : மாத்தயா.

தில் : என்ன, என்ன வேணும்?

சில் : பேபி பாவங்தானே, ஒண்ணுமே சாப்பிட மாட்டேங்குது. எனக்கு மனதுக்கு வருத்தமாயிருக்கு. இந்த பாஸ்கரனுக்கு நல்லாய் கொடுக்க வேணுந்தானே. இப்படிச் செய்யலாமா.

தில் : சில்வா. ஏதோ நடக்க வேண்டியது நடந்து போச்சு. இனி அவனையோ மற்றவையையோ குற்றஞ் சொல்வதிலை பயனில்லை. நானும் கொஞ்சம் கவனமாக இருந்திருக்க வேணும்.

சில் : இந்த கமலங்கும் மிச்சங் மோசங்தானே மாத்தயா. இப்படி செய்யக் கூடாதுதானே. எனக்கு அவள் மேலே கோபங் போறது அவளை துரத்த வேணும் அவளிருந்தால் பேபிக்குத்தான் மனசுக்கு சரியில்லை.

தில் : அவள் இன்னும் இரண்டொரு நாளில் போய்விடுவாள். கந்தையா இன்றோ நாளைக்கோ வந்து

கூட்டிக் கொண்டு போவார். நான் கஷ்டப்படுகிற மாதிரி ஒரு நாளைக்கு கந்தையரும் கஷ்டப்படுவார்.

சில் : கமலங் தங்கச்சி எப்பிடி மாறினது. யாழ்ப்பாணமிருந்து வந்தப்போ பூனை மாதிரி குந்திக்கிட்டு இருந்தாள்தானே. இப்ப கொட்டியா புலிமாதிரி பாயுறது. அண்ணைக்கு மாத்தயா பேபிகூட பாஞ்சு, பாஞ்சு தானே சண்டை போட்டது. எனக்கு மிச்சஞ் கோபம் போனது. கலுத்தைப் பிடிச்ச வெலியிலை தல்லப் பார்த்தது நாங். அப்புறம் பொம்பிலை காட்டி சும்மா விட்டது.

தில் : இந்த நாளையிலை ஒருதரையும் நம்ப ஏலாது. உதவி செய்யப் போனால் கெடுதிதான் வந்து சேருது. இவங்களுக்கு இருக்க இடங் கொடுத்து வினையை விலைக்கு வாங்கின மாதிரி போட்டுது... எல்லாம் தலைவிதி.

சில் : மாத்தயா பேபிக்கு சொல்ல வேணும். ஒருத்தர் கிட்டையும் இனி பேசக்குடாது என்னு... இவங்க எல்லாம் கெட்டவங்க. நறக்க மினிசு.

தில் : இப்ப ராணி என்ன செய்யிறாள்?

சில் : பேபி படுத்திருக்கிறாள். ரொம்ப மூளை வேலை செய்யிறாள். அது உடம்புக்கு கூடாது. வெளியிலை போகச் சொல்ல வேணும்.

தில் : ஓம் ஓம். அவளை யோசிக்க விடக்கூடாது. நீயும் இடைக்கிடை போய் கதைச்சுக் கொள். (சில்வா போதல்)

(கந்தையா தலையில் ஒரு பலாப்பழத்துடனும் ஒரு கட்டு முருங்கைக்காயுடனும் வரல்)

கந்த : தம்பீ எப்படி விஷயம். காலமை வெளிக்கிட்டறயில் நாலு மணிக்குத்தான் வந்துது. எப்பதான் நேரத்துக்கு வருகுது... தந்தியைக் கண்டவுடனை பயந்து போனன். உடனே வா என்று அடிச்சிருக்கிறாய் என்ன விஷயமென்று அடிக்காமல் - பெடிச்சிக்கு ஏதாவது சுகமில்லையா...

தில் : வந்த களைப்புத்தீர இதிலை இருங்கோ. மகள் நல்ல சுகமாய் இருக்கிறா.

கந் : அப்படியென்றால் ஏன் தம்பி இப்படித் தந்தி அடிச்சனி?

தில் : சுகமில்லை என்றால்தானோ தந்தி அடிக்க வேணும்? வேறை முக்கியமான விஷயங்களுக்கு அடிக்கப் படாதே.

கந் : ஏன் அடிக்கப்படாது எல்லாத்துக்கும் அடிக்கலாம். செத்த வீட்டுக்கும் தந்திதான் கலியாண வீட்டுக்கும் தந்திதானே... ஆனால் அது நேரத்திற்கு வராது. காகிதமென்றால் சிலவுஞ் சுருக்கம் நேரத்திற்குக் கட்டாயம் வரும்.

தில் : இப்ப கலியாண வீட்டுக்குத்தான் உங்களை வரச் சொல்லி தந்தி அடிச்சனான்.

கந் : அப்பிடியே மிகவும் சந்தோஷம். உன்ரை மகளுக்குத்தானே கலியாணம்.

- தில் : இல்லை உங்கடை மகளுக்கு.
- கந் : (எழுந்து நின்று) என்ன என்றை மகளுக்கோ? பகிடி விடுகிறாய் என்ன...
- தில் : எனக்கு வேறே வேலை இல்லை. உங்களுக்கு பகிடிவிடுகிறதுதானே வேலை.
- கந் : தம்பி, என்ன கோபிக்கிறாய் போலை கிடக்குது. இப்ப கமலம் எங்கை போட்டாள்?
- தில் : அவ இப்ப போற இடமொன்றும் சொல்லிப் போட்டுப் போறதில்லை. நேற்றுப் பின்னேரம் வெளிக்கிட்ட ஆள் இன்னும் வரவில்லை. வாற நேரம் கண்டு கொள்ள வேண்டியதுதான்.
- கந் : என்ன? என்ன? எல்லாம் நொடி சொன்ன மாதிரிக் கிடக்குது.
- தில் : ஓம் ஓம். இங்கை நடந்த விஷயங்களைக் கேட்டால் நீங்கள் தலையைச் சுத்தி விழுந்து போவியள்.
- கந் : அப்பிடி என்ன விஷயம் நடந்து போச்சு. சுற்றி வளைக்காமல் விஷயத்தைச் சொல்லு...
- தில் : இங்கை உங்கடை மகளின்றை நடத்தையைக் கண்டு கொழும்பே சிரிக்குது.
- கந் : இதென்ன சங்கதி? வண்டில் ரோட்டு மாறிப் போகுது போலை கிடக்குது. நான் முந்தி உமக்குச் சொல்ல நினைச்சதை நீர் இப்ப எனக்குச் சொல்லுநீர் போலை

கிடக்குது. என்ரை மகளைப் பார்த்தோ அல்லது உம்முடைய மகளைப் பார்த்தோ கொழும்பு சிரிக்குது... மறந்து போய்ச் சொல்லிப் போட்டீர் போலை கிடக்குது.

தில் : என்ரை மகளைப் பார்த்துக் கொழும்பு சிரிச்சா, தந்தி அடிச்சு உம்மைக் கூப்பிட்டு, உமக்குச் சொல்லுறதற்கு எனக்கென்ன விசரே?

கந் : அப்ப என்ரை மகளைப் பார்த்தோ கொழும்பு சிரிக்குது. ஆ... என்னாலை நம்ப முடியவில்லை.

தில் : ஓம். ஒருதராலும் நம்ப முடியாதுதான். அதற்கென்ன செய்யிறது அப்படியான விஷயம் நடக்குதே...

கந் : சரி விஷயத்திற்கு வாரும்.

தில் : இப்ப நான் சொல்லுறதைக் கேட்டால் உங்களாலை நம்ப முடியாது. அதைப் பற்றி எனக்குக் கவலையில்லை. சொல்ல வேண்டியது என்னுடைய கடமை. அதன் பிறகு செய்ய வேண்டியது உங்களைப் பொறுத்தது.

கந் : என்ன தம்பி பெரிய அணுகுண்டாத் தூக்கிப் போடப்போறீர் போலை கிடக்குது...

தில் : உங்களுக்கு அணுகுண்டாகத்தான் இருக்கும். அதற்கு நான் என்ன செய்யிறது?

கந் : சரி விஷயத்தைச் சொல்லு.

தில் : உங்கடை மகள் முந்தின கமலம் இல்லை.

கந் : ஓம் இப்ப பட்டப் படிப்புப் படிக்கிற கமலம்.

தில் : பட்டப் படிப்புக்கு முன்னர் பிள்ளை காதல் படிப்பிலை பட்டம் வாங்கிவிடும்.

கந் : ஓகோ அப்பிடியே சங்கதி. காதல் பட்டம் வாங்கப் போகுதோ... நல்லது... நல்லது...

தில் : வீட்டுக்கு நேர காலத்துக்கு வாறதில்லை. கேட்டால் வாசிகசாலைக்குப் போனனான், சிநேகிதி வீட்டை போனனான் என்று பொய் சொல்லுறது.

கந் : அப்ப வேறை எங்கையோ சுத்துதோ...

தில் : பூந்தோட்டம், கடற்கரை, சினிமா போன்ற இடங்கள்தான் வழக்கமாகப் போற இடங்கள்.

கந் : இப்படியான இடங்களுக்குப் போறாள் என்று உனக்கு எப்படித் தெரியும்....?

தில் : இதைப் பற்றி பலர் என்னிடம் வந்து சொல்லி யிருக்கினம். அது மட்டுமல்ல ராணியே நேரிலை கண்டிருக்கிறாள்.

கந் : ஓ... அப்படியே விஷயம்... ம்... பழக்க தோஷமாக்கும். அவன் ஆரோ சொன்ன மாதிரி பன்றியோடு பழகின கன்றும்... ஏதோ சாப்பிடும் என்ற மாதிரிப் போச்சதாக்கும்.

தில் : கந்தையா அண்ணை கதைக்கிறதை அளந்து யோசித்துக் கதைக்க வேணும். வீணாக மற்றவையிலை

பழிபோடக் கூடாது. உங்கடை மகள் செய்த வேலை மகா பயங்கரமான வேலை... ஓம்...

கந் : கோபிக்காதை தம்பி விஷயத்தை விளக்கமாகச் சொல்லும். இவள் ஆரோடை இப்படி எல்லா இடமும் சுத்தறாள்.

தில் : உங்களுக்கும் ஆளைத் தெரியும்...

கந் : எனக்குத் தெரிஞ்ச ஆளோ... அதாரது...

தில் : உங்களுக்கு நினைவிருக்கும் பாஸ்கரன் என்ற பெடியனை.

கந் : என்ன பாஸ்கரனோ... அவன்... அவன்தானே உம்முடைய மகளோடு திரிஞ்ச பெடியன்.

தில் : அவனைப் பற்றி என்னிடம் என்ன சொன்னனீங்கள் என்று ஞாபகம் இருக்கோ...

கந் : ஓம் ஓம். அவனைப் பார்த்தவுடனே நான் யோசிச்சனான். அவன் உன்ரை மகளுக்குக் கயிறு விடுவானென்று...

தில் : இப்ப நீங்கள் எனக்கு நாலு மாசத்துக்கு முன்னம் சொன்ன புத்திமதிகளை உங்களுக்கு நான் சொல்லப் போறன்.

கந் : அடியடா பிறப்படலையிலை என்றானாம். என்றை மகள் இப்ப அந்த நாயோடை சுத்துறாளென்றோ நீ இப்ப சொல்லறாய்?

தில் : சொல்லுகிறது மாத்திரமல்ல உங்களுக்குக் காட்டப் போறன் இன்றைக்கு. அதுக்குத்தான் கூப்பிட்டனனான். தம்பதி சமேதராய் பார்த்து ஆசீர்வதியுங்கோ.

கந் : என்ன தம்பதி சமேதராய் ஆசீர்வதிக்கவோ. இந்தக் கலட்டிக் கந்தையரைப் பற்றி உமக்கு விளங்காது. இரண்டு பேரையும் வாழை வெட்டின மாதிரி வெட்டிச் சாச்சுப் போட்டு நானும் மறியலுக்குப் போவன். ஓ... நாங்கள் இப்படி மரியாதை கெட்ட சீவியம் நடத்திற ஆட்களில்லை. ஓ. நல்ல கதை எழும்பு போவம்.

தில் : பொறுங்கோ போவம். இப்பதானே முதல் அத்தியாயம் தொடங்கியிருக்கு. அதற்குள்ளை நீங்கள் அவசரப்பட்டால் என்னென்று? இருந்து ஆறுதலாய் எல்லாத்தையும் கேட்டுப் போட்டு நீங்கள் செய்யுறதை செய்யுங்கோ...

கந் : ம... சரி சரி சொல்லும். அதற்கிடையிலை அவன் பெடியனிட்டைச் சொல்லிக் கொஞ்சத் தண்ணி கொண்டரச் சொல்லு நாக்கு வரண்டு போச்சு.

தில் : சில்வா சில்வா (சில்வா வரல்)

சில் : ஓவ் மாத்தயா.

தில் : ராணியை இங்கை வரச் சொல்லிப் போட்டு கந்தையா அண்ணைக்குக் குடிக்க ஏதாவது கொண்டா.

சில் : ஹறி மாத்தயா (போகிறான்)

தில் : மற்றது உங்கடை மகளைப் பார்த்தால் நீங்கள் அடையாளம் கண்டு பிடிக்க மாட்டியள்.

கந் : ஏன் நல்லா ஊதிப் போனாளோ?

தில் : சீ, அதில்லை.

கந் : அதுதானே யோசிச்சன். கொழும்புச் சாப்பாட்டுக்கு அவள் என்ன மாதிரி ஊதுவாளென்று...

தில் : நான் சொல்லுறது உடுப்பை.

கந் : ஏன் சீலை உடுக்காமல் திரியுறாளோ?

தில் : அதையேன் பேசுவான். உடுக்கிற உடுப்பைப் பார்த்த என்ரை மகளுக்கோ ஷொக் அடிச்சுப் போச்சது.

கந் : ஏன் உடுப்பிலை கறன்ற் பாயுதோ?

தில் : அது பாஞ்சால்தான் கரைச்சல் இல்லையே.

கந் : கொழும்புப் பற்றனிலை உடுக்குதோ பிள்ளை?

தில் : நீங்கள் மற்றவையைப் பழிச்சியள். இப்ப உங்கடை பிள்ளையைப் பார்த்து ஆர் பழிக்கினையோ தெரியவில்லை.

கந் : ம்... எல்லாம் இந்தப் பாழ்பட்டுப் போன படிப்பாலை வந்த கேடு... கொழும்பு கொழும்பு என்று எல்லாரும் றயில் ஏறி வந்து இங்கை செய்யிற அநியாயம் கொஞ்ச நஞ்சமில்லை. (ராணி வருகிறாள்).

ராணி : (அமைதியா) ஏன் டடி கூப்பிட்டனீங்கள்?

கந் : என்ன பிள்ளை நல்லாய் வயக் கெட்டுப் போச்சு. ஏன் சுகமில்லையோ.

தில் : ஓம் சுகமில்லை. ராணி இந்த இவன் பாஸ்கரனை பற்றி விளக்கமாக கந்தையா அண்ணைக்குச் சொல்லு. அதுக்குத்தான் உன்னை வரச் சொன்னான்.

ராணி : நான் என்னத்தைச் சொல்லுறது டடி. அவருக்கு விருப்பமென்றால் போய் ஆரையாவது விசாரித்துப் பார்க்கட்டன்.

கந் : இல்லை பிள்ளை. உமக்குத்தானே அவனைப் பற்றி நல்லாய் தெரியும். ஏனென்றால் நீர் முந்தி அவனோடு திரிஞ்சனீர் எல்லே...

ராணி : நான் கழிச்சு விட்ட அவனைத்தானே இப்ப உங்கடை மகள் பிடிச்சிட்டா....

கந் : சரி நீர் கழிச்சு பிரிச்சுப் பெருக்கிவிட்ட ஆளென்றுதானாக்கும் அவள் இப்ப கூட்டி வைச்சிருக்கிறாள். அதைப் பற்றி பிறகு யோசிப்பம். முதல்ல இப்ப அவனைப் பற்றிச் சொல்லும்.

ராணி : பாஸ்கரனைப் பற்றி பலரும் கூடாமல்தான் சொல்லிச்சினம். முன்பும் இரண்டொரு பிள்ளைகளைக் கூட்டிக் கொண்டு திரிஞ்சு ஏமாத்தினதையும், அவரை நம்ப ஏலாதென்றும் சொல்லிச்சினம். உடனே நான் மெதுவாக ஆளோடு பேசுவதை நிறுத்திக் கொண்டேன். பிறகு ஒரு மாதிரி அவரது தொடர்பை விட்டிட்டன்.

கந் : நல்ல வேலை செய்திருக்கிறீர் பிள்ளை. கெட்டிக்காரி. இவ்வளவோடு தப்பினதே காணும்.

தில் : ஏதோ கடவுள் புண்ணியத்தாலை ராணி தப்பி விட்டாள். ஆனால் உங்கடை மகள் போய் மாட்டுப்பட்டு விட்டாளே என்பதுதான் பெரிய வேதனையாய் இருக்குது.

கந் : மாட்டுப் பட்டிட்டாள். அப்ப இனிக் கழட்ட முடியாதோ...

தில் : நல்லாய் இறுகிப் போச்சு கழட்டுறது கஷ்டந்தான்.

(சில்வா கோப்பி கொண்டு வர கந்தையா குடித்து விட்டு)

கந் : ம... குடி முழுகிப் போச்சுது. எல்லாம் என்றை மனிசியாலை வந்த வினை. ஒற்றைக் காலிலை நிண்டு கொழும்புக்கனுப்பினாள். இங்கை மரியாதையைக் காற்றிலை பறக்கவிட்டிட்டாள் மகள். நான் இனி ஊர்ப்பக்கம் தலைகாட்ட முடியாது. ஆரம்பத்திலையே சொன்னான் அந்த படிப்பு வேணாம் வீட்டோடை இருக்கட்டுமென்று. சொல்லுறதைக் கேட்டால்தானே. இந்த நாளைப் பெண்பிளையள் சொல்லுறதைக் கேட்கிறதில்லை தாங்கள் நினைச்சபடிதான் எல்லாம்.

தில் : நீங்கள் ஏன் மனிசியைத்திட்டிறியள் மகள் குறுக்காலை போனதுக்கு?

கந் : கொழும்புக்கு வந்தபடியால்தானே குறுக்காலை போனவர்.

தில் : நான் முந்திச் சொன்ன மாதிரி பிள்ளைகள் குறுக்காலை போறதுக்கு பெற்றோர்தான் காரணம். முறையா வளர்த்திருந்தா இப்பிடிக்குறுக்காலை போகாதுகள்.

கந் : அப்ப நான் மகளை வளர்த்தது பிழை என்று சொல்லுறியோ...

தில் : ஓம். நீங்கள் அடக்கி ஒடுக்கி வளர்த்திருக்கிறியள். இங்கை வந்தவுடனை பிள்ளைக்கு நல்ல சுதந்திரம். மனம் போனபடி போகுது.

கந் : அப்ப பெண்பிளைப் பிள்ளையளை அடக்கி ஒடுக்கி வளக்கப்படாது என்று சொல்லுறியோ?

தில் : அடக்கவொடுக்கம் தேவைதான் ஒரு அளவோடு இருக்க வேணும்.

கந் : ஓம் ஓம். அளவுக்கு மிஞ்சினால் அமிர்தமும் நஞ்சுதான். சரி தம்பி இப்ப பெட்டையை எங்கை பிடிக்கலாம்.

தில் : எங்கை என்று சொல்ல ஏலாது. பாஸ்கரன் எங்கை இருக்கிறவன் ராணி.

ராணி : எங்கயோ பம்பலப்பிட்டி என்றுதான் சொன்னது எவடம் என்று சரியாய் தெரியாது.

கந் : அதுவும் கரைச்சல்தான்.

(இந்நேரம் விழுந்தடிச்சு கமலம் வருகிறாள். கந்தையாவைக் கண்டு மலைத்துப் போய் நிற்கிறாள்.)

தில் : ஓ மகளே வந்து நிற்கிறா - தேடினியள்.

கந் : என்ன கமலம் களைச்சுப் போனய் போலை கிடக்குது. ம்... வா... வா... இதென்ன உடுப்பு இது. ஏன் நான் அனுப்பிற காசு துணி வாங்கக் காணாதே... ம்... நல்லாயிருக்கு நாகரிகம்... உன்ரை நடத்தை போக்கு வரத்தெல்லாம்..

கம : எப்ப அப்பா வந்தனியள்? நீங்கள் வாறதென்று கூடக் காயிதம் போட இல்லை.

கந் : போடாமல் வந்தால்தானே உன்ரை போக்கெல்லாம் பாக்கலாம்.

கம : இதென்ன கதைக்கிறியள்.

கந் : தமிழ் கதைக்கிறன் தமிழ். பிள்ளைக்கு அதுவும் மறந்து போச்சோ...

தில் : ஓம். இப்ப கமலத்துக்கு இங்கிலீஷ் மட்டுந்தான் தெரியும்.

கந் : அதுவும் நல்லதுதானே. ஆனால் தோலைத்தான் வெள்ளை ஆக்க ஏலாதாக்கும்.

தில் : நல்ல சுடு தண்ணியிலை ஒவ்வொரு நாளும் கழுவினால் வெள்ளையாய் வரும்.

கந் : சரி இப்ப எங்கை உலாத்திப் போட்டு வாறாய்.

கம : என்னோடை படிக்கிற பிள்ளையோடை சேர்ந்து படித்துப் போட்டு வாறன்.

கந : ஓ நேற்றுத் துவக்கம் சேர்ந்து படிச்சனியோ. அப்ப நல்லாய் படிக்கிறாய் என்ன?

கம : ஓமப்பா அடுத்த மாதம் சோதனை.

கந : கடவுளின்ரை சோதனையாக்கும் என்ன?

கம : இல்லை தவணைச் சோதனை.

கந : ம... எல்லாஞ் சோதனைதான்...

கம : என்ன அப்படி ஒரு மாதிரிப் பேசிறியள்.

கந : ஓம் நான் பேசிறதெல்லாம் ஒரு மாதிரித்தான் இருக்கும் ஏனென்றால் நீயும் இப்ப ஒரு மாதிரித்தானே!

கம : இவையெல்லாரும் இல்லாதது பொல்லாத தெல்லாம் சொல்லிச்சினையாக்கும் உங்களுக்கு...

கந : அதுகள் இல்லாததொன்றுஞ் சொல்லயில்லை உள்ளதைத்தான் சொன்னதுகள்.

கம : என்ன சொன்னவை.

கந : உனக்குத் தெரிஞ்ச விஷயங்கள்தானே! பிறகேன் அதை நான் திருப்பிச் சொல்லுவான்.

கம : நான் பாஸ்கரனோடை ஊர் சுற்றித் திரியிறனெற்று சொல்லியிருப்பினை.

கந் : அப்படியென்றால் நீ சுற்றாமல் என்ன செய்தனி...

கம : நான் அவரைக் கலியாணம் முடிக்கலாமென்று.

கந் : அதுக்குக் கொழும்புக்கே வரவேணும். ஊரிலையே நான் நல்ல ஒரு பெடியனைப் பார்த்து முடிச்சு வைத்திருப்பனே. எழும்படி. கலியாணம் முடிக்க வந்தவவாம் கலியாணம். நான் அங்கை இரவு பகலாய் பாடுபட்டு வெங்காயம், மிளகாய், வாழை எல்லாம் வைச்சு, காசாக்கி அதை இஞ்சை அனுப்ப நீ படிக்கிறன் படிக்கிறன் என்று காதல் விளையாட்டு விளையாடுகிறியோ. என்றை மகள் என்று சொல்லவே எனக்கு வெட்கமாயிருக்கு. ஊரிலை தலைகாட்ட முடியாது என்னாலை. உனக்கு வெட்கம் ரோசமில்லையே. அதுவும் வந்து நாலு மாசங் கூட ஆகயில்லை. காதலோ? உமக்குக் காதல்? காதலுங் கத்தரிக்காயும். நடவடி வீட்டை நீ படிச்சது காணும்.

கம : நான் வீட்டை வரயில்லை. நான் அவரைக் கலியாணம் முடித்துக் கொண்டு இங்கை இருக்கப் போறன்.

கந் : என்ன வீட்டை வராமல் கலியாணம் முடிச்சுக் கொண்டு இங்கை இருக்கப் போறியோ. அவ்வளவு கொழுப்போ உனக்கு. (குடையால் அடிக்கப் போகிறார். வெளியிலிருந்து பாஸ்கரன் ஓடிவந்து தடுக்கிறான்.)

பாஸ் : அடிக்காதேங்கோ. இனி அவள் என்றை உடமை.

கந் : இதார் இது. ஊர் பேர் தெரியாதது உரிமை பாராட்டுது.

பாஸ் : கமலா நீ உன்ரை பெட்டி படுக்கைகளை எடுத்துவா நாங்கள் போவம். இனி ஒரு நிமிஷமும், தங்கக் கூடாது.

(கமலம் உள்ளுக்குப் போய் பெட்டி எடுத்து வருகிறாள்)

தில் : போய் தொலையுங்கோ எங்காவது மானங்கப்பலேறுது... கெட் அவுட்.

கந் : எக்கேடு கெட்டாலும் போ. ஊருக்குள்ளை காலடி எடுத்து வைச்சியளோ இரண்டு பேரையும் சாச்சுப் போடுவன் சாச்சு (இருவரும் வெளியேறல்).

தில் : பாத்தியளே, எப்படி இருக்குது.

கந் : பெத்து வளர்த்து படிப்பிச்சு விட்ட உடனே எங்கையோ இருந்து வந்த ஊர் பேர் தெரியாததைக் கூட்டிக் கொண்டு போறாள். போகட்டும். போய்த் தொலையட்டும். சனியன் செத்து போச்சென்றிருப்பன் நான். இருந்தால் நேர் சீராய் இருக்க வேணும். எல்லாம் இந்தக் கொழும்பு செய்த வேலை.

தில் : நீங்கள் கொழும்பைக் குறை சொல்லக் கூடாது. இங்கை நேர் சீராக இருக்கிற எத்தனையோ பேர் இருக்கினம். உங்கடை பிள்ளையைப் போன்றவையாலைதான் ஒழுங்காயிருக்கிற பிள்ளையாளுக்கும் கெட்ட பேர் உண்டாகிறது.

கந் : என்னைப் போன்ற தாய் தகப்பன்மாருக்கு இது ஒரு படிப்பினையாய் இருக்கட்டும். எதையும் வளர்க்கிற மாதிரி

வளக்க வேணும். பெத்த பிள்ளையே போட்டுதாம்
 இதென்னத்துக்கு... (கொண்டு வந்த பலாப் பழத்தை
 மேடையிலே ஒங்கி அடிக்கிறார். பழம் விழுந்து சிதறி
 கொட்டைகள் நாலா பக்கமும் பாய்கின்றன) தம்பி தில்லை
 நீர் செய்த உதவிக்கு நன்றி. இனி எனக்கென்ன வேலை
 இங்கை. வெளிக்கிடயிக்கை அபசகுனம் மாதிரி “தங்கச்சி
 கொழும்புக்கோ” என்று எல்லாரும் கேட்டாங்கள், அது
 எல்லாம் குழம்பாய் போச்சது... என்றாலும் எனக்குச்
 சிலவில்லாமல் தானே ஆள் பிடித்திட்டாள்.
 கெட்டிக்காரிதான்.

- திரை -

ஒரே தோணியிலை...

- ஓரங்க நாடகம் -

பாத்திரங்கள் :

நடேசன்

மனோகர்

மாலினி

(மாலினி வீடு - நடேசன் வரவேற்பறையிலிருந்து பத்திரிகை வாசித்துக் கொண்டிருக்கிறார். கதவு தட்டும் சத்தம். எழுந்துபோய் கதவைத் திறக்கிறார்.)

நடேசன் : வாருங்கோ - நீர்தானே அந்த மனோ...

மனோகர் : அதேன் அந்த மனோ என்று கேட்கிறியள்?

நடே : இல்லை. நீர்தானே ரெலிபோனிலை கதைச்ச மனோ என்றதற்காகத்தான் அந்த மனோவோ என்று கேட்டனான். சரி இரும்.

மனோ : நன்றி. மாலினி இருக்கிறாவோ?

நடே : நல்ல கதை. உம்மை வரச் சொன்னவ இருப்பாதானே.

மனோ : இல்லை. இங்கை எல்லாரும் ஓடித்திரியிறவை அதுதான் அவவும் அப்படியோ என்று நினைத்தன்.

நடே : நீர் என்றை மகளை ஓடித்திரியிற ஆட்களோடு சேர்க்கக் கூடாது. அவள் வேலைக்குப் போவாள். வேலை முடிஞ்சால் வீட்டுக்கு வருவாள். அந்த மாதிரித்தான் பழக்க வழக்கமெல்லாம்.

மனோ : சரி சரி. உங்களுக்குப் பிரஷர் ஏதாவது இருக்கோ?

நடே : ஏன் அப்படிக் கேட்கிறீர். நீர் என்ன வைத்தியம் பார்க்கிற நீரோ?

மனோ : இல்லை. நான் மகள் ஓடித்திரியிறாவோ என்று கேட்ட உடனே நீங்கள் upset ஆகிறறியள் அதுதான் கேட்டனான்.

நடே : என்ன upsetஓ நானோ? தம்பி என்னைப் பற்றி உமக்கு இன்னும் விளங்கவில்லை. போகப் போக விளங்கும்.

மனோ : நீங்கள் அங்கை பொலிஸிலை வேலை பார்த்தனியனோ?

நடே : ஏன் கேட்கிறீர்?

மனோ : இல்லை கதையள் அப்படி இருந்தது அதுதான் கேட்டனான்.

நடே : ஏன் பொலிஸ் உத்தியோகம் கேவலமான உத்தியோகமா?

மனோ : இப்ப ஊரிலை உள்ள நிலைமையிலை நீங்கள் கேட்டது சரி.

நடே : சரி அதெல்லாம் கிடக்கட்டும். நீர் யாழ்ப்பாணத்திலை எந்த இடம்?

மனோ : தொடங்கி விட்டியளே ஊர் புத்தியைக் காட்ட.

நடே : தம்பி எங்கடை குலங்கோத்திரத்தைப் பற்றி உமக்கு விளங்காது அதுகளை அறிஞ்சுதான் நாங்கள் கலியாணம் செய்யிறது.

மனோ : இந்த நிலைமையிலை நீங்கள் மகளுக்குக் கலியாணஞ் செய்யிறது கஷ்டம் என்றுதான் நினைக்கிறன்.

நடே : அதைப் பற்றி நீர் கவலைப் படத்தேவையில்லை.

மனோ : நான் கவலைப் படவில்லை. நான் ஏன் கவலைப் படப் போறன். நடக்கக் கூடியதைச் சொன்னன் அவ்வளவுதான்.

நடே : சரி விஷயத்திக்கு வருவம். நீர் எவ்விடம்?

மனோ : நான் இப்ப இஞ்ச இன்ரவியூவுக்கு வரவில்லை. உங்கடை மகளைக் கூப்பிடுங்கோ. அவ்வோடைதான் கதைக்க வேணும் உங்களோடை ஏன் எனக்கு வீண் கதையள்.

நடே : என்ன நான் கேட்டது வீண் கதையோ? நீர் விஷயத்தை மறைக்கப் பார்க்கிறீர்.

மனோ : ஏன் உங்களுக்குப் பயந்து மறைக்கிறன் என்று நினைக்கிறியளோ. இந்த விழல் கதைகள் கதைச்சு நான் நேரத்தைச் செலவழிக்க விரும்பவில்லை. கூப்பிடுங்கோ மகளை.

நடே : தம்பி. என்ன எங்கடை வீட்டை வந்து எனக்கு ஓடர் போடுகிறீரோ?

மனோ : நான் ஓடர் போடயில்லை. நான் வந்தது உங்களைச் சந்திக்க இல்லை. மாலினியைச் சந்திக்க அவ்வோடைதான் நான் அப்பொயின்றுமென்ற வைச்சனான்.

நடே : தம்பி நீர். அவளைச் சந்திக்கலாம் அதிலை பிரச்சனை இல்லை ஆனால் நாங்களும் கண்டவன் நின்றவனுக்கெல்லாம் பிள்ளையைக் கட்டிக் கொடுக்க ஏலாது, என்ன?

மனோ : என்னைப் பற்றி உங்களுக்கு விபரங்கள் தெரியாமல் நீங்கள் தேவையில்லாமல் கதைக்கக் கூடாது. விருப்பமென்றால் நல்லாய் விசாரிச்சுப் பாருங்கோ. எனக்கு அதெல்லாம் கதைக்க இப்ப நேரமில்லை. மாலினியை வரச் சொல்லுங்க.

நடே : நீர் இப்பவே இப்பிடியென்றால் முடிச்ச பிறகு எப்படி இருப்பீர் என்று எனக்கு விளங்குது. உம்மைப் பொறுத்தவரையிலை கொஞ்சம் யோசிக்கத்தான் வேணும் போலை கிடக்குது.

மனோ : என்ன கதை மாறுது போலை கிடக்குது. இப்ப ஆருக்குக் கலியாணம் ஆர் முடிவெடுக்கிறது சும்மா போய் உங்கடை அலுவலைப் பாருங்கோ. நீங்கள் எல்லாம் பென்சன் எடுத்துக் கொண்டு அங்கையோ இருந்திருக்கலாம். இங்கை வந்து தேவையில்லாத வேலைகள் செய்து கொண்டிருக்கிறியள்.

நடே : என்ன என்ன கதை வர வர நீளுது. என்றை மகளின்றை விஷயத்திலை நான்தானே முடிவெடுக்கிறது. என்ன விசர் கதை கதைக்கிறீர் நீர்.

(மாலினி வருகிறாள்)

மாலினி : அப்பா அப்பா நீங்கள் கொஞ்சம் cooldown பண்ணுங்கோ போய் pressure மருந்தைப் போடுங்கோ. நான் அவரோடை கதைக்கிறேன்.

நடே : இல்லைப் பிள்ளை. அவர் எங்கடை வீட்டிலை வந்து எங்களுக்கு ஓடர் போட நான் என்ன இளிச்ச வாயனோ?

மனோ : நீங்கள் இளிச்சவாயன் என்று நான் சொல்ல வில்லை. நீங்கள்தான் இப்ப சொல்லுறியள்.

மாலினி : சரி சரி. please அப்பா நீங்கள் தயவு செய்து உள்ளுக்குப் போய் rest எடுங்கோ. பிரஷர் ஏறினால் கூடாது.

நடே : எதுக்கும் பிள்ளை நீ கொஞ்சம் கவனமாய் இருக்கிறது நல்லது. திடீர் முடிவெதுவும் எடுத்துப் போடாதை. என்னோடை கலந்தாலோசித்துத்தான் செய்ய வேணும். இந்த நாளையிலை ஒருத்தனையும் நம்ப ஏலாது.

மனோ : நீங்கள் இப்படிக்கதைச்சால் உங்கடை மகள் கன்னியாகத்தான் இருக்க வேணும்.

நடே : ‘ஆடு நனையுதென்று ஓநாய் அழுததாம்’ நான் வாறன். உம்மோடை பிறகு கதைக்கிறேன்.

மனோ : ஓம் சுகமாய்ப் போட்டு வாருங்கோ.

(நடேசன் உள்ளே போகிறார்)

மனோ : என்ன உங்கடை "oldman" இப்படித் துள்ளுறார். இவரோடை என்னென்று காலந் தள்ளுகிறியள்.

மாலினி : அவர் அப்படித்தான் ஆரம்பத்திலை இப்படிக்கத்துவார். பிறகு எல்லாம் cooldown பண்ணியிருப்பார். சரி இப்ப நாங்கள் எங்கட விஷயத்துக்கு வருவம். நான் உங்களோட மனம் விட்டுப் பேசுறதற்காகத்தான் உங்களை இங்க வரச் சென்னனான். நீங்கள் வெட்கப்படாமல் எல்லாததையும் கதைக்கலாம்.

மனோ : நான் வெட்கப்படாமல் கதைக்கிறதோ - பெண்கள் வெட்கப்படுகிற காலம் போய் இப்ப நீங்கள் எங்களுக்குச் சொல்லுகிற காலம் வந்திட்டுது. எல்லாம் இப்ப தலைகீழ்தான்.

மாலினி : தலைகீழையோ மேலையோ என்ற கதையை விட்டுப் போட்டு இரண்டு பேரும் ஒழிப்பு மறைப்பு இல்லாமல் பேசுவம்.

மனோ : என்ன ஒழிப்பு மறைப்பு, நாங்கள் இப்ப என்ன கள்ள வியாபாரமா செய்யிறம். கலியாணம் முடிக்க யோசிக்கிறம் அவ்வளவுதான்.

மாலினி : கலியாணம் முடிக்கிறது லேசான காரியமில்லை. எத்தனையோ விஷயங்களை நாங்கள் அலசிப் பார்க்கத்தானே வேணும்.

மனோ : அலசுங்கோ, நல்லாய் அலசுங்கோ, ஊத்தை போகிற மட்டும் அலசுங்கோ. ஆர் மறித்தது.

மாலினி : என்ன பகிடியாய் கிடக்கு? உங்களுக்கு.

மனோ : இப்ப கலியாணமென்றால் எங்கடை ஆட்களுக்குப் பகிடி மாதிரித்தானே கிடக்கு. கனடாவிலை உங்களுக்கு ஒரு பகிடி தெரியுமா?

மாலினி : சொன்னால்தானே தெரியும்.

மனோ : இரண்டு வெள்ளைக்காரப் பெண்கள் கதைச்சுக் கொண்டிருந்தினமாம், ஒருத்தி சொன்னாளாம் என்னுடைய கணவனுக்கு என்ன கலர் dress எனக்கு விருப்பமென்று இன்னும் தெரியாமல கிடக்குது. இப்ப கலியாணங் கட்டி ஆறு மாசமாகுது என்று. அதற்கு மற்றவள் சொன்னாளாம் உனக்கு பிடிக்கவில்லை என்றால் இன்னொரு ஆளைப் பிடிக்கிறதுதானே அவரை விட்டுப்போட்டு என்று.

மாலினி : சரி இப்ப அதையேன் எனக்குச் சொல்லுறியள்

மனோ : இல்லை இங்கை இருக்கிற பெண்களின்ரை மனோநிலையைச் சொல்லுறதற்காகத்தான் இந்தக் கதையைச் சொன்னன். நீங்களும் அப்படித்தானோ என்று அறிகிறதற்கு.

மாலினி : நல்லது. நீங்கள் நல்ல கதை சொல்லி யிருக்கிறியள். ஆறு மாதமாக மனைவியின்ரை விருப்பு வெறுப்புகளை அறியாத ஒரு கணவனோடு எப்படி வாழ்க்கை நடத்தலாம் சொல்லுங்கோ பார்ப்பம்.

மனோ : மாலினி நீங்கள் சொல்லுறதைப் பார்த்தால் கணவன் வேலைவெட்டியை விட்டுப் போட்டு மனைவிக்கு என்ன விருப்பம் என்ன விருப்பமில்லை என்று ‘லிஸ்டர்’ போட்டு வைக்க வேணும் போலை கிடக்குது. கல்லானாலும் கணவன் புல்லானாலும் புருஷன் என்ற எங்களுடைய கலாச்சாரத்தை அனுசரித்துத்தானே நாங்கள் நடக்க வேணும்.

மாலினி : இதெல்லாம் பழைய கற்காலப் பழமொழிகள். இதெல்லாம் கனடாவுக்கு சரிவராது. கல்லையும் புல்லையும் கணவனாக வைச்சு வணங்கின காலமெல்லாம் மலையேறிப்

போச்சு. இப்ப காலத்திற்கேற்ற மாதிரி நாங்கள் நடக்க வேணும். இப்ப இன்ரெர்நெற்றிலை கலியாணங்கள் நடத்தி வைக்கிற காலம். நீங்கள் எங்கடை சம்பிதாயம் குலங்கோத்திர மென்று கட்டிப் பிடிச்சுக் கொண்டிருந்தியளென்றால் உங்களுக்குக் கட்டிப் பிடிக்க ஆள் கிடைக்காமல் போகும்.

மனோ : அங்கைதான் நீங்கள் பிழை விடுகிறியள். அவன் ஒருத்தன் சொன்னானாம் “கடையிலை பால் விற்கும் போது பால் மாட்டை வாங்கி ஏன் கஷ்டப்படுவான்” என்று. கனடாவிலை கலியாணங் கட்டாமலே சீவியம் நடத்துகிற ஆண்களும் பெண்களும் இருக்கிறார்கள் என்று உங்களுக்குத் தெரியுமென்று நினைக்கிறன்.

மாலினி : ஓம். எனக்குத் தெரியும். அந்த மாதிரியான வாழ்க்கை எங்களுக்குச் சரிவராது என்று உங்களுக்கு விளங்க வேணும்.

மனோ : நீங்கள் இன்ரெர்நெ கலியாணம், காலத்தோடை சேர்ந்து வாழவேணும் என்று சொன்னதாலைதான் நான் கலியாணமில்லாத குடும்ப வாழ்க்கையைப் பற்றிச் சொன்னான். உங்களுக்கு எது வசதியாய் இருக்குதோ அதை தாக்கிப் பிடிக்கிறதுதானே உங்கடை சுபாவம்.

மாலினி : மனோ நீங்கள் பிழையாக விளங்கிக் கொண்டியள் போலை கிடக்குது. எங்களுக்கும் சில கட்டுக் கோப்புகள் இருக்கத்தான் வேணும். அதற்காக எங்கடை சுதந்திரத்தை நீங்கள் கட்டிப் போட ஏலாது. நீங்கள் என்ன மாதிரி நினைச்ச விஷயங்களைச் செய்யிறியளோ அந்த மாதிரிப் பெண்களையும் செய்ய விடவேணும். அப்பதான் குடும்ப வாழ்க்கை சந்தோசமாக இருக்கும்.

மனோ : அப்ப நீங்கள் சொல்லுறதைப் பார்த்தால் சின்னச் சின்ன விஷயமெல்லாம் சரிவரவில்லை என்றால் ஆடையை மாத்தாமல் ஆளை மாத்த வேணுமென்று சொல்லுறியனோ?

மாலினி : இல்லை அதை நான் சொல்லவில்லை. நான் வந்து தனி மனித சுதந்திரம் ஆணுக்கு இருக்கிற மாதிரிப் பெண்ணுக்கும் இருக்க வேணுமென்றுதான் சொல்லுறன்.

மனோ : சரி. எந்த வகையான சுதந்திரத்தைப் பற்றிச் சொல்லுறியன்?

மாலினி : பொதுவாக நினைத்த இடத்துக்குப் போறது, நினைத்த உடுப்புகள், கார்கள், வீடுகள் வாங்கிறது போன்றவைகளைப் பற்றித்தான் சொல்லறன்.

மனோ : நீங்கள் சொல்லறதை ஏற்றுக் கொள்ளறன். ஆனால் ஒன்று வருவாய்க்குத் தக்க செலவு செய்ய வேணுமென்பதை மறந்து போய், அவ ஆயிரம் டொலருக்கு நகை வாங்கினா, 5 லட்சம் டொலருக்கு வீடு வாங்கினா என்று போட்டி பொறாமையிலை, மாதம் ஆயிரம் டொலர்மு சம்பாதிக்கிற கணவனைப் போட்டுத் தொல்லைப் படுத்துறது தனி மனித சுதந்திரமா, இல்ல அதுதான் தனி மனித சுதந்திரமா சொல்லுங்கள் பார்ப்பம்.

மாலினி : ஒருத்தர் இரண்டு பேர் அப்படிச் செய்யினம் என்றதற்காக எல்லாப் பெண்களையும் அப்படிக் குறை கூறுவது பிழை. சிலர் சிலவேளைகளிலை படிப்பறிவில்லாமல் நடக்கினம். அதுக்காக எல்லாரும் அப்படியானவை என்று முடிவுக்கு வாறது பிழையென்றுதான் நினைக்கிறன்.

(நடேசன் கோப்பியோடை வருகிறார்)

நடே : இரண்டு பேரும் களைச்சுப் போய் இருப்பியள் கதைச்சு, கோப்பியை குடியுங்கோ.

மனோ : நான் கோப்பி குடிக்கிறதில்லை.

நடே : அப்ப என்ன விஸ்கியே குடிக்கிறீர்.

மனோ : பாத்தியளே, தான் குடிக்கிறதைச் சொல்லிப் போட்டார். எது பழக்கமோ அது தானாகவே வந்துவிடும்.

நடே : தம்பி நீர் பிழையாய் விளங்கிப் போட்டியள். அங்கை பிளாவிலை கள்ளுக்கும் வழியில்லாமல் இருந்த எங்கடை ஆட்களுக்கு இப்ப விஸ்கி, பிராண்டியெல்லாம் தண்ணி பட்டபாடு.

மனோ : அதுக்குத்தானே வெல்ஃபெயர் தாறான். அதுக்குத்தானே எல்லாரும் தவண்டு தவண்டு கனடாவுக்கு வருகினை.

மாலினி : ஏன் தவண்டு, தவண்டு என்று சொல்லுறியள் ஏன் எல்லாரும் நிமிர்ந்து நடந்து வந்தாலென்ன?

மனோ : அங்கைதானே பிழை விடுகிறியள். உங்களுக்கு நாட்டு வளப்பம் தெரியாது போலை.

நடே : சரி சொல்லுமன் கேட்பம்.

மனோ : களவாக எத்தனையோ நாடுகளுக்குள்ளாலை போடரைக் கடந்து வாறதென்றால் இரவிலை தவண்டுதானே வரவேமுணும்.

நடே : எட நீர் உம்முடைய அனுபவத்தைச் சொல்லுகிறீராக்கும்...

மனோ : சாய். நான் அப்படியில்லை நான் ஸ்பொன்சரில் வந்தனான். வந்தவை சொன்னதைக் கேட்டுத்தான் சொல்லுறன்.

மாலினி : தவண்டு வந்தாலும் தலை நிமிர்ந்து வாழ்க்கை நடத்துகிற எங்கடை ஆட்களைப் பற்றி இப்ப எல்லாரும் பெரிசாய்த்தானே கதைக்கினை.

மனோ : ஒம். ஒம். எல்லா நாடுகளிலையும் பெரிசாய்க் கதைக்கிற அளவுக்கு நாங்கள் இப்ப சர்வதேச முக்கியத்துவமான ஓர் இனமாக மாறியிருக்கிறம் என்றதை நினைக்கப் பெருமையாகத்தான் இருக்குது.

நடே : என்ன தம்பி நக்கலோ...

மாலினி : அவர் உண்மையை உணர்ந்துதான் சொல்லுறார் என்று நினைக்கிறன்.

மனோ : உங்களுக்கு இப்ப என்னைப் பற்றிச் சாடையாய் விளங்குது போலை.

மாலினி : என்ன சாடையாய் என்று சொல்லுறியள் நல்லாய் விளங்குற மாதிரிக் கிடக்குது.

நடே : என்ன நல்லாய் விளங்குதோ. இப்ப பிள்ளை நீ அவரோடை கதைச்சது ஒரு பத்து நிமிஷம் கூட இல்லையே.

மாலினி : அப்பா, உங்களுக்கு விளங்காது. ஒருத்தருடைய போக்கை, இயல்பை, மனோபாவத்தை விளங்கிக் கொள்ளுறதுக்கு ஐந்து நிமிடம் காணுமென்று நினைக்கிறன்.

நடே : எதுக்கும் நீ அவசரப்படாதே. ஆற அமர யோசித்துத்தான் செய்ய வேணும். 'பதறாத காரியம் சிதறாது' என்று சொல்லுவினை.

மனோ : ஆறின கஞ்சி பழங்கஞ்சி என்றும் சொல்லுறதை நீங்கள் கேள்விப் பட்டிருப்பியள்.

நடே : தம்பி உமக்குப் பழமொழிகூடத் தெரியுது. வலு புதினமாய்க் கிடக்குது. அதுவும் கனடாவிலை இருக்கிற உமக்கு.

மனோ : கனடாவிலை இருந்தாலென்ன கந்தரோடையிலை இருந்தாலென்ன எங்கடை கலாச்சாரத்தை மறக்க முடியாதுதானே.

நடே : எட கந்தரோடை என்று சொல்லுறீர் நீர். அவர் அப்பாக்குட்டி மணியகாரர் பகுதியோ?

மனோ : அப்பாக்குட்டியுமில்லை, ஆட்டுக் குட்டியுமில்லை. அப்பா ஒரு தமிழ்ப் பண்டிதர் அதுதான் எங்களுக்குப் பழமொழிகள், புதுமொழிகள் எல்லாம் சர்வ சாதாரணம்.

நடே : நீங்கள் தமிழ் வாத்தியாற்றை மகனே?

மனோ : என்ன ஒரு ஏக்கத்தோடை கேட்கிறியள். ஏன் தமிழ் வாத்தியார் என்ற உடனை நாடி விழுந்து போச்சு, இங்கிலீசு வாத்தியாற்றை மகனே உங்களுக்கு வேணும்.

மாலினி : அப்படி இல்லை. நான் இன்னும் ஒரு முடிவுக்கு வரவில்லையே.

நடே : அப்படிச் சொல்லு பிள்ளை. இது ஒரு வாழ்க்கைப் பிரச்சனை. அவசரப்பட்டு முடிவெடுக்கக் கூடாது.

மனோ : நீங்கள் சொல்லுறதை நான் வரவேற்கிறன். நானும் பல கோணங்களிலை இதை ஆராயத்தானே வேணும். மனைவி யாரென்று முடிவெடுப்பதற்கு முன்னர் மாமா மாமி என்ன மாதிரி என்றும் பார்க்கத்தானே வேணும்.

மாலினி : மாமா மாமியைப் பற்றிக் கவலைப் படாதேங்கோ. கலியாணம் முடிந்த பிறகு அவையின்றை தலையீடு இருக்காது.

மனோ : அப்படித்தான் எல்லாரும் சொல்லுறது பிறகு தானே பிரச்சனைகள் தலை தூக்கிறது.

நடே : தம்பி நீர் எங்கை குத்துநீர் என்று எனக்கு விளங்குது. எங்களைப் பொறுத்தவரையிலை எங்கடை மகளுக்கு வாற கணவன் எப்படிப் பட்டவர், அவளைச் சீவிய காலம் முழுவதும் வைச்சுப் பார்க்கக் கூடியவரா, அல்லாட்டில் அரைவாசியிலை விட்டுட்டு ஓடி விடுவாரா என்ற விஷயங்களை அறிந்து கொள்ளுறதுதான் எங்கடை வேலை. கலியாணம் முடிந்த பிறகு நீங்கள் என்ன செய்தாலும் நாங்கள் தலையிடமாட்டம்.

மனோ : என்னுடைய நோக்கமும் அதுதான். எனக்கு வாற மனைவி என்னோடு சீவிய காலம் வரைக்கும் - இடையிலை விட்டுட்டு ஓடாமல் - இங்கை இது இப்ப அடிக்கடி நடக்குது. இருக்கக்கூடியவரா, மாமா மாமி தொல்லை இருக்குமா? அவை எங்களோடைதான் இருப்பினமா என்றதெல்லாம் அறியிறதுதான் என்னுடைய நோக்கம்.

நடே : அப்படிச் சொல்லுமன் விஷயத்தை. அப்ப, மாமா மாமியைப் பற்றித்தான் அறிகிறதற்கு இங்கை வந்திருக்கிறீர்.

மனோ : ஓம் ஓரளவுக்கு உங்கடை ஊகம் சரி என்று சொல்லலாம்.

மாலினி : அப்பா, நீங்கள் இப்ப அவரோடை கதைச்சது காணும். நாங்கள் இன்னும் எங்கடை விஷயங்கள் கதைக்க எவ்வளவோ கிடக்குது.

நடே : சரி நான் அதுக்கு இடைஞ்சலாக இருக்க மாட்டன். எனக்கும் விஷயங்கள் விளங்கும். நான் நீங்கள் கதைச்சக் களைச்சப் போனியள் என்றுதானே கோப்பி கொண்டு வந்தனான்.

மனோ : நீங்கள் கரிசனையோடு கோப்பி கொண்டு வந்ததற்கு நன்றி, ஆனால் சீனி கூடிப் போச்சு.

நடே : என்ன சீனி கூடிப் போச்சோ? ஏன் உங்களுக்கு சர்க்கரை வியாதி ஏதும்...

மனோ : எனக்குச் சர்க்கரையுமில்லை பனங்கட்டியு மில்லை. சீனி குறைவாகக் குடிச்சால் நல்லதுதானே.

நடே : ஓம். ஓம். தம்பி வருமுன் காக்கிற வர்க்கம், அதுவும் நல்லதுதான்.

மாலினி : சும்மா குறை சொல்லக் கூடாது. அப்பாவும் உருக்கத்திலைதான் சீனியைக் கூடப் போட்டிடார் போலை.

மனோ : ஓம், ஓம். இங்கை உருகுவதற்குக் கன ஆட்கள் இருக்கினை, உழக்குவதற்கும் இருக்கினை.

மாலினி : அதேன் அப்படிச் சொல்லுறியள். நாங்கள் அப்படியான குடும்பம் இல்லை.

மனோ : நான் நீங்கள் அப்படியான ஆட்கள் என்று சொல்லவில்லையே. பொதுவாகச் சொன்ன உடனே உங்களுக்குக் கோவம்வாற மாதிரிக் கிடக்குது.

மாலினி : இல்லை நீங்கள் இப்படிக் குட்டிக் கதைகள் கதைச்சால் ஆருக்குத்தான் கோவம் வராது?

நடே : தம்பி நீர் குத்துச் சண்டை அதாவது boxing பழகினனீரோ?

மனோ : Boxing பழகவில்லை, boxing போட்டிகளிலை பங்கு பற்றிக் ‘கப்’ எல்லாம் எடுத்தனான். ஏன் கேட்கிறியள்?

நடே : குறை நினைக்கக் கூடாது. கதையும் அப்படிக்கிடந்துது. அதுதான் கேட்டனான்.

மனோ : கதை மாத்திரமல்ல நடத்தையும் அப்படித்தான். பொறுக்க முடியாத சந்தர்ப்பங்களிலை கை விறு விறு என்றிருக்கும் கையுறை இல்லாமலே பாவிச்சுப் போடுவன்.

நடே : கையுறையைப் போட்டுத்தானே கை பாவிக்க வேண்டுமென்று சொல்லுறவை என்ன?

மனோ : அவசரத்துக்கு உறை போட வேண்டுமென்றில்லைத்தானே?

நடே : உறை போட்டால் உங்களுக்கும் நல்லது வாங்குறவருக்கும் நல்லதெல்லே

மாலினி : இதென்ன உறை போடுகிற கதை கதைக்கிறியள். போதும். அப்பா நீங்கள் கோப்பைகளை எடுத்துக் கொண்டு போங்கோ. நாங்கள் கொஞ்சம் நிம்மதியாய்க் கதைக்க வேணும்.

நடே : சரி நான் உங்கடை நிம்மதியைக் கெடுக்க விரும்பவில்லை. வாறன்.

(கோப்பைகளைக் கொண்டு போகிறார்)

மனோ : வேண்டாம். போனால் போதும்.

மாலினி : என்ன நீங்கள் manners இல்லாமல் அப்பாவோடை அப்பிடிக்க கதைக்கிறியள்.

மனோ : அப்பாதானே அடிக்கடி சிவபூசைக்குள்ளை கரடி புகுந்த மாதிரி வந்து கதைக்கிறார். அதுதான் வர வேண்டாம் என்று சொன்னான்.

மாலினி : அப்பாவை உங்களுக்குப் பிடிக்க இல்லையே?

மனோ : அப்பாவை எனக்குப் பிடிக்கிறதற்கு, ஏன் நான் அவரையே செய்யப் போறன்.

மாலினி : நீங்கள் அவரோடை சந்தோசமாகப் பழகினால் தானே அவர் எங்கடை கலியாணத்திற்குச் சம்மதிப்பார்.

மனோ : அப்பா சம்மதிக்காவிட்டால் கலியாணம் நடக்காதோ?

மாலினி : எதுக்கும் பெற்றோருடைய அனுமதியும் ஆசீர்வாதமும் இருந்தால் நல்லதெல்லே.

மனோ : இதையெல்லாம் பார்த்தால் உங்களுக்குக் கலியாணம் நடக்கிறது கஷ்டமாகத்தான் இருக்கும்.

மாலினி : அப்ப நீங்கள் என்னைக் கலியாணம் கட்டுறதில்லை என்று நினைச்சிட்டியளோ.

மனோ : இன்னும் கதைக்கக் கன விஷயங்கள் கிடக்குது. பார்த்தால் நீங்கள் முடிவெடுத்த மாதிரிக் கிடக்குது.

மாலினி : ஆர் சொன்னது நானும் இன்னும் முடிவெடுக்க வில்லை.

மனோ : அப்ப ஏன் அப்போதை கேட்டனியள் என்னைக் கலியாணம் கட்டுறதில்லை என்று நினைச்சிட்டியளோ என்று.

மாலினி : நீங்கள் தானே சொன்னியள் எனக்குக் கலியாணம் நடக்கிறது கஷ்டமாக இருக்குமென்று.

மனோ : ஓம், உங்கடை பெற்றோரைப் “பிளீஸ்” பண்ண வேணும் வாறவன் என்று நீங்கள் எதிர்பார்த்தால் உங்களுக்குக் கலியாணம் நடக்குறது கஷ்டமாகத்தான் இருக்குமென்று சொன்னான்.

மாலினி : அப்ப நீங்கள் அப்படிச் செய்ய மாட்டியளோ?

மனோ : நான் எத்தனை பேரைப் “பிளீஸ்” பண்ணுறது? உங்களைப் பிளீஸ் பண்ணுறதற்கே 24 மணித்தியாலங் காணாது பிறகு மற்றவையைப் பற்றி யோசிக்கவே நேரமிருக்காது.

மாலினி : ஏன் அப்படிச் சொல்லுறியள். நான் என்ன கூடாதவளா?

மனோ : கூடாதென்று சொல்லவில்லை. சுதந்திரம், நினைச்சதைச் செய்ய வேணுமென்றெல்லாம் ஆரம்பத்திலை கதைச்சியள். அதுதான் சமாளிக்கிறதெல்லாம் கஷ்டமாகத்தான் இருக்குமென்று சொன்னனான்.

மாலினி : நீங்கள் இப்படியெல்லாம் open ஆகக் கதைக்கிறது, நல்ல குணம். அது எனக்கு நல்லாய்ப் பிடிச்சுப் போச்சு.

மனோ : என்ன என்னுடைய கதை பிடிச்சதோ, என்னைப் பிடிச்சதோ?

மாலினி : இதென்ன கதை. உங்கடை கதையைப் பிடிச்சது என்றால் உங்களையும் பிடிச்சது என்றுதானே பொருள்.

மனோ : நீங்கள் கதையோடை நில்லுங்கோ. அங்காலை வராதேங்கோ.

மாலினி : ஏன் அப்படிச் சொல்லுறியள்? ஏன் உங்களுக்கு என்னைப் பிடிக்கவில்லையோ?

மனோ : அது ஆழமாக யோசிக்க வேண்டிய விஷயம் பாருங்கோ.

மாலினி : இவ்வளவு நேரம் கதைச்சும் இன்னும் முடிவெடுக்கவில்லையோ நீங்கள்?

மனோ : இப்ப கதையைப் பார்த்தால் நீங்கள் முடிவெடுத்த மாதிரிக் கிடக்குது.

மாலினி : என்ன - மாதிரி என்று சொல்லுறியள் - முடிவெடுத்தாச்சு.

மனோ : நீங்கள் மட்டும் முடிவெடுத்தால் காணாது நாணும் முடிவெடுக்க வேண்டுமெல்லே.

மாலினி : ஓம். ஓம். நீங்கள் சந்தோஷமான முடிவைத்தான் எடுப்பியள் என்று தெரியும்.

மனோ : சந்தோஷப்படுவது துக்கப்படுவது எல்லாம் அவரவர் மனோநிலையைப் பொறுத்தது பாருங்கோ. இவ்வளவு நேரம் நாங்கள் மனம் விட்டுக் கதைச்சம் என்று நீங்கள் நினைக்கிறியள். ஆனால் எல்லாவற்றையும் ஒரே நாளிலை சொல்ல முடியாது தானே.

மாலினி : ஓம். ஓம். நீங்கள் சொல்றது சரிதான் ஓரளவுக்கு ஒருவரை ஒருவர் நல்லாய் விளங்கிக் கொண்டால் பிறகு எல்லாவற்றையும் கதைக்கலாம் தானே.

மனோ : இப்ப நான் உங்களை ஒன்று கேட்கப் போறன். ஒழிவு மறைவில்லாமல் சொல்ல வேணும். நீங்கள் என்ன சொன்னாலும் நான் அதை sportive ஆக எடுத்துக் கொள்ளுவன் நீங்கள் பயப்படாமல் சொல்லலாம்.

மாலினி : என்னைப் பொறுத்தவரையிலை உங்களோடு மனம் விட்டுப் பேசியது இன்றைக்குத்தான் நாங்கள் அறிமுகமாகி இப்ப ஒரு மாதம் இருக்குமோ?

மனோ : ஓம். அன்றைக்கு அவன் வீட்டிலை சந்திச்சது தானே. அவை உங்களுக்குச் சொந்தம் என்று நினைக்கிறேன்.

மாலினி : இல்லை, சொந்தமில்லை. ஆனால் சொந்தக் காரரைக் காட்டிலும் கூடப் பழகிறவை, family friends. மோகனின் wife உம் நானும் classmates.

மனோ : ஓ, அப்படியே விஷயம். எது எப்படி இருந்தாலும் அன்றைக்குக் கண்டபோது எனக்கு உங்களைப் பிடிச்ச மாதிரி இருந்தது.

மாலினி : அப்ப கண்டதும் காதல் என்று சொல்லுறியளோ

மனோ : காதல் கத்தரிக்காய் என்று நான் சொல்ல வரயில்லை. ஆனால் ஏதோ ஒரு ஈர்ப்பு மாதிரி இருந்தது.

மாலினி : அதுவும் நல்லது தான் கேட்கச் சந்தோசமாக இருக்குது.

மனோ : என்னைப் பற்றி நீங்கள் என்ன நினைக்கிறியள் என்று சொல்லவில்லை.

மாலினி : நீங்கள் ஒரு அவசரப்படாத, ஆழமாகச் சிந்திக்கிற, பொறுப்பான ஒருவர் என்று நினைக்கிறன். உங்களிடடை வீணாகத் தம்பட்ட மடிக்கிற, விரிஷ் குணங்கள் கிடையாது என்று நினைக்கிறன்.

மனோ : அதென்ன 'விரிஷ்' குணமென்று எனக்கு விளங்கவில்லை.

மாலினி : விரிஷ் என்றால் பொறுப்பில்லாமல் வாய்க்கு வந்ததெல்லாத் தையுங் கதைக்கிறதும் செய்யிறதும், இதாலை மற்றவர்கள் தன்னை குறைவாக நினைப்பினை என்ற உணர்வில்லாமல் நடந்து கொள்ளுறது. இங்கை பலர் இப்படித்தான் நடக்கினை இப்ப.

மனோ : ஓரளவுக்கு நீங்கள் என்னைச் சரியாக எடை போட்டிருக்கிறியள்.

மாலினி : சரி நீங்கள் என்னைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறியள், பயப்படாமல் சொல்லுங்கோ.

மனோ : பயப்படுகிறதுக்கு என்ன இருக்குது. ஆரம்பத்திலை ஆவேசமாகப் பெண் விடுதலை, சுதந்திரம் என்றெல்லாம் பேசிப் பிறகு அடங்கிப் போட்டியள். எதையும் கதைக்கலாம் செயல்படுத்திப் பார்க்கும்போது தான் கஷ்டங்கள் விளங்கும் என்பதை ஒப்புக் கொள்ளத்தான் வேணும்.

மாலினி : நீங்கள் சொல்லுறது சரி. நான் ஏற்றுக் கொள்ளறேன்.

மனோ : இப்ப இருக்கிற இளஞ் சமுதாயம் ஓரளவுக்கு வாழ்க்கையை ஒரு விளையாட்டாகத்தான் நினைக்கிறார்கள் என்பது எனது அபிப்பிராயம். எதையும் செய்வதற்குத் தயங்குவதில்லை. விளைவுகளை எதிர்பார்க்காமல் விஷயங்களைச் செய்யிறது.

மாலினி : ஓம் ஓம் நீங்கள் சொல்லுறது சரி. நாங்கள் அப்படி வளர்க்கப்படவில்லைத்தானே.

மனோ : ஓம். நாங்கள் வளர்க்கப்பட்ட காலமும் சூழலும் வேறை. இப்ப தாய்நாட்டிலும் இங்கையும் இருக்கிற சூழல் வேறை.

மாலினி : நீங்கள் நல்லாய் அவதானிச்சிருக்கிறியள்.

மனோ : கதையை அதிகம் நீட்டாமல் உங்களுக்கு ஒரு முக்கியமான விஷயத்தைச் சொல்ல வேணும். அது உங்களுக்குச் சிலவேளை அதிர்ச்சியாயும் இருக்கலாம்.

மாலினி : நீங்கள் அதிர்ச்சியையும் ஏமாற்றத்தையும் பற்றிப் பயப்படாமல் சொல்லலாம். எங்கடை தாயக வாழ்க்கை அப்படியான ஒரு பயங்கரமான வாழ்க்கைதானே.

மனோ : நீங்கள் இப்ப கனடாவுக்கு வந்து எவ்வளவு காலம்?

மாலினி : நான் வந்து இப்ப 3 வருடங்கள் தான் ஆகுது. நீங்கள் வந்து...

மனோ : நான் வந்து இப்ப ஒரு வருடந்தான் இதற்கு முன் ஜெர்மனியிலை இருந்தனான்.

மாலினி : எட அப்படியே, அப்ப நீங்கள் அனுபவசாலி தான்.

மனோ : ஓம் பலவகையான, விநோதமான விசித்திரமான அனுபவங்கள். அதையெல்லாம் இப்ப நினைச்சால் கனவு மாதிரி.

மாலினி : ஓம் கடந்த கால வாழ்க்கை கனவு மாதிரித்தான். சரி நீங்கள் ஏதோ சொல்ல வேணுமென்று ஆரம்பித்தியள்.

மனோ : ஓம் இப்ப நான் சொல்லப் போறது உங்களுக்கு அதிர்ச்சியையும் ஏமாற்றத்தையும் தரும் அதுதான் இப்ப சொல்றது நல்லதோ என்று யோசிக்கிறன்.

மாலினி : அப்படி என்னத்தச் சொல்லப் போறியள். ஆகக் கூடியது எனக்கு உன்னைப் பிடிக்கவில்லை என்று சொல்லலாம். அதுக்கு மிஞ்சி அதிர்ச்சியான தகவல் வேறென்ன கிடக்குது.

மனோ : நீங்கள் எதுக்கும் தயாராக இருக்கிறியள் போலை கிடக்குது.

மாலினி : நான் எதற்கும் ரெடி. எவர் ரெடி.

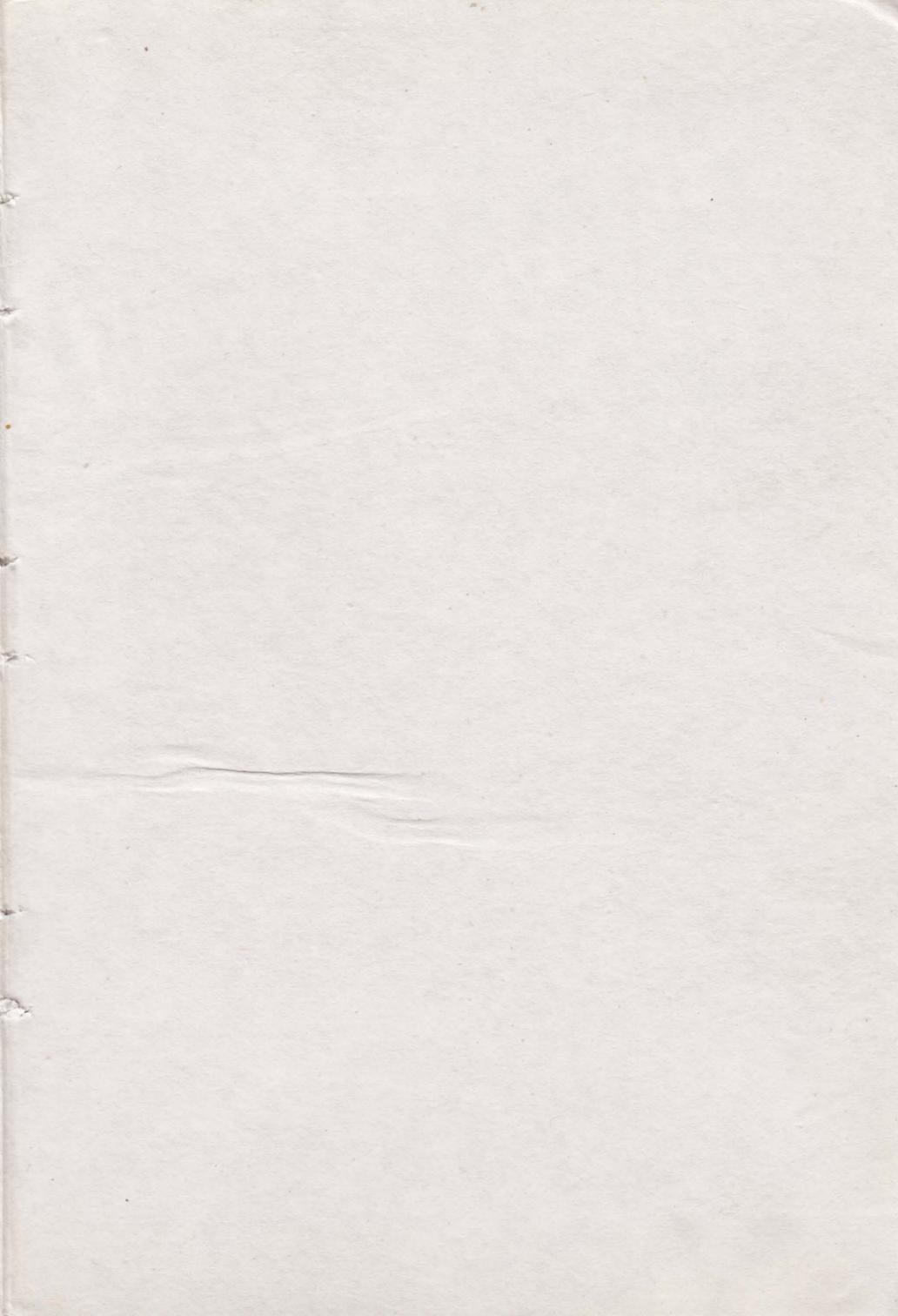
மனோ : நல்லது நீங்கள் அப்படியான மனோநிலையிலை இருப்பதைப் பாராட்டுறன்.

மாலினி : பாராட்டுக்களை விட்டுப் போட்டு விஷயத்துக்கு வாருங்கோ.

மனோ : ஓம். நான் இனியும் உங்களை suspense இலை வைச்சிருக்க விரும்பவில்லை. எனக்கு ஏற்கனவே கலியாணமாகி ஒரு பிள்ளையுமிருக்கு. ஆனால் மனைவி என்னை விட்டுட்டுப் போட்டா பிள்ளையோடை. அதுதான் நீங்கள்...

மாலினி : அப்படியா கவலைப்படாதேங்கோ. உங்கடை தோணியிலைதான் நானும்.

இந்நூலாசிரியரைப் பற்றி...

திரு. சின்னையா சிவனேசன் (துறைப்பூரான்) ஈழத்து யாழ்ப்பாணத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். கண்டிக்குளி பரியோவான் கல்லூரி, சென்னைக் கிறிஸ்தவக் கல்லூரி ஆயவற்றின் பழைய மாணவர். இவர் விஞ்ஞான ஆசிரியராகப் பணியை ஆரம்பித்து கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களத்தில் மொழிபெயர்ப்பாளராகவும் பின்னர் பதிப்பாசிரியராகவும் 12 ஆண்டுகள் பணிபுரிந்தார். அக்காலத்தில் இவர் பல தாவரவியல், விலங்கியல் நூல்களைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்ததோடு, தாவரவியல், விலங்கியல், மருத்துவம் ஆகிய சொல்லாக்கக் குழுவிலும் பணியாற்றினார்.

கொழும்பில் வாழ்ந்த காலத்தில் வானொலி நாடகங்கள் எழுதுவதிலும் நடிப்பதிலும் 1962 ஆம் ஆண்டு முதல் ஈடுபட்டு வந்தார். பின்னர் பல மேடை நாடகங்கள் எழுதுவதிலும் நடிப்பதிலும் நெறிப்படுத்துவதிலும் ஈடுபட்டு வந்தார். இவர் எழுதி நெறிப்படுத்திய நாடகங்களில் தங்கச்சி கொழும்புக்கோ, நினைத்தது நடந்ததா?, நரி மாப்பிள்ளை ஆகியன மிகவும் பிரபலமானவை. நரி மாப்பிள்ளை நூலாக வெளிவந்தது. நாடகங்களுடன் விஞ்ஞானக் கட்டுரைகள், பேட்டிகள், கவிதைகள் ஆயவற்றை தினகரன், சிந்தாமணி, தின்பதி, வீரகேசரி பத்திரிகைகளில் எழுதி வந்தார். இத்துடன் அரங்கு என்ற நாடகமன்றத்தை நிறுவி அதன் செயலாளராகப் பல ஆண்டுகள் தொண்டாற்றினார்.

1973இல் இலங்கைக் கல்விச் சேவையின் பணியாளராக வல்வைச் சிதம்பராக் கல்லூரிக்கு அதிபராகச் சென்றார். பின் 1975 முதல் 1980 வரை கோப்பாய் கிறிஸ்தவக் கல்லூரி அதிபராகப் பணிபுரிந்தார். அக்காலத்தில் மாணவரை நெறிப்படுத்தி அவைகள் ஓய்வதில்லை. ஒன்று பட்டால், ஆரடித்தார், ஆகிய நாடகங்களை மேடையேற்றினார்.

1980இல் நைஜீரியாவுக்கு ஆசிரியராகச் சென்று 1986 வரைக்கும் சேவையாற்றினார். 1986 அக்டோபரில் கனடா வந்து, பழையபடி கலையுலகப் பணிகளைத் தொடர்ந்து வருகிறார். ஒன்றுபட்டால் நாடகத்தை கவிஞர் கந்தவளத்தைக் கொண்டு நாட்டிய நாடகமாக எழுதுவித்து மேடையேற்றினார். இது நூலாகவும் வெளிவந்துள்ளது. பத்திரிகைகள் சஞ்சிகைகள் ஆயவற்றிற்கு விஞ்ஞானம், கல்வி, சமூகவியல் கட்டுரைகளும், கவிதைகளும் தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் எழுதிவருகிறார். இத்துடன் தொலைக் காட்சி, வானொலி நிகழ்ச்சிகளிலும் பங்கு பற்றிவருகிறார். தற்போது தொரொள்ரோ மாவட்டக் கல்விச் சபையின் மக்கள் தொடர்பு ஆலோசகராகப் பணியாற்றுகிறார். பல சங்கங்களில் முக்கிய பொறுப்புக்களை வகித்து அரும்பணி ஆற்றி வருகிறார்.

1999 ஆம் ஆண்டு நாடும் நடப்பும் என்ற நூலை வெளியிட்டார். இது வானொலிக் கலந்துரையாடலின் தொகுப்பாகும். இது, மக்களிடையே நல்ல வரவேற்பைப் பெற்றது. தங்கச்சி கொழும்புக்கோ போகிறாய்? என்ற இந்நாடகமும் நல்ல வரவேற்பைப் பெறும் என்பதில் ஐயமில்லை.

இந்நூலாசிரியர்

சின்னையா சிவனேசன்